

மாஸிட தரிசனங்கள்

எஸ். அகஸ்தியர்

Printed by Anolamb Foundation
Copyright © 2011, anolamb.org

MANN (ENDE) MAGAZIN
V. S. S. S. S.
Am Windover 13A
ATLAS Dulsburg
Germany

மரணிட தரிசனங்கள்

(விவரணச் சித்திரம்)

Marida Tharisanangal

by S. Agastiar

சென்னை-600 098

Author

சென்னை-600 098

எஸ். அகஸ்தியர்

ISBN : 81-234-0169-7

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி. சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்.

சென்னை-600 098.

நாகர்க்கோட்டை அறிவை

(வாழ்க்கை கண்ணாடி)

Manida Tharisanangal

by S. Agasthiar

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் வெளியீடு

© Author

முதல் பதிப்பு: டிசம்பர், 1995

Code No. : A879

ISBN : 81-234-0469-7

விலை : ரூ.42.00

ஒளி அச்சு : M/s சிஸ்டெக், சென்னை - 2.

அச்சிடலோர் : ஆர்.கே.எல். பிரிண்டர்ஸ்

சென்னை 5.

முகவுரை

ஆகா என்றெழுந்தது பார் யுகப்புரட்சி' என்ற பாரதியாரின் தீர்க்கதரிசனம் பரிசோதனைக்குள்ளாகி இன்று மறுபடி திரைநீக்கம் செய்யப்படுகிறது. கொடுமை மிகு சுரண்டல் அமைப்பின் தனிமனிதவாதப் பணநாயக சுதந்திரத்தைத் தேடி ஓடிய திசை, மறுபடி மக்கள் சுதந்திரத்தை நாடித் திரும்புகிறது. வெல்லற்கரிய இயக்கவியற் பொருள்முதல்வாதம் மக்கள் வாழ்வின் ஆத்மார்த்தமாகும் இயல்பினை எவரும் எந்த மந்திரத்தாலும் மாற்றிவிட முடியாது. கற்பனாவாதக் கலை, இலக்கிய, அரசியற் சிந்தனைகள் நிஜவாழ்வின் பிரச்சினைகளை அணுகவோ பிரச்சினைகளுக்கு வழிகாட்டவோ, பரிகாரம் காணவோ, தீர்க்கவோ மாட்டாவென்பதை வரலாறு நிரூபித்துவிட்டது.

மக்கள் மயப்படும் சமூகவியல் இலக்கிய ஆற்றலின் பிரம்ம ஞானம் கார்க்கி, பாரதி, வரா., புதுமைப்பித்தன் போன்றவர்களுடன் தமிழகம் ஈழத்தில் வேர் விட்டிருப்பினும் ஜன விகிதாசாரப்படி கணிப்பின் ஈழத்தில் ஆளுமை கொண்ட இலக்கிய வேகம் அதிகம். மாட்டின் விக்கிரமசிங்கா, காசிவத்தம்பி, க.கைலாசபதி, இ.முருகையன் வாயிலாக இது சாத்தியமாயிற்று. இன்று உலகு தழுவி நிற்கும் சமூகவியல் தாங்கிய காத்திரமான படைப்பாளிகளைத் தமிழகம் ஈழத்தில் காணமுடிகிறது. இதற்குச் சவாலாக வழமைபோல் கலை இலக்கியக் களத்தை நச்சுப்படுத்த ஒரு பூதம் வெளிக்கிட்டு ஆட்டிப் படைக்கிறது. அதுதான் தனிமனித இச்சாவாத ஜனநாயகம் எனும் பணநாயக பூதம்.

வணிக ஏடுகளினதும் யதார்த்தத்திற்கு அப்பாற்பட்ட தமிழ்ச் சினிமாவினதும் நடுஞ்சகக் கருத்தியலின் ஆதிக்கப் பெருக்கம், தமிழகத்திலும் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் சமூகவியற் கலை, இலக்கிய ஆற்றலுக்கு இரும்புத்திரை போட்டு மறைத்துவிட்டது. இந்த அவலங்களையும் தாண்டியே தாக்கமான படைப்புகள் ஞானதீபமாக வேண்டியுள்ளன.

'குழந்தைப் பிள்ளைகளுக்கும் விமர்சிக்கும் உரிமை உண்டு' என்ற தற்குறியான சுலோகத்துள் படைப்புகளுக்கு விமர்சனம் செய்ய

ஆற்றலற்றவர்கள் தஞ்சமாகி. படைப்பாளிகளைச் சிறுபிள்ளைத்தனமாக எழுதாமளவு பலவீனர்களாகி விடுவது போலவே, படைப்புகளும் தக்கவர்களால் சரியான பட்டை தீட்டப்படாமல் அவற்றின் பிரம்மபோதம் தியங்கி விடுவதும் ஒரு பலவீனமாகும்.

கருத்திலிருந்து வாழ்வு நோக்கப்படுவதில்லை. மாறாக, வாழ்விலிருந்தே கருத்துக்கான நோக்கம் எழுகிறது. ஒரு கை ஓசை எழுப்புவதில்லை. ஆக, கலை, இலக்கியம், அரசியல், சமுதாயம் என்னும்போது 'இலட்சியம் - இலக்கு' எதுவும் இல்லாமல் தன்னளவில் குழந்தைகூட எழுதுவதில்லை. அக, புற நிலைக்கப்பால் 'சுயமாக எழுதுவது' என்பதானது இலக்கிய மோசடி. எந்தவொரு செயலிலும் ஒரு நோக்கம் மறைந்திருக்கும். இதை வெளியில் சொல்லப் பலர் தயங்குவர். அஞ்சுவர்; கூச்சப்படுவர். அல்லது கொக்குத்தவம் புரிவர். இந்தப் பதிவிரதத்தனம் கலை இலக்கியத்திற்கு எவ்வகையிலும் இசைவாவதில்லை.

'இலக்கியத்தில் பிற்போக்கு முற்போக்கு' என்றுள்ளதே தவிர, 'சித்தம் போக்குச் சிவன் போக்கு' என்று எதுவும் கிடையாது. இச் சிவன் சித்தப் போக்கானது தன்னைத்தானே வஞ்சிப்பதோடு, கலை இலக்கியத்தின் ஆத்மாவையே நசித்துக் கொள்வதாகும். எத்தகைய இலக்கியமாயினும் அது முன்வைக்கும் 'கருத்து' ஒன்றுதான் அதன் பிற்போக்கை அல்லது முற்போக்கைத் தீர்மானிக்கிறது. எழுத்தாளன் தான் எழுதுவது எதுவும் முற்போக்கானது என்றே கருதுகிறான். இதைத் தீர்மானிப்பதும் எழுத்தாளன் படைப்பேயன்றி, எழுத்தாளன் அல்ல. இதை இனங்கண்டு கொள்வது மக்களாயினும் எழுத்தின் பயனே அதை நிர்ணயிக்கிறது. எந்தப் படைப்பிலும் ஏதோவொரு வகையில் வர்க்கச் சார்பு இருப்பதே இதற்குக் காரணம். கலை, இலக்கிய, அரசியற் தத்துவ சித்தாந்தம் என்பன மந்திரம் போல் ஒரே விஷயத்தையே எப்போதும் ஓயாமல் ஒதப்படும் 'செபமாஸை' அல்ல. இவை ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள முரண்பாடு மூலம் புதிய ஒன்றைத் தோற்றுவித்துக் கொள்கிற போது, அவற்றின் பரிணாமம் புது வடிவமாகவும், அதுவே குணமாற்றமாகவும் ஆகிவிடுகின்றது. இதற்கு விலக்காய் எந்தப் படைப்புகளும் இருப்பதில்லை. இவற்றையெல்லாம் 'மானிட தரிசனங்கள்' விளக்கிச் செல்லும்.

'பத்திரிகைகளுக்கு' எழுதுவது வேறு, 'பத்திரிகைகளுக்காக' எழுதுவது வேறு. நான் பத்திரிகைகளுக்காக எழுதுபவன் அல்ல. ஆனால், பத்திரிகைகள் எனது ஆக்கங்களைப் பிரசுரித்து மக்களுக்கும் எனக்கும் இலக்கியப் பாலம் அமைத்து விடுகின்றன. இந்த 'விவரணச் சித்திரம்' ஆயிரக்கணக்கான என் இலக்கிய-இயக்க வாழ்வின் ஒரு சில ஆரம்பகாலச்

சம்பவங்களையே தொட்டுச் செல்கின்றது. இதில் வரும் பாத்திரங்கள் என் வாழ்வின் இரத்தமும் சதையுமாக வாழ்ந்தவர்கள்-வாழ்பவர்கள். அவர்களுக்கு இந்நூல் அர்ச்சிப்பு.

இது ஒரு காலகட்ட யாழ்பாண வாழ்வியலின் சிறு ஆவணப் பதிவு. இன்று இவ்வாழ்வியலின் கட்டமைப்பு அடிப்படை மாற்றமின்றிச் சீர்திருத்தமாக மாறியதோடு, கருத்தியலும் சிதைந்துள்ளது. இன்றும் எவரும் இதனுள் சங்கமிக்கலாம். இவ்வாவணம் அவசரம் நூலாக வரவேண்டிய தேவையை வாசகர்கள், எழுத்தாளர்களின் அபிப்பிராயங்கள் மட்டுமல்ல. அநாமதேயர்களின் கண்டனங்களும் உணர்த்தின. இதனை வாஞ்சையோடு ஏற்றுப் பிரகரித்த பாரிஸ் 'தமிழன்' ஆசிரியர் எஸ்.கே.காசிலிங்கத்திற்கும், இந்நூலை அழகாக வெளியிடும் N.C.B.H. நிறுவனத்தினருக்கும், முகமறியா நண்பன் டாக்டர் உக்கிரப் பெருவழுதிப் பிள்ளை அவர்களுக்கும் நன்றி. எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு என்ற பொய்யாமொழி வழி நின்று என்னைப் புரிந்து கொண்ட கலை, இலக்கிய நண்பர்கள் எனக்கு மேலும் நெருக்கமாகவும் ஆதர்ஷர்களாகவும் திகழ்வதில் மகிழ்ச்சி. இதில் என்னையல்ல, எனது படைப்பை-கருத்தியலைத் தேடுங்கள்.

எஸ். அகஸ்தியர்

9, RUE GALLERON
75020 PARIS
FRANCE.
8.06.1995

முகமறியா நண்பனின் முகவுரை

அகஸ்தியரின் இலக்கியப் படைப்புகளில் எனக்கு நீண்டகாலப் பரிச்சயமுண்டு. ஆனால் அவரை நான் இலங்கையிற் பார்த்ததில்லை. அவரைக் காணும் பாக்கியம் எனக்குச் சமீபத்தில் லண்டனில் கிடைத்தது. அவரின் 'மானிட தரிசனங்கள்' என்ற விவரணச் சித்திரத்தை 'பாரிஸ் தமிழ்'னில் தொடர்ச்சியாக வாசிக்கும்போது ஏற்பட்ட அருட்சியினால் அவருக்கொரு கடிதம் எழுதி, 'புத்தகமாக வெளியிடவேண்டும்' என்று வேண்டுகோள் விடுத்தேன். அதனைத் தொடர்ந்து எமக்குள் பேனா எழுத்தும் ரெலிபோன் சம்பாஷிப்பும் கிழமைக்கொரு ரெலிபோன் கோலும் மாதத்திற்கொரு தபாலுமாக நட்பு வளர்ந்தது. லண்டனில் அகஸ்தியரின் ஐம்பது ஆண்டுகால எழுத்துலக வாழ்வின் விமர்சனத்தையும் 'மகா கனம் பொருந்திய', 'அகஸ்தியர் பதிவுகள்', 'நரகத்திலிருந்து', 'எவளுக்குத் தாயாக' ஆகிய நான்கு நூல்களின் வெளியீட்டையும் ஒழுங்கு செய்யும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தகாலே ஒரு நாள் ஒரு கடிதம் வந்தது 'நானறியாமல் என்னுள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் நீரே மானிட தரிசனத்துக்கு முகவுரையையும் எழுதும்' என்று குறிப்பிட்டிருந்தார் அகஸ்தியர். அவ்வளவுதான். யுத்தம் ஆரம்பமான செய்தி கேட்ட பத்திரிகையாளரின் புளுகம் எனக்கு, தமிழ் இலக்கிய சாம்ராஜ்யத்தின் பெரிய பழுவேட்டையர், அடக்கு முறைக்கும் ஒடுக்கு முறைக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் சுரண்டலுக்கும் எதிராக வீறுகொண்டெழுந்து இருபத்து நான்கு புனை பெயர்களில் முப்பத்தேழு பத்திரிகைகளில் எழுதியவர் - எழுதுபவர். கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல், நாடகம், விமர்சனம், பகுப்பாய்வு, அரசியல், தத்துவம், விவரணச் சித்திரம், உணர்வூற்றுருவகச்சித்திரம், நடைச் சித்திரம், வசனகாவியம், நாட்டுக்கூத்து, இசை, மிருதங்கம் - என்று நானூறுக்கு மேற்பட்ட ஆக்கங்களையும் இருபதுக்கு மேற்பட்ட புஸ்தகங்களையும் வெளியிட்டவர் - வெளியிடுபவர். பத்திரிகைகளால் மீள் பிரசுரம் செய்யப்பெறும் ஆக்கங்களின் அனைத்திலக்கியப் பங்காளி. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தலைமைக் குழு உறுப்பினர். இன

வெறியான புத்த பிக்கு ஒருவனின் மொட்டந் தலையை உடைத்துக் காவியாடையைக் கிழித்து நிர்வாணமாக்கியது மட்டுமன்றி, குடையையும் பறித்து காணுக்குள் வீசியவர். இத்தகையவர் நூலுக்கு முகவுரை எழுதுவதென்றால் புளுகம் வராதா என்ன?

பிரபஞ்சத் தோற்றக் கோட்பாடாயினும் சரி, உயிர் உற்பத்திக் கொள்கையாயினுஞ் சரி, மனிதனுக்கு மேற்பட்ட சக்தி என்று ஒன்றும் இல்லை என்று அறியத் தருகையில் மானிட தரிசனங்கள் ஏனென்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுகிறது. மனிதனிடம் இல்லாத சில நல்ல குணங்கள் மிருகங்களிடம் இருப்பதும் மிருகங்களிடமில்லாத சில கெட்ட குணங்கள் மனிதனிடம் இருப்பதும் தான் என்பது மேற்படி கேள்விக்குரிய பதிலாகும். இந்த இயல்பினைத் தனது இளமைக்கால நிகழ்வுகளால் சிலவற்றை விவரணமாகத் தருவதன் மூலம் விளக்க முற்பட்டு வாசகரின் 'ஒளத்தில் ஓர் அருட்சிவ்யமும் ஆளுமையையும் தனது சிருங்கார எழுத்து மூலம் உருவாக்குவதில் வெற்றி பெற்று விடுகிறார் அகஸ்தியர். இளமை விளையாட்டு என்பது பிரதாப முதலியாருக்கோ மார்க்கு டுவெயினுக்கோ மட்டும் இனிமையானதாக அமைந்து விடுவதில்லை. அது யாவருக்குமே இனிமையானதுதான். என்றாலும் அதனைச் சுவைபடக் கூறும் தன்மை ஒரு சிலருக்கே உருத்தானது. ஆங்காங்கே பிற்போக்குச் சக்திகளை இனங்காட்டுவதிலும் யாழ்ப்பாணத்து ஒரு கால கட்டச் சமூகவியலை வெளிக்காட்டுவதிலும் அடுத்த வெற்றியைக் காட்டி விடுகிறார் அகஸ்தியர். வாசகனை 1940 - 1960 ஆண்டு காலயாழ்ப்பாணத்துத் தெருக்களிலும் கிராமப் புற ஊர் வீதிகளிலும் அலையும் பிரமை நிலைக்கு உட்படுத்தி -

கனிவான மொழியால் என்னையே
கவர்ந்திடும் காந்தச் சிலையே
உன்னை நினைக்கும்போது நெஞ்சில்
ஊறிடும் உணர்ச்சி தனையே
எழுதவோர் எழுத்தும் இல்லையே

என்ற அந்தக்காலப் பாடலில் வரும் அர்த்தத்தை நினைக்கும்போது உணர்ச்சி ஊறிடும் நிலைக்கு - அதாவது பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் காதலியாற்றுப்பாடையைப் படிக்கும்போது உண்டாகும் உணர்ச்சி நிலைக்கு உட்படுத்துவது மானிட தரிசனங்கள் என்றால் அது பரிசனக்கதையல்ல.

பூச்சி புழுக்களை அவற்றின் உடலமைப்பு உடற்றொழில் வாழ்க்கை முறை வாழுமிடம் என்று ஆராயும் விஞ்ஞானத்தனம் அதிகமாக இல்லை. பூச்சி புழுக்கள் மனிதனில் சுற்றாடலில் என்ன பாதிப்பை - தாக்கத்தை உண்டாக்குகின்றன. எவ்வாறு மனிதனால் சுற்றாடலால் பாதிக்கப்

VII

படுகின்றனவென்று ஆராய்வதே விஞ்ஞானத்தனம். இவை போன்றே கலை கலைக்காக, இலக்கியம் இலக்கியத்திற்காக என்று எழுதப்படுவதெல்லாம் இலக்கியமே என்பது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதல்ல. கலையிலக்கியங்களில் அறிவியல் சமூகவியலைப் பிரதிபலிக்கும் கருவே முக்கியமானது. அக்கருவிலும் முற்போக்கு பிற்போக்கு என்ற இரு வகைகளே உண்டு என்ற சரியான நிலைப்பாட்டினை எடுத்து அதனை முன்னுரையில் தைரியமாக அடித்துக்கூறும் அகஸ்தியர் தமது ஐம்பது ஆண்டுகால இலக்கிய அனுபவத்தை நெல்லுக்கு இறைத்த நீர் புல்லுக்குமாங்கே பொசியுமாம் என்பதுபோல் உழவிற்கும் பாய்ச்சியுள்ளாரென்றால் மிகையாகாது.

விவரணச்சித்திரம் என்பதே ஒரு பரிசோதனை முயற்சி. அதிலும் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் வெவ்வேறு மானிடப் பண்புகளையும் அவை சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளையும் சுய சரிதையாக, சுவை குன்றாமல் ஆதாரங்களோடும் உவமான உவமேயங்களோடும் மெய் மறக்கும் பாடல்களோடும் பகுத்தறிவுடனும் சமூகாயப் பார்வையோடும் பேச்சுத் தமிழில் தரும்போது 'இப்படியும் ஒருவகைக்குச் சிந்தனா சக்தி உண்டா எழுத்தாற்றல் உண்டா?' என்று எம்மையெல்லாம் வியக்க வைத்து விடுகிறார் அகஸ்தியர்.

அனுமான் அசோக வனத்துள் புருந்தவுடன் பூக்கள் விழுந்தனவாம். குரங்கு மரத்தில் பாய்ந்தால் ஒன்று இரண்டு பூக்கள் விழுவது வாஸ்தவமே. இதனைக் கம்பர் 'தேவர்கள் பூமாரி சொரிந்தனர்' என்று உருவகிக்கிறார். உவமையணி என்பது பொருளை விளக்குவதற்கு, மனதில் பதிவதற்கு எடுத்தாளப்படும் அழகியலாக இருக்க வேண்டுமன்றி புளுகு மூட்டையாக இருக்கக் கூடாது. ஆனால், அவர் எழுத்தில் யதார்த்த நெறி மெருகூட்டுகிறது. உதாரணத்திற்கு:

'பசாசு இளித்தசாடை நரக வாசல்போல் பளிச்சிடும் சாராயத் தவறனை'

'சிரட்டை நீட்டிப் பிள்ளையார் சிலை குரங்கு நின்றசாடை
மௌனவிரதர்போல் நிற்பது'

'கொட்டைப்பெட்டி வாய் திறந்து குனிந்து வளைந்து சிரித்தார்
சுவக்கீனப்பா'

இவை போன்ற சொற்றொடர்களில் சுட்டப்படும் கருத்து - கருத்தை விளக்கும் உவமான உவமேயம் அதில் தொக்கியிருக்கும் நகைச்சுவை என்பனவற்றை நோக்குகையில் உவமான உவமேய உபயோகங்களின் உச்சிக்கே சென்று விடுகிறார் அகஸ்தியர்.

VIII

பிரபல எழுத்தாளர்கள் ஒரு சில சொற்றொடர்களுையோ வசனங்களுையோ பாவிப்பது வழக்கம். மறைந்த எழுத்தாளர் டானியலுக்கு 'அணில் மார்க் பெனியனும்', 'ஆரணியன் சால்வை' என்பதும், செ.கணேசலிங்கனுக்கு 'பரமாஸ் சால்வையும்', 'பட்டுக்கரை வேஷ்டி' என்பதும் முத்திரைகள். 'வந்தது சனியன் விழுந்தது நசல்', 'மிருதங்கவர்த்தனி', 'அசல் கறுத்த பெட்டை' என்பன அகஸ்தியரின் காயகல்ப லேகியங்கள். இந்த வகை மெருகூட்டல் மானிட தரிசனங்களுைப் பொறுத்த வரையில், Elementary my dear Watson, elementary என்பதுபோல் பொருந்துகிறது. (இது சேர் ஆர்தர் கொனன் டொயில் ஷேர்லக் ஹோம்ஸ் வாயிலாக அடிக்கடி கூறும் வார்த்தைப் பிரயோகம்.

அகஸ்தியரின் சங்கீத ஞானத்திற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு: 'கொஞ்சங்கிலியே நீ கோபங் கொண்டாயோ?' என்ற பாடலை குலசங்கத்தாரின் புல்லாங்குழல் வாசிப்பது வர்ணிக்கும்போது அப்பாடலைக் கேட்டறியாத எம் காதுக்குள்ளும் அது ஒலிப்பதுபோல் பிரமை உண்டாக்கி வஞ்சிமோர் கேட்க வைக்கிறது (அத்தியாயம் 31). கை மணிக்கட்டில் ஜலதரங்க மணிகோர்த்து விளாசி வாசிக்கும் வித்துவான் செல்லையாவுக்கு ஈடுகொடுத்து காங்கேசந்துறை நாகமுத்து அடைசல் தொண்டையால் பாடிய அர்த்தமுள்ள, 'ஆட்டமென்ன இந்த அம்பல மாந்தராடும் ஆட்டமென்ன' என்ற பாடலை எவ்விதத்திலும் வர்ணிக்காமல் அப்படியே உருப்படியாகத் தந்திருப்பது இன்னொரு உத்தியில் சங்கீத ஞானம் எடுத்தாளப்படுகிறது. 'ஷடவேயில்லாத வாயும் கோணலான அசல் கறுத்த பெட்டை மூக்கு வேறு சப்பை. கண்ணும் வாக்கு. ஆனபோதிலும் மிருதங்கத்தோடு சபைக்கு வந்த நடையலங்காரம் அந்த மின்னற்கொடி மானிப்பாய் தவமணிதேவியையும் தோற்கடித்துவிட்டது.. கோசபோகாமல் ஆட்டத்திற்கமைய ஜதீஸ்வரங்கள் மோராக்கள் என்று இசைவாக வாசித்த மிருதங்கவர்த்தனியோ கோடையிடி தம்பாப்பிள்ளையையும் கிறுதா மயிலுவையும் தோற்கடித்து விட்டதாகவே தோன்றியது. அவள் தலையாட்டி கரங்கள் தாவி அங்கங் குலுங்க கச்சிதமாக வாசிக்கும் விரல்களில் எழுந்த நாதம், சாப்பு வைத்து மீண்டும் வாசிக்க, 'குவாயீங் குவாயீங்' என்று எழுகின்ற அலங்கார வெண்கல ஒலி, இன்னும் இப்படியே வாசிப்பாளாகில் விடியுமுன் எங்களை விசர் ஆசுப்பத்திரிக்கே அனுப்பி விடும்போல் தேன்றியது' என்ற வர்ணனை அகஸ்தியரின் மிருதங்க விற்பனத்திற்குக் கட்டியங் கூறுகின்றது.

தற்காலத் தமிழ்ச் சினிமாவை நபுஞ்சகத் தன்மையானதென சரியாகவே இனங்கண்டு வைத்துள்ள அகஸ்தியர் மானிப்பாய்த் தவமணிதேவி தன் மர்மஸ்தானப் பிளவுகளை இலை குழைகளால் மறைத்துக் கொண்டு ஒப்பனை பண்ணியும் நிர்வாணியாக நடித்த நடிப்பையும் சிந்தாமணியாக

நடித்த அசுவத்தம்மாவின் நடிப்பையும் மனந் திறந்தே பாராட்டுகிறார். நடிப்பு ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் அநேகமான நேரங்களில் இயல்பாகவே வெளி வருகிறது. நடிப்பிற்கென்ன பிரத்தியேகப் பாராட்டு? எவ்வளவோ சிறப்பம்சங்களைக் கொண்ட மானிட தரிசனங்களில் இது குழைகிறது. 'காமப் பயித்தியம் பிடித்தால் கண் மண் விண் மூன்றும் தெரியாமல் நாயாய் அலைவர். காதற் பயித்தியத்தால் ராமன் அலைந்தான் காமப் பயித்தியத்தால் ராவணன் அழிஞ்சான்' என்கையில் மயக்கம் வருகிறது. உடலில் உள்ள சில சுரப்பிகள் தொழில் படத் தொடங்கும்போதும் மனவளர்ச்சி அடையும்போதும் கடுக்கண்ட காலம் என்னும் விடலைப் பருவத்தில் ஆணுக்குப் பெண்ணிலும் பெண்ணுக்கு ஆணிலும் பாலியக் கவர்ச்சி ஏற்படும். இதனையே காதல் என்றும் தெய்வீகக் காதல் என்றும் மாணசீகக் காதல் என்றும் வேறும் பலவாறும் புலவர்களும் முட்டாள்களும் கூறுவர். இதனைக் காமம் என்றும் கூறலாம். அதாவது காமமும் காதலும் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களே. காமம் என்பது ஏதோ கெட்டதோ பொல்லாததோ அல்ல. அதுபோலவே காதல் என்பது தூய நற்சிந்தனையோ உயர்ந்த நன்னோக்கோ அல்ல. பொய்யாமொழிப் புலவர் தம் முப்பாலில் மூன்றிலொரு பங்கை காமத்திற்கு அர்ப்பணித்திருப்பதைக் காண்க. இதில் விசேஷம் என்னவென்றால் பிசங்கான் தின்றாலே சமிக்கிற விடலைப் பருவத்து மாணவர்களுக்கு காமத்துப்பால் கற்பிப்பது கிடையாது. ஊன் உண்ணாமை, கொல்லாமை, கள்ளாமை போன்ற 'ஆமை'களும் தவம் துறவறம் போன்ற பிற்போக்கு விஷயங்களுமே கற்பிக்கப்படுகின்றன. ராமன் காதற் பயித்தியம், காமப் பயித்தியம் கொண்டு அலைஞ்சிருக்கலாம். ஆனால் இராவணன் காமப் பயித்தியத்தினாலோ காதற் பயித்தியத்தினாலோ அழியவில்லை. ஏனெனில் அவனுக்கு விரும்பாத பெண்ணொருத்தியில் இச்சை கொள்வானாயின் அவன் தலை சுக்கு நூறாகும் என்ற நளகூபனின் சாபம் இருக்கிறது. எனவே ஒன்றில் சீதை அவனை விரும்பியிருக்கவேண்டும் அல்லது சில ஐதீக வரலாற்று ஆதாரங்களின்படி அவன் மகளாக இருக்கவேண்டும். சிறு பிராயத்திலேயே புதுமைவாதியாகவும் புரட்சிகரச் சிந்தனாவாதியாகவும் திகழ்ந்த அகஸ்தியர் என்ற இந்த மக்கள் இயக்கவாதி, 'மக்கள் இலக்கியவாதியானார்' என்பதே யதார்த்தம். அதுவே இந்த மானிட தரிசனங்களின் கனமான தொனி; காலத்தால் அழியாத வாழ்வியற் சுவடு.

1.06.1995

- டாக்டர் இரா. உக்கிரப்பெருவழுதிப்பிள்ளை,
B.D.S., Dip. in Bact., M.D. (London).

X

XI

சமர்ப்பணம்

இறுதிவரை இணைந்து
இயக்கவாதியாய் - பெரும்
இலக்கியவாதியாய்
இயங்கியே அமரரான
தோழன் டானியலுக்கு -

கலை உலகின் என்
ஆதார புருஷர் - அதிதுறைப்
பல்கலை வேந்தர்
மிருதங்க வித்வான்
கா. செல்லையாவுக்கு -

மூத்த என் சோதரர்
முத்தமிழ்க் கலைஞர் - நவீன
நாட்டுக்கூத்து
நடிக கலாமணி
எஸ். சிலுவைராசாவுக்கு -

லயஞான மதுர
உயர்கலை போதம் செய்த - வர்ணப்
புல்லாங்குழல் வித்வர்
ஜி. வசந்தகுலசிங்கத்துக்கு -

கலை நயம் போந்த
நகைச்சுவையோடு - புதுக்
கருத்தியல் பேசும்
காக்கொத்து நன்பன்
நா. ரத்தினத்துக்கு -

---எஸ்.ஏ.

தரிசனம் 1

ஊர் வயல் வாய்க்கால் சுற்றும் காடேறிகள் போட்ட
சாணிக் குவியலின் சிணி நாற்றம் மூக்குத்துவாரங்களில்
நுழைந்து நாசிவரை கிரசேறும். இலையான் அரிப்பும்
தொண்தொண்பும் பெரிய அரியண்டமாகவிருக்கும்.
'உலகெலாம் வழங்கும் மேன்மை தகு சைவ நீதி'
எதிர்க்கடை ரேடியோப் பெட்டிக்குள்ளிருந்து
முழங்கும். காட்ஸ் விளையாடக் குந்தியவர்கள்
இடத்தை விட்டு அசையார்.

யாழ்ப்பாண மேயர் துரையப்பா 'ஸ்ரேடியம்' எழுந்தருள முன்.
கோட்டை மைதானம் தாண்டி வடக்கே திரும்ப, புல் வெளி மேவிய கரை
கோடு ஓரமாக, நீகல் வசக்கோப்பு மடுவம் 'பொட்டுப்போல்' தெரியும். 'வச'
ஓட்டம் கிடையாது. பகல் எறித்த சூரிய காங்கை வெட்டையில் காணல் நீராக
அனல் பாயும். ஜோன்கவாஸ், நாடியா, எஸ்.எஸ்.கொக்கோ சகிதம்.
மானிப்பாய் தவமணிதேவி மர்ம் ஸ்தான பிளவுகளை இலை குழை
மறைக்க ஒப்பனை பன்னியும் நிர்வாணியாக நடித்த 'மின்னல்' கொடி,
நீகல் மடுவத்தில் சக்கை போடு போட்டதால், விடலைகளுக்கும்
ஊர்ச்சண்டியர்களுக்கும் எப்போதும் குறைச்சல் இல்லை.

முள்ளன் சரவணமுத்து 'கலரி டிக்கட் கலக்ட்பண்ணும்போது ஒரு
குருவிகூட அவர் கண்ணில் படாமல் உள்ளே நுழைய முடியாது.

பெருவிரலில் மை தோய்த்து மாதச் சம்பளம் பெறும் பொலிஸ்
உத்தியோகஸ்தர் புத்திரரான நெடுவல் நடராசா, 'படம்' என்றால் உயிர்
விடுவார். எனவே, அவர் எங்கள் ஆதர்ஷ புருஷரானார். அவர் நடப்பார்;
நாங்கள் அவரோடு ஓட்டமும் நடையுமாகப் போவோம். கலரி டிக்கற்
ஆளுக்கு 25 சதம். இதன்படி காசு சேர்த்துக் கொடுப்போம். அவர் டிக்கற்
விநியோகச் சுவர் ஒறைப் பொந்துள் கை ஓட்டி, வல்லூறு குஞ்சை

அப்பினமாதிரி டிக்கட்டுகளை வாரிச்சுருட்டி எடுத்து மகாஜனக் கும்பலுக்குள்ளால் மீண்டு வந்து ஆளுக்கொன்றாய்க் கொடுப்பார். தேகம் முழுக்க வேர்வை தண்ணியாக ஓடுவதையும் பொருட்படுத்தார். மின்னல் கொடியாகிய தவமணிதேவி பூங்காவனத்தில் ஊஞ்சல் ஆட அவபாவாடை பின் முன்னாகக் கிளம்பும்போது, இவர் கீழே வலு பக்குவமாக் குனிந்து திரையில் அவ தொடைகளைக் கண்ணுணிப் பார்த்த விறுத்தம். அவர் மேதைத்தனத்தை மட்டுமல்ல, துணிச்சலையும் பறைசாற்றிற்று. நாங்கள் அவருக்கு அஞ்சாநெஞ்சர் என்று பட்டம் சூட்டினோம். கேட்பானேன். அவரும் ஊருக்குள் ஒரு சண்டியரானார்.

தங்களை ஜோண்கவால், நாடியா, கொக்கோ என உருவகித்துக்கொண்டு வேறு சில விடலைகள் ஊர்தோறும் சண்டியர் கோஷ்டிகளாக மாறியதுமுண்டு. வெறும் நட்பாழுட்டியள் என்று ஊர்க்கிழவிகள் திட்டித் தீர்க்க வைத்த பெருமை இந்த நீகல்-வின்ஸர் மடுவங்களையே சாரும். ஆறாம் ஜோடஸ் ராசா முடிசூட்டு விழா லண்டனில் நடக்க, மானிப்பாய்க் கிராம சபை மண்டபம் கொண்டாட்டத்தில் மூழ்கியபோது இந்த ஊர்க் கோஷ்டிகள் சபை அடக்குவதில் புரிந்த தீர்ம். மனசார மெச்சத் தக்கது. கிழவிகளுக்கு இது சாட்டையடி யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் இப்பெரும் கலை, கலாசாரப் பண்பாடுகளோடு தகீங்கினதோம் போட்டாலும் தலை நிமிர்ந்தே நின்றது.

இங்ஙணம் 'கியாதி' பெற்றுச் 'சாதனை' புரிகிற நீகல் மடுவத்தை மருவி, சோத்துக்கைப் பக்கமாக உள்ள வீதியால் போனால், பிரசித்தி பெற்ற 'கொலை வழக்குகளில் துவள் பறக்க இங்கிலீஷில் வாதாடும் பவளக்காலரின் மூளையான ஜீ ஜீ. நாமம் பூண்ட 'பொன்னம்மா மில்லுக்கு எதிரே, பசாசு இளித்தசாடை நரகவாசல் போல் ஒரு சாராயத் தவறணை பளிச்சிடும். சந்தியில் உள்ள சதுரக் கிணறு சூழ நாலு வக்குகள் இணைந்த தண்ணீர்த்தாங்கி, நிறை தண்ணீர்க்காறரையும் தாங்கிக் கிடக்கும். பலசரக்குக் கடைகளுக்கு அரிசி, மா, குரக்கன், சாமி, பயறு, வரகு, உழுந்து, எள்ளு, கோதுமை, வெந்தயம் மூடைகள் ஏற்றிப் பறிக்கும் தள்ளு-இழுவை வண்டிகள், ஒற்றை ரட்டைக் கரத்தைகள் சகிதம் கனதன ஆலாலசீலர்களைச் சுமந்து செல்லும் 'றிக்சோ' வண்டிகள் ஈறாக எல்லம்புகளில் சதை திரண்ட தொழிலாள பூர்விகள் தண்ணீர்த்தொட்டிக் குந்துகளில் குந்திக் கிடந்து கொக்குத்தவம் புரிவர். கரையூர்ச் செம்பன் குரல் கேட்பால், இத்தவம் குவைவதுண்டு.

பட்டனத்தார் எனத் தம்மைக் கருதும் பாஷையூர் வாசிகள் யாழ்ப்பாணப் பட்டனத்தாரையும், நாட்டவக் என்று சொல்லிப்

பொச்சம் தீர்ப்பதில் கோச போவதில்லை. குருநகராக நவீன அவதாரமெடுத்த கரையூர் சபையோர் இதைப் பொருட்படுத்தியதாக இல்லை. ஆனால், செம்பன் கமலப்பு கொட்டகையில் ஏறிப் பாடினால் மூன்று கட்டை தாண்டிய நாவாந்துறை வரை கேட்கும். கொலு ஏற நடந்தால் கொட்டகை கிடு கிடுக்கும். இளையப்பாவும் வேளாள் ரத்தினமும் சோடி கட்டி காதல் சீனில் பாடினால் மனசு தன் நிலை தளர்ந்து மோகலாகிரி கொள்ளும். இத்திருக்கூத்துகளுக்கு மத்தியில் பக்கிரி சின்னத்துரை நாடகக்காரன் வேஷம் போட்டு மரம்போல் நடுவே நின்று நடித்துப் பாடினால், சீமான் குரல் ஏழு கட்டைக்கு எட்டும். பக்கிரியும் நாரந்தனைப் புகுந்தானும் நாளாவுட்டத்தில் அபினுண்ணி ஆமைகளை இந்தியக் கடலால் கடத்தும் நாடகத்தில் போதிய தகமை பெற்றதால் ஆரூயிர் நண்பர்களாயினர். நாட்டுக்கூத்தோடு நகை யாவாரமும் விருத்தியாயிற்று. 'நாடகமே உலகம்' என்று செருகளத்தூர் சாமா பாடியதற்கிணங்க, கலை உலகமும் தலைவிரித்தாடியது.

இவ்வித பாணிக்கலாசாரத்திற்கும் யாழ் சைவப் போஷனைகளுக்கும் சவாலான இந்த யாழ்ப்பாணப் பட்டணச் சந்தி, இறைச்சிக்கடை, சாராயத்தவறணை, கள்ளுக்கடை ஆகிய மூர்க்க அரசாட்சிக்குள் எப்படி மாட்டிக்கொண்டது என்ற சூத்திரக் கயிறுக்கு இந்த மனுஷாக்கள் ஆதார சுருதி என்றும் சொல்வதற்கில்லை. அதிகம் அளப்பானேன், பொன்னம்மா மில்லும், சாராயத் தவறணையும், பட மடுவங்களும், கள்ளுக் கொட்டிகளும், இறைச்சி-மீன் கடைகளும் தலை நிமிர்ந்தே கிடந்தன.

சாராயம், தவறணை என்று சிகப்புப் போட் பலகை ஆபத்பாண்டவார்போல் ஆணித்தரமாக எச்சரித்து நிற்கிறபோதும், கல்லடி வேலுப்பிள்ளை சுட்டும் ஓய்பாரமான நல்ல ஓறணை மீசையான்கள் தவறணையைச் சுற்றியே தவறாது வந்து கூடுவர்.

இக்கால வெட்டிரும்பு (கசிப்பு) அக்காலம் இல்லாதபோதும், நிறைத்தண்ணி ஆட்ட ஆசாமிகளுக்கும் எப்பவும் தண்ணீர்த்தாங்கியே தஞ்சம்.

எங்கள் தரவளி விடலைப் பருவக் கிறுக்குகள் சிங்கக் கூட்டுக்குள் சேர்க்கல் காறப்போல் நடுங்கி நின்று வேடிக்கை பார்ப்பர்.

நாற்திசை ஊர்களை உலுப்பி எடுக்கிற சண்டியர் பட்டாளம் நாலா திசைகளிலிருந்து எழுந்தருளி வந்து தவறணைக்குச் சாய்வாகச் சவுக்கம் விரித்துச் சப்பாணி கட்டி இருந்து முந்நூற்றிநாலு 'காடல்' போடத் தொடங்கினால், மேனகையாலும் அவர்களை உசுப்ப ஏலாது.

ஊர் வயல் வாய்க்கால் சுற்றும் காடேறிகள் போட்ட சாணிக் குவியலின் சிணி நாற்றம் மூக்குத்துவாரங்களில் நுழைந்து நாசிவரை சிரசேறும். இலையான் அரிப்பும் தொண்தொணப்பும் பெரிய அரியண்டமாகவிருக்கும். உலகெலாம் வழங்கும் மேன்மை தகு சைவநீதி எதிர் தேநீர்க் கடை ரேடியோப் பெட்டிக்குள்ளிருந்து முழங்கும். காட்ஸ் விளையாடக் குந்தியவர்கள் இடத்தை விட்டு அசையார்.

அறுவது வயது சென்றால் வீட்டுக்கு நாய் வேண்டாம் என்ற யாழ்பாணத்து வாகடத்துக்கு விலக்கான ஊர்ப் பெத்தாச்சிகளால் காடேறி வப்புகள் என்று வடிவாகத் திட்டு வாங்கும் விடலைகளான நாங்கள். ஒரு நாள்-அதுவும் தண்ணி தலைக்கேறுகிற நேரம் இந்தச் சண்டியர் படைக்குள்ளே மோட்டுத்தனமாகப் போய் எக்கச்சக்கமாக மாட்டிக்கொண்டோம். இந்தப் பலி பீடத்தில் மீட்பர் கிடையாது: மூப்பர்கள்தான் இருந்தார்கள். அவர்களும் ஆலயத்தொண்டு புரியப் போயிருப்பார்கள்.

இதை விட்டுத் தவறணை என்றது ஒரு குரல்.

நாங்கள் தறு தறுத்து முழிசினோம்.

அழுக்கடைச் சண்முகம் ஓறணை மீசையில் கை போட்டு, உறுமிப் பார்த்தார்.

எங்களுக்குள் காக்கொத்து ரத்தினம் கொஞ்சம் துணிச்சல்காரன். நானும் கொக்கன் டானியலும் இந்த ரத்தினமும் மும்மூர்த்திகள் என்று ஊரில் பேர் எடுத்தவர்கள். அவ்வளவு ஒட்டு.

அழுக்கடை திமிறி எழுந்தார்.

எங்கள் சீனடி சிலம்படி வித்தை ஒன்றும் இவரிடம் பலிக்காது என்பதை வடிவாகத் தெரிந்தபோது, பிச்சை வேண்டாம், நாயைப் பிடி என்ற தோரணையில் மெல்ல நடையைக் கட்டினோம்.

தண்ணீர்த் தொட்டிலடிப் பக்கம் கடையடிக்கணேசன் வில்லுக்கத்தி விரித்து, யாரையோ வெருட்டிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

சதிரம் குல்லிட, குடல் ஊனியபடி திகைத்து நின்றோம்.

தேவதூதன் மாதிரி நெடுவல் நடராசா சில்லாலை ஆடுகொல்லியுடன் வந்து கொண்டிருந்தார்.

எங்களுக்கு அன்று வரவிருந்த கண்டம் தப்பியது.

ஊருக்கு வந்ததும் இதை எங்கள் மாதாவின் தாயான ஆச்சிக்குச் சொன்னேன்.

'இனிமேல் கெட்ட நடமாட்டமேனோட கூடாதே' என்று சொன்னா ஆச்சி.

'கெட்டவையோட கூடினாத்தானே நல்லவையளாத் திருந்தலாம்' என்றேன்.

'சின்ன மூளையான் உனக்கு நல்ல புத்தி இருக்கே' என்று சொல்லி என்னைக் கட்டிக் கொஞ்சினா.

இந்த ஆச்சிதான் பின் எங்கள் ஞானக் குருவானா.

மாது குடி குறும்மா அமைதியைத் தருகிறாள்

மாண்புமிகு அமைச்சர் குடி குறும்மா

பெரிய குடி குறும்மா அமைதியைத் தருகிறாள்

மாண்புமிகு

மாண்புமிகு அமைச்சர் குடி குறும்மா அமைதியைத் தருகிறாள்

மாண்புமிகு அமைச்சர் குடி குறும்மா

மாண்புமிகு அமைச்சர் குடி குறும்மா

மாண்புமிகு அமைச்சர் குடி குறும்மா அமைதியைத் தருகிறாள்

மாண்புமிகு அமைச்சர் குடி குறும்மா

மாண்புமிகு அமைச்சர் குடி குறும்மா அமைதியைத் தருகிறாள்

மாண்புமிகு அமைச்சர் குடி குறும்மா

மாண்புமிகு அமைச்சர் குடி குறும்மா அமைதியைத் தருகிறாள்

மாண்புமிகு அமைச்சர் குடி குறும்மா

மாண்புமிகு அமைச்சர் குடி குறும்மா அமைதியைத் தருகிறாள்

தூசிசனம் 2

'களவெடு பொய் சொல்லாதே'யெண்டு பெரியவே வடிவாச் சொல்லி யிருக்கினம். அவே அப்பிடிச் சொல்லேக்க நாங்கள் ஏன் பின்னடிப்பான்? ஆனபடியா, நாங்கள் யோசியாமல் களவெடுப்பம், பிடிபட்டால் பயப்பிடாமல் உண்மை சொல்லுவம். ஆனா பின்னையார் சிலை ஒருக்காலும் களவைப் பிடிக்க மாட்டுது. நாங்கள் பிடிபடுறதெண்டால் கள்ளரிட்டத்தான் பிடிபடுவம். அப்ப, அந்தக் கள்ளர் ஆரெண்டு நாங்களும் தெரிஞ்சு கொள்ளலாம்தானே?'

யாழ்பாணத் தவம் குலைந்து மானிப்பாய் ஏகும் வீதி கழிந்து. ஆனைக்கோட்டைப் பொலிஸ்ரேஷன் தாண்டி வரும் தபால் பெட்டிச் சந்தியால் கிழக்கே திரும்ப. மக்கி 'றோட்' பாதை குளப்புட்டிச் சந்திவரை நீள்கிறது. ஒரு 'கூப்பிடுதுலை' தூரம் நடக்க, பீச்சக்கை வாடாக 'றோட்டோரத்து ஆலமரத்தடியில் ஒரு சிறு கொட்டிலுக்குள் சிரட்டை நீட்டிப் பிள்ளையார் சிலை கருங்குரங்குசாடை மவுன விரதர்போல் கை நீட்டியபடி நிற்கிறது.

கையில் ஒரு சிரட்டை.

போற வாற ஜனமித்திரர் போடும் காசுக்குத்திகள். அது நீட்டிய பிசுஷாபாத்திரச் சிரட்டைக்குள் குவியும்.

இந்தச் சமாச்சாரத்தைக் காக்கொத்து ரத்தினம் எங்களுக்கு விரித்துரையாகப் பிரசங்கம் பண்ணினான். சொன்னதோடு, 'உங்கட அப்பையா சன்னதம் பிடிச்ச கூத்தாடேக்க இந்தச் சிரட்டை நீட்டிப் பிள்ளையார் கொட்டிலடியில் விழுந்து, முட்டுக்காய் இளநீர் உடைச்சுக் குடிச்ச பிள்ளையார் காலடியில் விழுந்தாத்தான் சன்னதம் ஓயுமாம். இது மெய்யோ?' என்று கேட்டான்.

இதை ஏன் ரத்தினம் சொல்கிறான் என்று எங்களுக்குத் துப்பரவாகப் பிடிபடவில்லை. முழிசினோம்.

பழன் சண்முகம்போல் இவன் தக்கு வைத்துப் பகிடி பண்ணுகிறவன். அப்படித்தான் இதுவும் என்று நினைத்தோம். கொக்கு டானியலும் இந்த அபிப்பிராயத்தை அழுத்தமாக ஆமோதித்தான். ஆனால், விஷயம் அப்படி இருக்கவில்லை. ஏதோ பெரிய சங்கதி சொல்லவே இப்படி ஒரு பல்லவி தொடங்கினான் என்று தெரிந்துகொண்டோம்.

ரத்தினம் சொன்னான்:

'நல்லா யோசிச்சுப் பாருங்கோ... இந்தப் பிள்ளையார் சிரட்டைக்குள்ள ஆக்கள் போடுற காசை ஆர் எடுக்கினமெண்டு ஆருக்கும் தெரியாது. ஒண்டில், பக்கத்துக் கடைக்காரன் எடுப்பான். அல்லது மாப்பாணி எடுப்பான். ஆனா, பிள்ளையாரோ சிவபெருமானோ இந்த உண்டியலைக் கடைசிவரை உடைக்காயினம். பிள்ளையார் சிரட்டை சாட்சி சொல்லப்போவதும் இல்லை. ஆனபடியா, எனக்கு ஒரு யோசினை வருகுது'

'அதென்னடாப்பா?'

'நாங்களும் உதை எடுத்து ஆளுக்காள் பிறிப்பம்'

'விபரபுத்தி நாசகாலம்' என்று நான் பழைய பழமொழியை நினைவுபடுத்தினேன்.

'நாசகாலத்துக்கு விபரபுத்திதான் நாசம்' என்று திருப்பி அடித்தான் ரத்தினம்.

'அச்சா மூளை. அப்பிடிச் செய்வோம்' என்றான் கொக்கு டானியல்.

'இது களவு. நான் இதுக்குக் சம்மதிக்க மாட்டேன்' என்றான் வக்களை சின்னத்துரை.

கறுவல் துரைராசாவும் இதை ஆமோதித்தான்.

காக்கொத்து ரத்தினம் மறுவாட்டி சொன்னான்:

'களவெடு பொய் சொல்லாதே'யெண்டு பெரியவே வடிவாச் சொல்லி யிருக்கினம். அவே அப்பிடிச் சொல்லேக்க நாங்கள் ஏன் பின்னடிப்பான்? ஆனபடியா, நாங்கள் யோசியாமல் களவெடுப்பம், பிடிப்பட்டால் பயப்பிடாமல் உண்மை சொல்லுவம். ஆனா பிள்ளையார் சிலை ஒருக்காலும் களவைப் பிடிக்க மாட்டுது. நாங்கள் பிடிபடுறதெண்டால் கள்ளரிட்டத்தான் பிடிபடுவம்.

அப்ப. அந்தக் கள்ளர் ஆரெண்டு நாங்களும்தெரிஞ்சு கொள்ளலாம்தானே?

'எனக்கென்னவோ என்ற மனச்சாட்சி இடந்தரல்லே - நான் இதுக்கு ஒத்துவர மாட்டேன்' என்றேன்.

'உனக்கு ஒரு வெள்ளிடியும் விளங்கலே. அதுதான் சுண்ணாகக் சந்தியாப்பிள்ளைச் சட்டம்பி 'மொக்குக் கழுதை'யெண்டு சொல்லி உன்ற தலையில பிரம்பால நெடுகலும் அடிக்கிறவர்' என்று கிண்டல் பண்ணினான் காக்கொத்து ரத்தினம்

இதுக்குப் பதிலுத்தாரமாக நான் சொன்னேன்.

'இந்தக் கொட்டிலக் கட்டி, பிள்ளையாரையும் நட்டு, கல்லுக்குந்து அணையும் போட்டிருக்கே இதையெல்லாம் இந்தப் பிள்ளையாரா கட்டியிருப்பார்? ஒருக்காலும் இது நடவாது. ஆனபடியா, சேர்ற காசை இதைப் பாதுகாக்கிறவே எடுத்துக்கொண்டு போவினம். அதில என்ன பிழை?'

'இதிலதான் நீ பிழை விடுகிறாய்'

'அதுதான் கேக்கிறன். என்ன பிழை?'

'இதில மா மரத்தை வாழை மரத்தை அல்லது பிலாக்கண்டை நட்டுத் தண்ணி ஊத்தினா, நட்டவைக்கும் பிரயோசனம் மற்றவைக்கும் பசியாரும். இதால ஆருக்கு என்ன பிரயோசனம்?'

இப்பதான் மண்டை திறந்தமாதிரி எல்லாருக்கும் விஷயம் ஓடி வெளிச்சுது.

இந்த விஷயத்தை ஒன்றும் விடாமல் அன்று பூங்கிளியிட்டச் சொன்னேன்.

அவள் 'ரத்தினம் சொன்னதுதான் சரி. ஆனா ஆக்கள் சம்மதியாயினம்' என்றாள்.

'ஏன்?'

'அவேக்கு ஏதாவதொண்டைக் காட்டித் தொங்காட்டி நித்திரை வராது'

'எங்களைப் பொறுத்தவரை இப்ப இதுவும் அப்படித்தான் தெரியுது'

உங்களுக்கு வேற வேலை வெட்டி இல்லையோ? கெட்ட காரியங்கள் ஏன் மினைக்கெடுவான்?'

‘கெட்ட காரியம் செய்யிறவேக்கு அந்தக் காரியத்தாலதான் பதிலடி குடுக்கவேணும். அப்பதான் திருந்துவினம் - அல்லாட்டி வழிக்கு வராயினம்’

பெத்தாச்சிக்கும் நான் இப்பிடி முந்தி ஒருக்காச் சொல்லேக்க, அவ என்னை மெச்சினா. இவனோ அச்சங்காட்டுறான். பொலிஸ்காறத் தேப்பன் வெருட்டாக இருக்கும்.

‘வசக்கோப்புக்குப் போக, கோயில் திருவிழாக்களுக்குப் போக, ‘சதிர்க்கச்சேரி’ பாக்க - இதுக்கெல்லாம் சிலவுக்குக் காசு தாறன். பேந்தேன் தேவையில்லாத உந்தக் கெட்ட எண்ணம் உனக்கு வந்தது?’ என்று ஒரு போடு போட்டான்.

‘நாயம் கதைச்சால் கோவிச்சப்போடுவான்’ என்ற நினைப்பில் பேசாமல் திரும்பிவிட்டேன்

‘சின்ன மூளையான்’ என்று ஆச்சி சொன்ன பிறகு, ‘நான் இன்னும் விடலையாகவில்லையோ?’ என்று எழுந்த சந்தேகம் கிறுக்குத்தனமாக ஒரு மனுப்போட்டு பரீட்சித்தது.

அந்த மனுவுக்கு மறுமொழி அனுப்பியது ‘பொடிச்சி’ என்று அறிந்தால் பெத்தாச்சி என்மேல் வைத்த நம்பிக்கை மண்ணாகும் என்பதால், நாங்கள் பொடி பொட்டைகளாக அவ மூதாவிலேயே கூடி, ஓடி ஆடிப் பாடி, நந்தவனத்தில் பூப்பறிக்கிற சேடிகள் போல் சோடி கட்டி, எலிசப் பெத்தாச்சியின் அருமைத்துரை அரச குமாரத்தியாகக் கொட்டகையில், ‘அந்தம் செறி களனிகள் சூழ் திரு. விந்தம் வயல் தடவைகள் பாரும்’ என்று பாடியதை ஒய்யாரமாகப் பாடினோம்.

வந்தது சனியன், விழுந்தது நசல்.

காகம் குந்தப் பனங்காய் விழுந்தசாடை அந்த நேரம் பார்த்து, சுறுட்டு வேலை முடிந்து கொட்டிலால் வந்த பொடிச்சி ஒருத்தியின் மூத்த தமையன் ராசசேகரம், ‘டியே, உங்க நிண்டு என்னடி கண்டறியாத விளையாட்டு. வீட்ட போய் கிடக்கிற பாடத்தைப் படியடி’ என்று உரக்கக் கத்தினார்.

அவர் போட்ட ‘டி’ எல்லாம் அக்காலம் யப்பான் - ஓரிடலர் போட்ட குண்டுகள் சாடை காதில் அதிர்ந்தன.

தொட்டாற் சுருங்கி மயம் அவள் முகம் கூம்பியது.

மலரோடு மணியாக மங்கையற்கரசி எப்படி மாயமாக மறைந்தாள் என்று தெரியாமல் எல்லாரும் தவண்டையடிக்கலானோம்.

'சும்மா கிடக்கிற சங்கை இவே தரவளிதான் ஊதிக் கெடுக்கிறவே' என்று காக்கொத்து ரத்தினம் விட்ட பகிடி. அவரை வெட்கித் தலை குனிய வைத்திருக்கவேண்டும். பேசாமல் நடையலங்காரம் பண்ணலானார்.

அன்று தொட்டுச் 'சின்ன மூளையான் பெரிய காளான்' கதை நின்று. அண்ணன் தங்கச்சி அக்கா தம்பி என்று ஆகியது.

என்றாலும் 'விதானை சின்னத்தம்பி எக்கணம் மல்லுக்கட்டப் போறான்' என்ற பய பீதி ராசசேகரம் முகத்தில் மட்டுமல்ல, எங்கள் 'பால்' முகங்களிலும் பரத நடனம் புரிந்தது.

அதோடு இந்தமாதிரி விளையாட்டை நிறுத்திக்கொண்டோம்.

குஞ்சு மாமி, 'ஏன் இப்ப பிள்ளையள் விளையாட வாரேல்ல' என்று வலு துக்கமாகக் கேட்டா.

'உங்கட மாமா ஆசைப்பிள்ளையப்பாபோல அவரும் ஒரு கொதியர். அவருக்கு இதெல்லாம் பிடிக்கேல' என்றேன்.

'நாள் போக எல்லாம் சரிவரும்' என்றா.

எங்களுக்கு அவ சொன்னது விளங்கவில்லை. விளக்கம் கேட்கிறதுக்கிடையில் அவ போய்விட்டா.

தரிசனம் 3

நாவாந்துறை மாசில்லாமணியனும் சைவமாக மாறின ஆனைக்கோட்டைக் குலசிங்கனும் சேந்து, 'பத்திலொன்றைப் பிய்த்து ஏறி' என்று சொன்ன உசாரில, காக்கொத்து ரத்தினம்தான் கெடுக்கிறான்' என்று ஆச்சி நினைப்பு. நானும் கொக்கு டானியலும்தான் ரத்தினத்தைக் குழப்புறதாக அப்பையா கணிப்பு. ஆனால், எங்களிடம் குடிக்கொண்டிருப்பவை, எதிலும் உண்மை அறியவேணுமென்ற ஆசையும் இளமையும் என்பதை அவர்கள் புரியவில்லை.'

தும்மல் சிரசில் புரையமுன் முகம் சிலிர்த்து விகாரிப்பதுமாதிரி, கொக்குவில் மஞ்சாவணைக் கோயில் 'கொடியேத்தம்' ஆரம்பிக்கிறபோது குளப்புட்டிச் சந்தியிலிருந்து வண்ணார்பண்ணைச் சிவன் கோயில் வரை தோரணங்கள் மயப்படும்.

இரண்டு கிழமைத் திருவிழா ஊர்களைக் கலக்கியடிக்கப் போகிறது. பொடி பொட்டைகள் பாடு ஒரே குஷி. கரை சேரவுள்ள குமார்களிலிருந்து 'சாகிறேன் பிடி பந்தயம்' என்றிருக்கிற கிழடு கட்டைவரை புத்துயிர் பெறும். கோயில் காவடி வேறு அமார்க்களப்படும்.

பாவம் செய்தும் செய்யாமலும் உள்ள ஆத்துமாக்கள் வீடு நிலை பெறப் புண்ணிய கிருத்தியம் புரிகின்ற பிரதிஷ்டை வீதிகளை அடைத்துப் பிடிக்கும். பக்தகோடிகளின் 'அரோகரா' தேர்ச் சில்லுகளோடு சங்கமிக்கும். காவடி ஆட்டம், பஐனைக் கோஷ்டி, மேளச் சமா, நாதசுரம், தவில் கச்சேரி என்று விழா மின்சார வெளிச்சத்தில் கோலம் கொள்ளும். மகா ஜனங்களின் ஆரவாரம், பெட்டிக்கடை வியாபாரம் தெரு ஓரங்களை அடைத்துக்கொள்ளும்.

இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் ஆசாரீலமாகக் கண்டு களிகூர் வேதக்காறர்கள் கொடுத்து வைக்க வில்லை. நோமாபுரியி , வருகிற வேத ஆமிச் சட்டம் அப்படி..

தமிழ்க் கோயில்களுக்கு வேதக்காறர் போவது பாவம்.. போனால், பாவசங்கீர்த்தனத் தட்டியில் சுவாமியிடம் பாவப்பொறுத்தல் ஆசிர்வாதம் வாங்காமல் ஒரு கணமும் வேதக் போயிலுக்குள் நிம்மதியாக இருக்க முடியாமல் தவிப்பார்கள்.

ரத்தினம், துரைராசா, டானியல் உட்பட தறுதலையான நாங்கள் இதுக்கு மசிந்து கொடாமல் தமிழ்க் கோயில் குளத்துக்குப் போய் வருவதை எங்கள் ஆச்சி எப்படியோ சூழ்ந்து பிடித்துவிட்டா.

நாவாந்துறை மாசில்லாமணியனும் சைவமாக மாறின ஆனைக் கோட்டைக் குலசிங்களும் சேந்து, 'பத்திலொன்றைப் பிய்த்து எறி' என்று சொன்ன உசாரில, காக்கொத்து ரத்தினம்தான் கெடுக்கிறான்' என்று ஆச்சி நினைப்பு. நானும் கொக்கு டானியலும்தான் ரத்தினத்தைக் குழப்புறதாக அப்பையா கணிப்பு. ஆனால், எங்களிடம் குடிகொண்டிருப்பவை, எதிலும் உண்மை அறியவேணுமென்ற ஆசையும் இளமையும் என்பதை அவர்கள் புரியவில்லை.

மஞ்சாவணைக் கோயில் திருவிழா என்றதும் எங்கள் மனக்கண்ணில் முதல் வந்து நிற்பவர் ஹைக்கோட் சண்முகம். அடுத்தவர் மாடன் செல்லத்துரை. றைக்கோட் சண்முகம் 'விரகதாப' பாடகர் என்று ஊரில் பேச்சு. எப்பவும் தாளமும் கையுமாக வாய் நிறைய வெற்றிலை போட்டபடி உலாவுவார். மாடன் செல்லத்துரை வில்லுக்கத்தியும் உருவிய கிறிஸுமாக மடிப்பாரத்தோடு திரிவார். ஆரணியம் குப்புசாமி எழுதுகிற குடும்ப வினோதக் கதைகள் பாணியில் புக்கை நடராசா செய்த குப்பாடித்தனத்திற்குப் பிறகு, மாடன் செல்லத்துரையோ மைலனோ அந்தப் பக்கம் தலைகாட்டுவதில்லை. உருவி எடுத்த வாளை உறையிலே போட்டுவிட்டு எங்கள் வீட்டுப் பக்கம் கொஞ்சக் காலம் தஞ்சமடைந்தபோது மாடன் நட்பும் சேர்ந்தது. நாங்கள் அவர் கற்றுக்குட்டிகளாகிவிட்டதாக ஊரில் பறைவதை எவரும் காதில் போடுவதில்லை.

றைக்கோட் சண்முகத்துக்கு மிருதங்கம் வாசிக்கப் போய் குலசிங்கத்தாரிடம் நான் நேர்த்தியாகப் பேச்சு வாங்கினதுதான் மிச்சம்.. ஹைக்கோட்டர் ராகம் குலையாமல் பாடுவதுபோலவே ராகங்களை நல்ல பிழையாகப் பாடுவதிலும் விண்ணன். தேவகாந்தாரியை மோகனமாகப் பாடுவார். சகானாவைப் பிலகரியாகப் பாடுவார். ஏக தாளம், அகசூர்

சுத்தியாக விழும். ஆனால், லய சுருதி சுத்தம். மருந்துக்கும் கிடையாது. என்றாலும், நாங்கள் அ. ர. சிறந்த கலைஞர் பெரும் சாதனையாளர். யாழ்ப்பாணத்துக்குப் 'பெருமை' தேடித் தருபவர்' என்று புளுகித்தள்ளுவோம். அவரும் இந்தப் புளுகுகளை உண்மையென்று நம்பி, மருதடிப் பிள்ளையார் கோயில் வீதிக் கச்சேரியில் மிருதங்க வித்துவான் மானிப்பாய் செல்லையாயிடம் மூக்குடைபட்டது பெரிய கவலையாயிற்று.

அவர் பாடும்போது கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு திருவாட்டி கமலாதேவி நெடுக எழுதி ஒப்பாரிப்பது மாதிரி, தொண்டை நரம்புகள் வீங்கித் தெறிக்கிறசாடை கதறிப் பாடுவார். ஆனால் றைக்கோட்டர் அவ சொல்கிறமாதிரி இடதுசாரியல்லர். அவர் குரல் கதறும்போது, 'ஐயோ பாவம், என்ன சவத்துக்காக இப்பிடி வில்லங்கப்பட்டு கத்துகிறார்?' என்று சொல்ல மனம் ஏவும். ஆனால், சொல்லமாட்டோம். சொன்னால், அவர் துணைக்கு மடிக்குள் கிறிஸ் கத்தி செருகி வைத்திருக்கிற மாடன் செல்லத்துரை குடல் எடுத்து மாலை போடத் தயங்கார் என்ற பயம்.

உதுகளில மினைக்கெட்டால் கடைசியில நாங்கள் உருப்படமாட்டோம்' என்ற ஓர் எண்ணம் என்னையறியாமலே எழுந்தது.

சகுந்தலைப் படத்தில் எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமி பாடியதை மனகள் ராக ஆலாவர்ணம் செய்யலானேன்.

எந்தன் இடது தோளும் கண்ணும் துடிப்பதென்ன
இன்பம் வருவதென்று சொல் சொல்கிளியே -

என்னையறியாமலென் உள்ளந்தனிலோர் கள்வன்

எவ்விதமோ புகுந்து கொண்டான் போலும் -

தன்னை மறந்தென் மனம் துள்ளிவிளையாடுதே

என்ன செய்வேன் லாகிரி கொண்டேன் போலும்'

ஊர், உலக ஜீவியம், சனம் எனக்கு ஒரு புது வேதமாகப் புலப்படுவதுபோல் பிரமை தட்டிற்று.

துடித்து எழுந்தபோது, நேரம் இரவு மூன்று மணி.

நல்ல திருவிழா ஒன்று அன்று தவறிப்போச்சு.

தூரிசனம் 4

நாங்கள் எடுத்த நகை நடட்டுக்களோ வெட்ட வெளியில்.
பொலிஸ் உலாவுகிற வேளை கண்டாலும், பெரியோர்
கண்ணில் பட்டாலும் எடுத்துக்கொண்டுதான்
போவார்கள். அப்போ, இது எப்படி களவாகும்?
களவு எடுக்காத நாங்கள் பொய் சொல்லாமல் உள்ளதை
உள்ளபடி சொன்னால் என்ன நடக்கும்?

திருவிழாச் சிலம்பம் சதிராட்டத்தோடு முடிய, சன சஞ்சாரம் தேர்வடம்
இழுக்குந்தறுவாயில் ஆள்மாறாட்டம் செய்துகொண்டு வெள்ளாப்போடு
திக்குத் திக்காகப் போய்ப்பறிந்தபின், நாங்கள் புது வேகங்கொண்டு
கோயில் வட்டாரஞ் சூழச் சுற்றிவளைத்துச் சுத்தகரிப்பு வேட்டையில்
இறங்கலானோம்.

நூதனம் என்னவென்றால், இந்த வேட்டையில் விடலைகள் மட்டுமல்ல,
விடலிகளும் கிழடுகட்டைகளும் குஞ்சு குருமன்களும் சங்கமமாகியதுதான்.
இத்திருக்கூட்டத்தில் சுள்ளித்தடி கணியம் துள்ளித் திரியும் கோயில்
குருக்களின் பொடி பொட்டைகளும் சேர்த்தி.

இது களவோ பொய்போ தட்டிப்பறிப்போ தண்டல்பாடோ அல்ல
என்று எங்களுக்குள் ஓர் ஏக திட மனசு குடிகொண்டிருப்பதால், வெட்டை
வெளியில் வேட்டையாடலாகிறது. கும்பலுக்குள் கோவிந்தா.
அவ்வளவுதான்.

சுத்தத் தந்திரசாலிகளான புத்திசாலிகள் எனும் மகா மோசமான
கஞ்சல்தனக்காறர் தவிர, கொஞ்சக் காசு களஞ்சுப் பொட்டணிகளோடு
சுற்றுலா வரும் மோட்டு ஆத்துமாக்கள் எப்படியும் என்ன இழவையாவது
போட்டுத் தொலைப்பார்கள் என்ற ஓர் அசையாத நம்பிக்கை எங்களுக்கு
எப்பவும் உண்டு. எங்களில் குடிகொண்டிருக்கும் இந்த நம்பிக்கை
நட்சேத்திரமானது, ஆண்டாண்டு தோறும் உருவெடுக்கும் வெவ்வேறு

விடலைகளிடமும் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தது. இதன்பால், 'போடும் வர்க்கம், பொறுக்கி வர்க்கம்' என இரண்டு புதிய 'தலையிடி வர்க்கங்கள்' தோன்றின.

'சிறுபிள்ளை வேளாமை விளைந்தாலும் வீடு வந்து சேராது' என்ற பெரியோர் பொன் வாக்கில் மண் விழுகிறசாடை எங்கள் காரியம் வடிவாக ஒப்பேறியது.

ஒரு மாதத்துக்குமேல் வசக்கோப்பு, கோயில் குளம், நாடகம், படல் நீச்சல், வயல் வெளி உலா, கிளித்தட்டு, கோலாட்டம் என்று உர்த்துழாவாரம் பண்ண நாங்கள் போதிய காசு பொருள் திரட்டி விட்டோம். எந்தப் பாவிகளினதோ, இரண்டு பவுண் நிறை சங்கிலியும், ஒரு காப்பம், மூன்று காற் சங்கிலியும் எங்களிடம் சிக்கிவிட்டன. சிமிக்கிணாமல் கொண்டுவந்து சேர்த்துச் சோனக தெரு நகைக் கடையில் கொடுத்துக் காசாக்கும்வரை, பெரிய கரைச்சல்தான். மனசு திக் திக்கென்று அடிக்கிறது.

எப்படியும் இது எங்களுக்குரிய பொருள் இல்லை. அதனால் மனசு அடித்துக்கொள்கிறது. ஆனால், நாங்கள் ஆரிடமும் களவெடுக்கவில்லை; பொய் சொல்லி ஏமாற்றவில்லை; உண்டியலுக்குள் போட்டு முட்டாள்தனமாக ஒரு குடும்பத்தைப் பணக்காறராக்கவில்லை. பொருள்காறர் கேட்டால் பொய் சொல்லாமல் திருப்பிக் கொடுக்கவும் ஏகமனதான சித்தம் கொண்டிருந்தோம் என்றாலும், அந்தப் பாவிகளை மனசார வாழ்த்தினோம். இப்படியான அப்பாவிகளை எதிர்கொள்ளவும் சித்தமானோம்.

இந்த விஷயத்தில் 'பணம் என்றால் பிணமும் வாய் திறக்கும் என்கிற சுயநலப் பெரியோர் வாக்கில் நாங்கள் மண் போட விரும்பவில்லை. எனவே, வெகு குஷியாக யாழ்ப்பாணப் பக்கம் நடையலங்காரம் செய்யலானோம்.

சிவன் கோயில் சந்தியால் திரும்பி, மக்கி நோட்டில் கால் வைக்க, வாய் திறந்தது பணம் அல்ல, பொலிவ்!

'கோதாரிப் போவாங்கள். இந்த நேரத்திலா 'டிபூட்டி'க்கு வெளிக்கிட்டாங்கள்?'

'அடோ, ஒக்கம் நில்லுங்கடா...'

'தேகம் பச்சத்தண்ணியாக் குளிர்ந்துபோச்சு.'

கறுவல் துரைராசாவும், கொக்கு பானியலும் குருக்களின் சுள்ளித்தடிப் பொடியனும் நவீன மின்னல் கொடி மாதிரி எந்தப் பக்கத்தால் ஓடிப் பறிஞ்சான்கள் என்று எனக்கோ காக்கொத்து ரத்தினத்துக்கோ

பிடிபடவில்லை.

மெதுவாக மடிகளில் இருவரும் கை போட்டுப் பார்த்தோம். 'நகை நட்டு எங்களிடம் இல்லை' என்று தெரிந்ததும் மனசு சற்று ஆறிற்று. ஆனால், பொலிஸ் வெருட்டின வெருட்டலைப் பார்த்தால், 'ஏதாகிலும் செய்வானோ' என்று ஏக்கம்.

வெறிசாக நின்ற நாங்கள் ஆளையாள் முழிசலானோம்.

சும்மா சொல்லக்கூடாது. 'களவெடு பொய் சொல்லாதே' என்ற அறிவாளர் வாக்கு இப்பதான் மனசில் உறைத்தது. பெரியோர்கள் எப்பவும் நல்லதையே சொல்கிறார்கள். புதுமைப் பித்தர்களான நாங்கள்தான் கேட்டு நடப்பதில்லை. எதிலும் துரிதம். எப்போதும் கரைச்சல். எதையும் எடுத்தெறிகிற போக்கு.

'இளங்கன்று பயம் அறியாது' என்று பெத்தாச்சியும் சொல்லுவா. சும்மா வந்த பொலிஸ் போட்ட சத்தம் எங்கள் எலும்புகளைக் கொலுக் கழுட்டிக்கொண்டிருக்கிற விறுத்தம் எங்களுக்குத்தான் தெரியும்.

ஆனால், நாங்கள் எடுத்த நகை நட்டுகளோ வெட்ட வெளியில். பொலிஸ் உலாவுகிறவேளை கண்டாலும், பெரியோர் கண்ணில் பட்டாலும் எடுத்துக்கொண்டுதான் போவார்கள். அப்போ, இது எப்படிக் களவாகும்? களவு எடுக்காத நாங்கள் பொய் சொல்லாமல் உள்ளதை உள்ளபடி சொன்னால் என்ன நடக்கும்?

அடி உதையல்ல. எலும்புகள்தான் நொறுங்கும். என் செய்வோம்? 'சுவரால் ஏறி விழுந்தவனுக்கு வெற்றி, சும்மா இருந்தவனுக்கு தொப்பி' என்ற நிலையில் இந்த விவகாரம் மாட்டுப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

தத்துவெட்டிப் பூச்சிமாதிரி மனசு என்னவோ எல்லாம் கற்பனை பண்ணித் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்க. மறுபாட்டம் பொலிஸ் கத்தினான்.

'அடோ, கள்ளங்களாட்டம் முழிசிக்கொண்டு எங்கபா போறீங்க?... 'றாஸ்கல்' வடுவா, உள்ளதைச் சொல்லாட்டி எலும்பு முறியும்...'

'எலும்புருக்கி' என்ற படுதா நோய் இந்த மாதிரிப் பொலிஸ் நாலாமிகளால்தான் சனங்களுக்கு வருகிறதோ? என்ற சந்தேகம் வலுத்தது.

மடியில் கனமிருந்தால் காடு நுழையப் பயம் வரும். நாங்களோ வெறுவிலிகள். மாயமாய் மறைந்த எங்கள் சகபாடிகள் நகை நட்டுகளோடு ஓடித் தப்பிவிட்டதால் எந்தப் பயமும் எங்களுக்கு எழவேண்டியதில்லை

ஆனால் இலங்கைப் பொலிஸ் நாலாமிகளால் பொய் சொல்லாதவர்களையும் ஆக்கினைப்படுத்திப் பொய் சொல்ல வைக்கிற வீரதீர சூரர்கள் என்று அப்பையா சொல்லவும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். வஞ்சகமில்லாமல் அகப்பட்டவர்களிடம் வஞ்சம் வாங்கும் வஞ்சகப் பேய்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டதுண்டு.

முளை கலங்கிக் குழம்பிப்போய் நின்று முழிகுகிற இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், காங்கேசன்துறை வீதி முடக்கில் கோடை இடிபோல் ஒரு இடியேறு சத்தம் கமாரிட்டுக் கேட்டது.

பைபிளில் படித்த தேவதூதன்மாதிரி அவுக்கென்று ஓடி வந்த 'சவுளர் கார்' ஒன்று, வீதியோரம் சும்மா கிடந்த கரத்தை ஒன்றோடு மோதி, அக்கு வேறு ஆணி வேறாகச் சிதறுண்டது.

'ம்மா...' என்று கதறிய நாம்பன் மாடு, தரையில் விழுந்து 'துடி துடி'த்துத் தவண்டையடித்தது.

'ஐயோ, பாவம் மாடு' என்று குழறி அழவேண்டும்போல் நெஞ்சு துருத்தியது.

பொலிஸ் நாலாமி அந்தப் பக்கம் பாய, நாங்கள் வந்த பக்கம் பாய்ந்து ஓடினோம்.

நாவலர் வீதி கழிய, நகை நட்டுகளோடு எங்களை விட்டுப்போன 'ஆத்ம் நண்பர்கள்' மூவரும் விறுமதடிபன்களாக ஒரு 'தேத்தண்ணிக் கடைக்கு முன் நின்றார்கள்.

'உந்தக் களேபுளேக்க, இதுகளோட போனால் பொலிஸ்காறங்களிட்ட லீனாக மாட்டுப்படவேண்டி வரும். ஊரில பொன்னார்ப் பெத்தாச்சியிட்டக் குடுத்துக் காச வாங்குவம்' என்று 'ஆலோசனை' சொன்னான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

'மனிசி பணப் பசாச. இதைக் குடுத்தால் அரைவாசியும் எங்களுக்குத் தேறாது' என்றான் கொக்கு டானியல்.

'அதுதான் நல்லது. பறவாயில்லை. இதில எங்களுக்கு ஒரு நட்டமும் இல்லை. மனிசி சாகிற நேரம் பவுண் உரைச்ச வாய்க்குள்ள ஊத்த இது அவவுக்கு உதவும். அந்தப் புண்ணியமாவது எங்களுக்குக் கிடைக்கட்டும்' என்றேன் நான்.

எல்லோரும் இதை ஏகமனதாக ஆமோதித்துக்கொண்டு ஊருக்கு நடை கட்டலானோம்.

தரிசனம் 5

'பாலும் பழமும் சுவையாக இருக்கலாம். ஆனால், அதுகளும் வெறி ஊட்டுகிற பாணங்கள்தான். மாது என்ற பெண்ணின் மேனியை மோகிக்காதவன் யாரும் இல்லை. சூது என்ற விளையாட்டுக் கலையில் ஈடுபடாத எந்த ஜீவனும் கிடையாது. இதைத்தான் குலசிங்கத்தார் சொல்லியிருக்கிறார்'

'குடி குடியைக் கெடுக்கும்' என்பாரும், 'குடி, குடியைக் கெடுக்காதே' என்று நற்புத்தி சொல்வாரும் குடித்துக் குட்டிச் சுவராகின வாகடம், கள்ளுக் கொட்டில்களில் மூடுதிரையாகி விடுவதை விடலைகளான நாங்களும் 'நோட்டம்' விட்டிருக்கிறோம். ஆனால், மறந்தும் வாய் திறப்பதில்லை. 'அந்த மகாத்மியம்' பங்கப்படக் கூடாது' என்பது எங்கள் எண்ணம். இதில் நாங்கள் கட்டித்த வைராக்கியத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்தோம்.

காத்தான் கள்ளுக்கொட்டில் வாசலை மருவி, நாற்சதுரமாகப் போட்ட 'பனங்குத்திகளில் அழுக்கடைச் சண்முகம், கொட்டடித் தறுமன், காராள முத்தன், நவாலி வீரசிங்கம், நாவாந்துறைச் சுவாம்பிள்ளை, ஹோல்டிங் பிளீஸ் ரத்தினம், தகடு முத்தையா என்று வெளி உள்ளூர் சண்டியர் பாட்டிகள் தாக்கறக் குந்தியிருந்து வெளுத்து வாங்குவார்கள். நால் கருவாட்டுச் சம்பலும், பொரித்த மீன் துண்டுகளும் வடை பவோடா சகிதம் தட்டில் கிடந்து நறுமணம் பரப்பும்.

கள்ளுத்தண்ணி உள்ளே போகப் போக, பொருமிய வயிறுகள் முடாகனியம் வீங்கும். பொழுது பனைக் கூடல்களுக்குள் சரிய, பொரியல் மீன், நால் வடை, முட்டை எதுவும் மிச்சமிராது. வகக்கோப்பு நடிகர்களும் சங்கீத வித்துவான்களும் இவர்களின் ஞானக் கண்களில் படை திரண்டு

தோன்றுவார்கள். கேட்பானேன், கச்சேரி ஆரம்பமாகும். ஆளையாள் சங்கீத கலாட்சேபத்தில் இறங்கினால், கிட்டப்பா, கோவிந்தன், தண்டபாணி தேசிகர், எம்.எஸ்.சுப்புலட்சுமி, சுந்தரரம்பாள், தியாகராஜ பாகவதர் இவர்களிடம் பிச்சை வேண்டி நிற்பார்கள். சங்கீதக் கலையார்வமுள்ளவர்களும், வித்துவான்களாகி விடுவார்கள். 'காயாத கானகத்தே நின்றுலாவும் நற் காரிகையே' என்ற தொகையறாவை அழுக்கடைச் சண்முகம் இழுப்பார்; கொட்டடித் தறுமன், 'வன மோகனாங்க அணங்கே, வாடுதே கனவிலும் என் மனம்' என்று மத்திய ஸ்தாயியில் பாடுவார்; 'வதனமே சந்திர பிம்பமோ, மலர்ந்த சரோஜமோ' என்று உச்சஸ்தாயியில் பாடுவார் ஹோல்டிங் ரத்தினம்.

இந்த ஞானப் பழம் பிழிந்து சுவைக்கவோ ரசிக்கவோ எங்களுக்கு எந்த ஞானமும் இருக்கவில்லை. வாய்களை 'ஆ'வென்று பிளந்து கேட்டுக்கொண்டு தெருவோரம் நிற்போம்.

தகடு முத்தையா வீட்டுக்கு வந்தாலும் பாட்டு நிற்காது. ஒரே கண்டசீருக்கு ராகமிழுப்பார்.

இப்படி ஒரு முறை பாட்டும் பயனுமாக சங்கீதம் உச்சத்தில் நிற்கிறபோது ஓங்காளித்துச் சத்தி கக்கலானார். அப்பவும் அவர் கலைஞானம் பாடுவதை விடவில்லை. ஊரைக் கலக்கும் பேச்சும் பாட்டும் புதிதாக உருவெடுத்தன.

'டியே, பொன்னரியம். உன்ற புருஷன்... நான் என்ன ஏக்கி போக்கியான ஆளெண்டே நினைச்சுக் கொண்டாய்... சண்டியனுக்குச் சண்டியன். குடிகாறனுக்குக் குடிகாறன்... எதிலுயும் உன்ற புருஷன் கோசு போகான்...

குமட்டிய வயிறு ஓங்காளித்த சத்தி முற்றத்து மணலில் பரவியது. பாட்டும் பயனோடு...

'பூங்காவினோதமே...
புகழப் பண் நாடகமாடிடும்
பூங்காவினோதமே...
எங்கும் தங்கும் பரிமளமெங்கும்
பூங்காவினோதமே...
தாங்காத பனங்கள்ளைத்
தேங்காமலே குடித்தேன்
பூங்காவினோதமே...

புண்ணியதானம்... குவாக்...
 புண்ணியதானம் புழுதியில் போகுது
 பூங்காவினோதமே..'

கவிதையாக எழுந்து பாட்டாக மாறுகிற இந்த வினோதங்களை 'விடுபேயர்'களாகிய எங்களைத் தவிர, ஊரில் ரசிப்பார் எவரும் இல்லை. இருப்போரும் அருந்தல். 'கலைஞர்கள் விசரர்கள்' என்று சொல்லி ஞானக் கடலில் மூழ்கியவர்கள். 'கூத்தாடுவதும் குண்டி நெளிப்பதும் ஆத்தாதவன் செயல்' என்று கூறித் தங்கள் ஆற்றாமைசையப் பறைசாற்றவும் அவர்களின் 'அறிவுலக மேதைத்தனம்' தயங்குவதில்லை. சங்கீத மேதைகளையெல்லாம் காத்தான் கள்ளுக் கொட்டிலில் இவர்கள் 'உயர்த்திப் பிடிக்கும்' தன்மையை உணராதவர்கள் 'கிணற்றுத் தவளைகள்' என்று ஒரு நாள் புல்லாங்குழல் குலசிங்கம் கேலியாகச் சொன்னபோதுதான், அதன் ரகசியத்தை ஆராய்ந்தோம். காத்தான் கள்ளுக் கொட்டில்போல் ஊர் நோறும் பல கொட்டில்களை உருவாக்கிய சித்தர்களில் இந்தப் புல்லாங்குழல் குலசிங்கமும் நடிக சிகாமணிகளும் பக்க பலமாய் இருந்தார்கள் என்பதை எங்களால் நம்பவே முடியவில்லை.

'புழுதியில் புண்ணியதானம் செய்யும் சங்கீதம் ஒரு கலையா?' என்று ஒரு நாள் குலசிங்கத்தாரிடம் கேட்க, அவர் சொன்னார்:

'மது மாது குது மூன்றையும் எவன் விலக்கிறானோ அவன்தான் கலைஞானி. ஆனால், இந்தப் முப்பரிமாணத்தையும் தீண்டாதவன் மனிதன் அல்ல'

பேய்க்குப் படித்துத் தாய்க்கு விட்டமாதிரி இருந்தது இந்தக் கதை காக்கொத்து ரத்தினம் விச்சுளியன். தலை நிறைய மூளை. அவனிடம் சொல்லி விளக்கம் கேட்டேன். அவன் சொல்கிறான்:

'பாலும் பழமும் சுவையாக இருக்கலாம். ஆனால், அதுகளும் வெறி ஊட்டுகிற பானங்கள்தான். மாது என்ற பெண்ணின் மேனியை மோகிக்காதவன் யாரும் இல்லை. குது என்ற விளையாட்டுக் கலையில் ஈடுபடாத எந்த ஜீவனும் கிடையாது. இதைத்தான் குலசிங்கத்தார் சொல்லி யிருக்கிறார்'

'உதாரணம் சொல்லு பார்ப்போம்'

எங்கே! எப்போதோ படித்த பட்டினத்தார் பாடல் ஒன்றை அவன் பிவிக்கலானான்:

‘சீமும் மலமும் செழுநீர் வழுப்பும்
செறிந்தெழுந்து - இந்தப்.
பாமும் புடவை இல்லாதுபோயின்
பகலிரவாய்

ஈயும் எறும்பும் புகுகின்ற யோனிக்கு
இரவு பகல்
மாயும் மனிதரை மாயாமல் வைக்க
மருந்தில்லையே..’

இந்தப் பாடலின் சூத்திரத்தை விளக்கி ரத்தினம் விரிவுரை செய்தபின்தான் இதன் அர்த்தமும் தெரிந்தது.

‘இதைப் பாடிய பட்டினத்தார் சரியான பொம்பிளக் கள்ளன்போல கிடக்கு’ என்றான் துரைராசா

‘அவர் பொம்புளக் கள்ளனல்ல; உண்மையைத் துணிந்து சொன்ன முதிர்ந்த பெரும் ஞானி’ என்றான ரத்தினம்.

‘ஐஸே. உமக்கு முனிபுங்கவரைத் தெரியுமோ?’

‘இல்லை’ என்றேன்.

‘நீ. நான். இந்தச் சனங்கள் எல்லாருமே ஒவ்வொரு வகையில் முனிவர்கள்தான். எல்லாத்துக்கும் ஆசைப்பட்டு தவம் பண்ணும் இயல்புடைய ஜீவன்கள். இப்பிடிப் பாடியவர்தான் முனிபுங்கவர்’ என்றான்.

‘ரத்தினத்துக்கு ‘நட்டுக் கழண்டு போச்சு. இருந்தாப்போல ஏதோ எல்லாம் புசத்திறான்’ என்று கொக்கு டானியல் காதுக்குள் சொன்னான்.

எனக்கு மெய்யாகவே கவலை பிடித்துவிட்டது.

‘எங்களில், ஒருத்தனுக்கு இப்பிடிச் சுகமில்லாமல் வந்திட்டுதே..’

‘கதுமலைப் பரியாரி அம்பலவானியிட்டக் கொண்டுபோய்க் காட்டுவமோ?’ என்று ஆலோசிக்கலானோம்.

ரத்தினம் மின்னல் மாதிரி ‘பக்’கென்று கை கொட்டிச் சிரித்தான்.

‘ஏன் உப்படிப் பயங்கரமாய்ச் சிரிக்கிறாய்?’

பின்ன என்ன. ஆருக்கும் தேவையில்லாத சங்கதியைத் தாங்களும் விளங்காமல் தாங்கள் கற்பனை பண்ணுற விஷயங்களுக்குச் சாதகமாக

தருத்தமது நா. துமிப்பி நயயாரு. ருயிப்பல வகள்ளபி ப்துத்தி
 யாமொலகெச்சுநாகத்தருத்தி மப்தாகை நகலாருகிக்குவபி ப்துத்தி
 ருடி மாபிவினாரு ருடி மபிப்து நாத்தரு. நாத்தமபிப்பி வ்துத்தி
 நாடடபிபி பி

தரிசனம் 6

கடுபய நகுத்தா ருநா நயயிப்து நாடயிபி வகத்தி
 கருவிநா வாமபி ப்து நாதி நகலி பாமாகக்கலி ருநாகக்கப்தி

நகலாருத்திம துடி வப நயயாமத்தாக நாமயயிபி மமகரு
**'கொண்டல் கித்து குடியைக் கெடுக்கும்' என்று
 சுவக்கீனப்பா சொல்லி வாய் முடவில்லை, வீடு வாசல்
 குசினி சட்டி பாளை பெட்டி கடகம் பேணி முட்டி
 போத்தல் எல்லாம் வைத்த இடங்களிலிருந்து
 கொலுக்கழன்றுபோய் வெள்ளத்தில் அள்ளப்பட்டன.
 மரங்கள் காலி கன்றுகள் பாறி விழுந்தன. முற்றத்து
 வெள்ளத்தில் பாறிய வேப்பமரங்கள் குறுக்கும்
 மறுக்குமாக யிதந்தன**

குடபிக்குடி கஞ்சி

கப்பலோட்டிகள் என்ற வெற்றுப் புகழார வீம்புக்காகக் கரைச்சல்பட
 விரும்பாத புத்துவாட்டி சோமு-கனகசபை பாட்டி, படகுகள் தோணிகள்
 வள்ளங்களால் இறக்குமதி செய்த தென்னிந்திய வண்டுருட்டி செற்
 கன்னிகா பரமேஸ்வரி செற் எனும் தாரகைகள், வண்ணார் பண்ணைச்
 சிவன் கோயில் மருவிய அஞ்சு முச்சந்தி வீடுகளில் விடுதி விடுகிற
 சங்கதி, தெல்லிப்போமில் வந்தமாதிரி எங்கள் விடலைக் காதுக்குள்
 எட்டியது. சொல்லி மாளாத ஆனந்த பரவசத்தில் துள்ளிக் குதித்தோம்.

ஆகமங்களின் மதப் பரப்புதலான நாட்டுக்கூத்துக் கொட்டகைகளின்
 வெடி குடைகளோடு, இனிமேல் சைவக் கோயில் திருவிழாக்களும், ஒரே
 சதிராட்டமாகக் கிலு கிலுக்கப் போகின்றன என்ற பாமரக் குதூகலம், சோறு
 கூடத் தின்னவிடாமல் எங்களை அந்தரத்தில் பறக்க வைத்தது.

இந்தப் பரபரப்பான செய்திகளை ஒட்டுவியனம் கேட்ட மேளக்காறர்
 கலக்கத்தோடு பேசிக்கொண்டதையும் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல், அணில்
 ஏறவிட்ட வளைச்சல் குட்டிகளாட்டம் நாங்களும் அந்தத் தாரகைகள்
 தங்கிய விடுதிகளைச் சுற்றியே பகலிரவாய் உலாவினோம்.

கடையடிக்கணேசன், சங்கானைத் துளையன், கொக்குவில் மயிலன்
 என்று பலரகச் சண்டியர் கோஷ்டிகளும் இடைக்கிடை மோட்டச்

சபிக்கிகள் களில் வந்து விஷயம் விஷயம்தனமானது என்று எங்களுக்குள் ஐமிச்சம். ஆனால், இதுவே நெஞ்சுகளில் பறையடித்தது. நாங்கள் அஞ்சாநெஞ்சர் நடராசாவின் சின்கள் தான். ஆனாலும், நெஞ்சில் பறை கொட்டுகிறது. ஆசை ஆரை விட்டது? மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஒவ்வொருமாதிரி ஆட்டுகிறது. எங்களுக்குப் பிடித்த ஆசையோ சகல கலாவல்லவர்களின் சங்கீத சாமராய்ய் மோகமானது.

எங்களுடைய அள்ளுபட்டு வந்த நவ காளைகள் மதில்களில் ஏறி நின்று நாலுற விடுப்புப் பாக்கிறதை, பள்ளிக்கூடம் விட்டு வருகிற சட்டம்பிமார் கண்டு துரத்திவிட்டுத் தாங்கள் தாக்கற ஒட்டி நின்றுகொள்வதையும் இடைக்கிடை கவனித்துக்கொள்வோம்.

பாட்டுக்காற்றர், பக்கப்பாட்டுக்காற்றர். நடிகர், பக்கவாத்தியக்காற்றர், சோடனைக்காற்றர் என்னும் பஞ்சமூர்த்திகள் முட்டங்கட்டியிருந்து வாய் நிறைய வெத்திலை பாக்குப் போட்டுச் சப்பி ஆளுக்காள் கம்பிக் கேற்றுக்குள்ளால் பொழிச்சிட்டுத் துப்புவதும் ஒரு லயபாவ லாவணயமாகவிருக்கும்.

இந்தக் குவியான நிலையிலும் வாய்க்குள் பாட்டும் ராகமும் முணு முணுக்கும். பியூசின்னப்பா, தியாகராஜ பாகவதர்சாடை பிடரி தாவிய சிலுப்பாத் தலைகளைப் பெண்டுகளாட்டம் கோதிக்கொண்டும், மயிர் விரித்த சடைகளைப் பரப்பிக்கொண்டும் அன்ன நடை புயின்றவாகு விரல்களால் சுண்டி அல்லது கைப்படுதாக்களில் தாளம் போட்டுப் பாடுவதை, நாங்கள் வெகு நூதனமாக ரசித்துக்கொண்டு மெய் மறந்து நிற்போம்.

இப்படியான சங்கீத கலாநிதிகளேபோல் கல்வாநிதிகளான நாங்களும் இருந்தால் என்ன? என்ற ஆசை கள்ளக்காதலி மோகனாகிரி கொள்வதுபோல் எங்கள் மனசில் வந்துபோகும். தேவனைப்போல் வரவேண்டும் என்ற ஆசை யால் சமமனசுகள் மோட்சத்திலிருந்து சபிக்கப்பட்டு நரகத்துக்குத் தள்ளப்பட்ட சங்கதியைப் படித்தபின் எழுந்தபயம் பசாகபோல் வந்து பயமுறுத்தியது.

முடவன கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படக்கூடாது என்று பொன்னம்மாப் பெத்தாச்சி சொல்கிறதும் சரி போலவே எங்களுக்குப் பட்டது. ஆனால் முடவன் தேனுக்கு ஆசைப்படக்கூடாதா? 'விறுத்தாப்பியர்கள்' என்ற எங்களால் கலைஞர்களாக முடியுமா? முடியாது என்ற முடிவிற்கே வந்தோம்.

இந்த வித்துவ மேதைகள் எங்களுக்கு ஏதோ அற்புதம் செய்து காட்டப் போகிறவர்கள்போலவும், யாழ்ப்பாணத்துக்கு இதற்காகவே எழுந்தருளிய தேவதூதர்கள்போலவும் எங்களுக்குத் தெரிந்தார்கள். அழகு சிலைகளான பொடிச்சிகளும், கூட வந்த திருவாட்டிகள் சகிதம் வட்டமாகவும் தெட்டநதெறியனாகவும் கால்கள் நீட்டி விட்டாத்தியாக இருந்து ஆளுக்காள் மாறித் தலை பாத்து, பென் குத்துகிறபோது முத்துக் கொறிக்கிற விறுத்ததையும், ஈர்கோலியால் உருவிய ஈர்களை எடுத்து நசித்துக் கொல்கிறபோது தஞ்சூட்டிப் பொச்சம் தீர்க்கிற மாதிரியையும் பார்க்கிறபோது, இந்த மாதரசிகளின் சதிராட்டம், திருவிழாக்களிலும் இப்படித்தான் சக்கைபோடு போடக்கூடும் என்ற முடிவுக்கு வந்தோம்.

இதைப் பார்க்கவும் ஒரு நூதனமாகவே தெரிந்தது.

கூத்துக்குள்ளே கோமாளியாக எங்கிருந்தோ அந்தரபவனியில் வந்த ஒரு செய்தி, எங்களையெல்லாம் நந்தவனத்து நங்கையர்களாக ஆடிப்பாட வைத்தது.

புத்துவாட்டி சோமு - கனகசபை பாட்டி வள்ளத்தில் மறு நிப் போய், நாடக சிரோமணிகளும் சங்கீத மேதைகளுமான எம்.ஆர்.கோவிந்தன், எஸ்.ஜீ.கிட்டப்பா, கே.பி.சுந்தராமபாள், ஆர்.மோனியம் காதுறு பாச்சா கோஷ்டியுடன் வந்து பறிந்திருந்தார்கள் என்ற செய்தியே அது.

இது பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்து, பால் சிதறி வாயில் விழுந்தமாதிரி இருந்தது. ஒரே புளுகம்.

மட்டக்களப்பு, மள்ளார், மாதோட்டம் தாண்டிப் புத்துயிர் பெற்ற நாட்டுக்கூத்து யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தை உலுப்புவது போய், சதிர்க் கச்சேரியும் நாடக சபாக்களும் இந்தச் சங்கீத வித்துவான்கள் படையெடுப்பால் அமார்க்களப்பட்டுப்போகிறது என்று உள்ளங்கை நெல்லிக் களிபோல் எங்களுக்குத் தெரிந்தது. இது, ஊர்ச்சண்டியர் கோஷ்டிகளுக்கு மாத்திரமல்ல, எங்க தரவளிக்கும் ஏதோ யோகம்தான் என்று மனசுள் பூரித்துக் கொண்டோம்.

இந்தச் சமாச்சாரங்கள் ஊருக்கு ஊர் அடிபடத் தொடங்கியதால், கிடந்த கிழடு கட்டைகளுக்கும் குஞ்சு குருமன்களுக்கும் நாடக சபாக்களுக்குப் போகவேண்டுமென்ற ஆசையில் பயித்தியம் பிடித்துக்கொண்டது.

இப்படியெல்லாம் குதூகலத்தில் ஆழ்ந்துபோன எங்களை விரட்டி

வருகக் கிணிய உயர்ந்த இயாகவி நல்லவரு ரிடைய நல்ல யாகநாடி
ஒட்டுவது போல், மேற்கு வானத்தில் யப்பான் குண்டுபோட்டமாதிரி
மின்னலோடு இடி முழக்கம் கேட்டது.

ஊர் வீட்டுப் படலைகளுக்கு யமதாதன் படை எடுத்து வந்து
விட்டானோ என்னுமளவுக்கு இடி முழக்கத்தோடு மழை பெய்ய
ஆரம்பித்தது. அக்கினி பகவான் தோற்றுப் போனார் என்று இந்த
இக்கட்டான நேரத்திலும் காக்கொத்து பகிடி விட்டான்.

ஓயாமல் பொழிந்த அடை மழை சனங்களை வெளிறே விடாமல்
வீடுகளுக்கு அடைத்து விட்டது இரண்டு நாள் கழிந்தும் மழை விட்டபாடாய்
இல்லை. தொழில் துரவு வேலை வெட்டி, சுறுட்டுச் சித்தாயம் என்று
வெளியே தலை நீட்ட முடியாமல் மனுமாஞ்சாதி தவண்டையடித்தது.
இன்று விடும், நாளை ஓயும் என்று சனம் பிரார்த்தித்தும் மழை
விட்டபாடில்லை.

'மழை வராது' என்று அறுதியிட்டுச் சொன்ன கணித சோதிட
சிகாமணிகளும் வீட்டுக்குள் சிக்காராய் அகப்பட்டு முழிசினார்கள்.
கச்சானுக்குள் கறுத்துக் கிடந்த மேகம், இருந்தவாக்கில் சோளகத்தால்
பெயர்ந்து இடி முழக்க மின்னலோடு சடுதியாகக் கொண்டலுக்குள்
திரும்பியது. குறைக்காற்று மூசி மூசி வீசித் திமிறியது.

'கொண்டல் காத்து குடியைக் கெடுக்கும்' என்று சுவக்கீனப்பா சொல்லி
வாய் மூடவில்லை, வீடு வாசல் குசினி சட்டி பாளை பெட்டி கடகம் பேணி
முட்டி போத்தல் எல்லாம் வைத்த இடங்களிலிருந்து கொலுக்கழன்றுபோய்
வெள்ளத்தில் அள்ளப்பட்டன. மரங்கள் காலி கன்றுகள் பாறி விழுந்தன.
முற்றத்து வெள்ளத்தில் பாறிய வேப்ப மரங்கள் குறுக்கும் மறுக்குமாக
மிதந்தன.

எங்களுக்குள் ஏலவே குடிகொண்டிருந்த 'பிளான்' எல்லாம் இதனால்
மறந்துபோச்சு. இப்போ எங்களால் இருப்புக்கொள்ளவில்லை. காருண்ய
சீலர்களாக மாறினோம். இளங் காளைகள் சகிதம் கோஷ்டி சேர்ந்து
கொடுக்குக் கட்டிக் கொண்டு வீராதி வீரர்கள்போல் வீதிகளில் இறங்கினோம்.
பாறி விழுந்த கண்டு காலி வேலி மரங்களுக்கு மேல் குதித்து ஏறிப் பாய்ந்து
விழுந்து, ஊர் செறிந்த வீடுகளின் தட்டுமுட்டுச் சாமான்களைச் சேகரித்து,
கல்லுப் பிள்ளையூர்போல் அசையாது கிடந்த எங்கள் கல் வீட்டு வெளி
விறாந்தையில் குவித்தோம். வீடு வாசல் பறிபோன ஆட்களைத் தேடிக்
கூட்டி வந்து இருத்தினோம். புளுகு வேதாளக் கதை போல் இருந்தாலும்
இதெல்லாம் மின்னல் வேகத்தில் நடந்தேறின.

நான்காம் நாள் பிடாரி அம்மன் கோயில் காண்டா மணிச் சத்தம் கேட்டு விழித்த போது, சூரியன் நிலத்தில் எறித்தது.

காக்கொத்து ரத்தினம் ஓடி வந்து ஒரு வியளம் சொன்னான்.

எங்களால் நம்ப முடியவில்லை.

சுருட்டிக் கொண்டு வந்த நோட்டீசை விரித்துக் காட்டினான்.

அடாது மழை பெய்தாலும் விடாது நாடகம் நடத்தப்படும்

எம் ஆர்.கோவிந்தன், புத்துவாட்டி சோமு - கனகசபை பாட்டி.

'தமிழன் என்னத்தில கோக போனவன்?' என்று கொக்குட்டினியல் விட பகிடிபையக் காதில் வாங்காமல் நாடக சபாவுக்கு போக மறு நாள் சனங்கள் விழுந்தடித்தார்கள்.

எங்களுக்கென்னமோ மனச ஏவவில்லை. நாங்கள் போகவுமில்லை.

ஊரிப்பட்ட வேலை' எங்களுக்கு ஊருக்குள் கிடந்தது.

'என்ன செய்யோம்?' என்று எங்களுக்குள் சபை கூடி ஆலோசிக்கலானோம்.

வீட்டு விராந்தை நடுவே தூக்கணங் குருவியாட்டம் தொங்கிமின்னுகிற

லாம்பு வெளிச்சத்தில் எங்கள் திருச்சபை கூடம் நடந்தது.

கொண்டி நடப்பதைக் கண்டு நான் யதூக்திக ச்யஸபது இக்காக இயானாகவி ரிஸபவி வகடக பப்பலி நகராப பப்ப ரிவிசு தகாம திடு. மகமலிபயபு பாம யாபவிநுநகரகககககககக இதுறுடுரிநகமடதி உதமல வாமலா கசுதாயி பப்பலி நகர்புலி ரிப நகரகக கொக நகமலய ஊடப்பதாடக. மதிதாமலி காயதூகிறு யதூகிறு நகமலய பப்பலி யதூப மதிதாமலி இதுறுடு நகர்புலி

கொண்டி வாஸலா 'நாஸபி' தூறு.மகாமலி.பது மலிமல நகரூகதகமல பாஸறாக மகமலிநாமாககிப்பதாஇ மானகமல ரபிப்பி ககாபவிதூறுல இதுரீபி பதாமலி யதூகி நகாமலாக மகாஇ மானலிநாய காமக'ஸகி மானலிகிமலாஇ மரிமககி மானலிநகமலி இராமலி மானகலி கப்பக கதூக்தூகலி இதுயாப பபிர இதுகிசு மலி தூக்தூகமலய மலலி மாக மகக தூறுலி ரிப இதுகிகலி மகாமலிநாய கடுப்படுபது மரிமகமலி தூறுலி மகமலி தூறுலி மலலி மக நகமல தூகி தூயகமல மானலிநாயமலலி பபுலக கப்பலி மகாமலி தூ மானலி ரிப மலலி வாதுகிமலசு மலிதாமலி மலலி தூறுலி மலலி தூகலி மலலி தூறுலி இதுமல பப்பலி மலலிதூறுலி மதிதாமலி மலலி மலலி மலலி

பூராயத்தோடு ஆராய்ந்து அறிந்து நல்வழிப் படுத்தலை அறிவு பூர்வ இயக்கமாகக் கொண்டு கருமங்கள் ஆற்றுவதென முடிவு எடுத்தோம். எங்கள் மூளைகளுக்கு எட்பாத விஷயங்களை நாங்கள் 'கற்பிதம்' பண்ணி முட்டாள்களாகிறதை விட அந்த விஷயங்களையே பரீட்சித்து முடிவு காண்பது எங்கள் அத்திவாரச் சித்தமாகியது.

இந்த முடிவு எடுப்பதற்கு அடி எடுத்துக் கொடுத்தவர் சுவக்கீன் அப்பா. இவருக்கும் இந்த விஷயங்களுக்கும் காரண புருஷர்களாகத் தாடிக் கிழவர்கள் மார்க்கண்டு அப்பாவும், எஸ்தாக்கி அப்பாவும் விளங்கியதால் இருவரும் எல்லார்க்கும் ஆசான்களாகத் திகழ்ந்தார்கள். மார்க்ஸ் எங்கல்ஸையே மார்க்கண்டப்பா, எஸ்தாக்கியப்பா என அவர் மாறு பெயர் சூட்டியிருந்தார். இந்தத் தாடிக்கிழவர்கள் பிற்காலத்தில் எங்கள் அறிவுப் பசிக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் ஞான தீபமாய் விளங்கியதால் 'பெரியவர்கள்' மூடுமந்திரர்களானார்கள். ஊரில் பெரிய வில்லங்கங்கள் தலையெடுத்தன.

இதனால் ஊர் வட்டாரப் பெரியோர், உழைப்பில் பத்திலொன்று வறுக வருஷக் குத்தகை எடுப்போர், சின்னஞ்சிறுகுகள், பெண்புரகுகள் என்று ஊர் தோறும் எங்களை ஒரு புறம்போக்காக நோக்கத் தலைப்பட்டதையும் நாங்கள் மிக உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டோம். பழமைகளுக்கு எதிரான எங்கள் புதுமைப் போக்கை உண்மையாகச் சில பேர் வெறுத்த போதும், பல பேர் மனசார எங்களை நேசித்தார்கள் என்பதை அவர்கள் செய்காரியங்கள் நிரூபித்தன. ஆனால், அவர்கள் நேசிப்பு விழலுக்கின்றதே நீராகவே இருந்தது. அவர்கள் நடை முறையான காரியங்களில் ஒதுங்கியதே காரணமாகும்.

எங்கள் மூலரையும் ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்த சபையோருக்கு நன்றி நல்கி, ரத்தினக் கட்டியாகக் கறுவல் துரைராசா விக்கி யிறுத்துப்பொழிவுரை செய்தார். சொற்பொழிவாளர்களும் அவர் கருத்தை உன்னிப்பாகக் கவனிப்பார் என்பதை அன்று வரை நாங்கள் அறிந்திருக்க வில்லை. அந்த வகையாக அவர் கருத்து மேலோங்கித் தெரிந்தது. எங்களுக்கு எட்பாத விஷயங்களையும் அவரே சொன்னார்.

அவர் 'திக்கி திக்கி' எங்கள் யாழ்ப்பாணத்துப் பரிபாஷையில் சொல்கிறார்:

எங்கட ஊருக்கயும் அயலட்டயிலயும் இருக்கிறவே நல்லாப் படிச்சிருக்கினம். கன பேர் படியாமலுமிருக்கினம். கன பொலிள் உத்தியோகக்காறும் வேற பெரிய உத்தியோகக்காறும் இருக்கிற எங்கட

ஊரில ஏதும் விக்கினம் நடந்தா, நாங்கள் கொழும்பு கண்டி காலிக்குத்தான் தந்தி அடிக்க வேணும், தந்தி போனாலும் அவே வராயினம், தந்தி போய்ச் சேந்து வந்தாலும் அவே வாறதுக்கிடையில ஊருக்குள்ள வாற கரைச்சல் கஷ்டம் பெரும்பாடா முடிஞ்சுபோகும். ஆனபடியா, ஊருக்க இருக்கிற நாங்கள்தான் சபை கூடி எங்களுக்க பெரிச சிறிச பாக்காம ஒற்றுமையா இருந்து கரும்பம் பாக்கவேணும். போன கிழமை ஊருக்க வெள்ளம் புயல் அடிச்ச ஊர் நாசமாப் போற கட்டத்தில எங்க தரவளியள் இல்லாட்டி ஊர் அழிஞ்சிருக்கும். இந்த அழிவில இருந்து தப்பினபடியாத்தான் இப்ப இந்தச் சபையில பறைஞ்சு கொண்டிருக்கிறம். இதை ஒரு சங்கமாக்கி இந்தச் சங்கத்தை நடப்பிக்கிறதுக்கு மூண்டு பேரைத் தெரிவு செய்திருக்கிறம்... இந்தச் சங்கத்தைக் கட்டி வளத்து இதால எல்லாக் காரியங்களையும் செய்தா எல்லாம் நன்மையா வரும்... இனி என்ன நடந்தாலும் இந்தச் சபை மூலம்தான் செய்யிறது... தனிய ஆரும் தன்ர பாட்டில இயங்காம இப்பிடி இயங்கினா எல்லாற்ர திறமையும் ஒண்டாகச் சேரும்... ஸ்பாலாஹம் பூமி

இந்த நேரமாகப் பார்த்து, சீக்காய் வெட்டி கந்தையாவும், போயிலைசப்பிக் கணவதியும் ஆசைப்பிள்ளையப்பா வளவுக்கு எதிரே தெருவில்நின்று ஏதோ புடுங்கப்படுவது கேட்டு அங்கே ஓடினோம்.

'சீக்காய் வெட்டி கந்தையாவோட போயில சப்பிக் கணவதி' வலியக் கொழுவி' ஏதோ தகராறுப்படுகிறாராம்' என்று கூட்டத்தில் குசகுசத்துக் கேட்டது.

'என்ன தகராறு?' என்று வினவினோம்.

'ஏதோ சாதி சமயப் பிரச்சினைபோல கிடக்கு'

சத்தியமாக இது எனக்கு விளங்கவில்லை.

'அதென்ன சாமான்?' என்று வியப்போடு கேட்டேன்.

'எட இது உனக்கு இன்னும் தெரியாதா? யாழ்ப்பாணம் என்ன சீமையெண்ட நினைப்போ?' என்று சாமத்தம்பித்துரை நகிடதமாகக் கேட்டார்.

நான் முழிசலானேன்.

'எங்களுக்குத் துப்புரவாகத் தெரியாத இந்தச் சாதி சமயப் பூராயத்தையும் சுவக்கீனப்பா அல்லது அவர் சொல்லுகிற மார்க்கண்டுத் தாத்தா மூலம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு அதற்குத் தக்கமாதிரி இயங்குவதுதான் நல்லது' என்ற முடிவுக்கு வந்த நாங்கள், அடாது மழை பெய்தாலும் விடாது நடக்கப் போகும் 'ஸ்ரீவள்ளி' நாடகத்துக்குப் போக

அடுக்குப் பன்னி வின்ஸர் மடுவத்துக்கு நடை யயின்றோம். வந்தா றினை
 காயாத கானகத்தே நின்றுலாவும் - நற் காரிகையே...
 புள்ளி மேவாத மான்
 துள்ளி ஓடாத மான்...
 ஜீகிட்டப்பாவின தொகையறா மானசீகமாகி எங்கள் காதுகளில்
 ரீங்காரித்தது. இந்நாடகமாய்மலாபிப்து துள்ளி ஓடியிருக்க துள்ளி வந்திருக்கிறதில்
 கரையடுத்த நீரிருக்க
 காளைய நாயும்
 மானினம் போல்...
 பியூசின்னப்பா பாடியசாடை அந்த மானினம் போல் வீதிகளில்
 எங்கள் கால்களும் கண்ணாமூச்சி விளையாடிக் கொண்டு விரைந்தன.
 வந்தா றினை
 ரவிதிர குங்குலம் மடப்பாணாம்பிப்புகழை வ்யதிவாகை கீழ்ப்புகளையாபி
 வானவிழவு கவிஞர் குடகவி 'ஆழிபயங்களிப' நவீன நுணர்விறகுதவி
 கம்பிமே திவாகை கீழ்ப்புகளையாபி வானவிழவுகளைக் கட்டிப் பாசகீ
 க்குக்கூகுக்கு' மதித்தபக நுணர் 'வானாழிவிடப்பாணாகை நவீன 'விராகி
 டுடக்கவி

வானவிறகை நுணர் 'நுணர்விறகை'
 குடகவி மடப்பாணாம்பிப்புகழை வ்யதிவாகை கீழ்ப்புகளையாபி
 வானவிழவு கவிஞர் குடகவி 'ஆழிபயங்களிப' நவீன நுணர்விறகுதவி

நவீன நுணர்விறகுதவி

நுணர்விறகை நுணர் 'நுணர்விறகை'
 நவீன நுணர்விறகுதவி

நவீன நுணர்விறகுதவி

பயவக திரை க்குத்தி தாயிரிவி தகாமாடிப்பகு துக்குக்குகளை
 துணைக்களாவ மதிமுறைகி மடபுல துணைகை மடபாணகீமகை வ்யதிவாகை
 நிதிவாகைக் துக்குகளை மானாக்கி துள்ளிவி கீழ்க்கவி வ்யதிவாகை
 மூலவ துடபுல நகனாடி துக்க குங்குலம் நுணர் துணர்விறகுதவி
 காயி ப்ருங்குக்கபாடி 'நவீனநுணர்' வ்யதிவாகை பக்கபுல துடபுல வ்யதிவாகை

வந்தாய் நகர சிவமாம விபூரூபாய வானாயகை நகுக் வார நிகாந்தக
 மிரிகைகடாது வாகி க்கானிம ருங்கா- வானபர சூர்வாடி, மகனீ ரவந்தருகி
 சிவாகவி க்காதருகி நகனா மவாபிடருகை சூபக கருகனாடு
 ப்பாபாகவிக்காது சூர்வாடி யானகாமகி வறுறுயிவகைக்குமகை
 மானாப்பிப்பயது சூரியனாகவி கருகூரூபாது வகன்கிமகு மிவூறுயானடுப
 க்கிமகு மிவூறுடி சூரி **தூரிசனம் 8** சூரிமாமது வகலூகை கப்ப
 மூதூறுயது ப்பய்யவிகை, யாமகைகி க்கன்கருவி ய்ப்பரிவாய க்கானகி
 கைக்பகை மிரிகைகாமாதுகி கானககிப்பூ சூர்வாவரிப ப்கிசூ

**சிலம்பவாய்ப் போன பூவரசங் கம்புகளை நெருடிப்
 பிடித்தபடி, உதட்டில் கிடந்த நாலு பற்களால் நறுமிக்
 கொண்டு பொஞ்சாதி பொன்னி மேல் ஆவேசமாக
 அடிக்கப் பாய்கிறபோது, நாள் அவரை விட
 ஆக்ரோஷமாக ஓடி அவர் மேல் பாய்ந்து சிலம்பல்
 தடிகளை அப்பிப் பிடித்துக் கொண்டு கத்தினேன்.**

இரும்புக்காதர்கள் என மகாகவி சுப்பிரமணியபாரதி விறுத்தமாக
 வர்ணித்த நமது மகாஜனங்கள் புண்ணியத்தால் சிறைப்படுத்தப்பட்ட வினஸர்
 மடுவத்தில், நாளுக்கு இரண்டு வாட்டியாக அமாக்களமான ஸ்ரீவள்ளி
 நாடகத்தின் கலாசோபிதம், மழை விட்டும் தூவானம் ஓயாத மாதிரி ஒரு
 மாசமாக எங்கள் மனத்திரையில் நாக வர்ணப் படம் விரித்தாடிற்று, என்ன
 மாயமோ தெரியவில்லை. என் சொற்பனத்தில் ஸ்ரீவள்ளி மாதிரி இடைக்கிடை
 பூங்கிளியும் வந்து போனாள்.

ஒருவேளை அவள் தாற காசுதான் அவளை இழுப்பிக்குதோ?

மேடையின் இரு கன்னையிலும் பக்கிரிசின்னத்துரையாட்டம் மரம்
 போல் நின்று போட்டி போட்டுப்பாடும் சங்கீத சாம்ராட்டுகளான ஜிகிட்டப்பா,
 எம்ஆர்.கோவிந்தன், கே.பி.சுந்தரம்பாள், ஹார்மோனியச் சக்ரவர்த்தி
 காதுறுபாச்சா ஆகியோர் எங்கள் கலைப் பிரேமைக்குள் வசமாக
 மாட்டுப்பட்டு இதயங்களுள் மையமானார்கள். கேட்பானேன், காதலால்
 கசிந்துருகிக் கருகலானோம், கலைச்செம்மல்களால் அடிக்கடி எழுந்த
 வன்சிமோர் கோஷத்தை நாங்களும் கவனமாகப் பின்பற்றி, அழுக்கடைச்
 சண்முகம் காதையர் கோஷ்டி வந்திருப்பதையும் கவனியாமல், தொண்டை
 கேர உரக்கக் கத்தினோம்.

சேவாசதனம், பக்த நந்தனார், ஆரியமாலா காத்தவராயன், கோவலன்

கண்ணகி, ராம சீதா கல்யாணம், மாத்தூழி, வால்மீகி, மகா பாரதம், கிருஷ்ண லீலை, அனந்த சயனம் - என்ற வரிசைக் கிரம நாடகங்களில் ஒன்றைக் கூடத் தவறவிடாமல் எங்கள் விறுதாக் 'கோஷ்டி கலைத்தவமியற்றும் விவஸ்தையை அறிந்த ஆனைக்கோட்டைப் புல்லாங்குழல் குலசிங்கம், நாவாந்துறைக் கோடையிடி தம்பாப்பிள்ளை, பூன் சண்முகம், நவாலிகிறுதா மிருதங்க மையிலு, இணுவில் தலி கணேசன், மானிப்பாய் மிருதங்கச் செல்லையா, அளவெட்டிப் பத்மநாதன் ஆகிய பரிமானந்த பூபதிகளான வித்துவான்களின் கடைக்கண் பார்வைக்காக ஒரு பாட்டம் அலைந்தோம். பலன், பூஜ்ஜியமாயிற்று.

வித்துவான் காதில் குத்தினால் கத்துவான் என்ற விஷயம் எங்களுக்கு அப்போ தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் காதில் அல்ல. தலையிலும் பூவைத்திருப்போம். கழுத்தில் பூ மாலையும் சூட்டியிருப்போம். படித்தவர்களின் கெட்டித்தனம், படியாதவர்களைப் படியாதபடி மூடாக்கும் என்பதை இதன் மூலம் உணர்ந்தபோதும் படித்தவர்கள் புகழ் பாட நாங்கள் ஒருபோதும் தயங்கியதில்லை. இருந்தும், அவர்கள் கோரமான ஆண்களை வெறுக்கும் அழகான பெண்கள் போல் எங்களை ஏற்றடுத்துப் பாராமல் வெறுத்து ஒதுக்கியே வந்தார்கள். விஷயம் என்னவென்றால், இந்த இவர்கள் இவர்களாக இல்லாமல் சங்கீத சபைக்குப் பதிலாக, ஒவ்வொருவரும் தாங்களே சாதிச் சபைக் கலாசாரத்துக்குள் புதையுண்டு, ஒருவருக்கொருவர் தமிழாக்களாலேயே பேதப்பட்டுப் போனார்கள் என்ற பதுமை மிகு திடுக்கிடும் சங்கதி பின்புதான் எங்களுக்கு அம்பலமாயிற்று. இதனால்தானோ என்ன சவமோ தெரியவில்லை. இந்த இவர்களும் எங்களைப் போல் அவர்களை ஆலவட்டமிட்டார்கள் என்று கருதலானோம்.

எதையும் ஆஞ்சோஞ்சு பாக்காமல் வடிகட்டிய முட்டாள்களானோம் என்ற சமாச்சாரத்தை இதனால் உணர்ந்து கொண்டாலும், உள் விஷயம் எங்கள் கழுதை மூளைகளுக்கு எட்டவே இல்லை.

கெட்ட சகுனம் காதுகளுக்கு எட்டித்தான் எட்டுமோ?

நஞ்சாக வெறுத்த இந்த விஷயத்தை விஷமாகக் கருதிய நாங்கள் சுவக்கீன்பாவிடம் வடிவாகக் கேட்டு, ஆதியோடந்தமாக அறிந்த பிறகே ஒரு முடிவு கட்டுவதென முடிவு கட்டி இதை ஆறப் போட யோசிக்க எங்களில் காக்கொத்து ரத்தினமும் கொக்கு பானியலும் வேடுவன் அப்பாத்துரை பண்டாரியும், ஆறின கஞ்சி பழங்கஞ்சியாய்ப் போயிடும்.

*வேடுவன் - கோயில் வேள்வியில் கடை வெட்டுவார்க்கு வழக்கில் வந்த பதம்.

எதையும் கட்ச்சுடச் செய்யிறதுதான் நல்லது. இந்த விசயத்துல நாங்கள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஆறசசோர இருக்கப்ப்பாது' என்று 'வேடுசுடுத்து' நின்றார்கள்.

வேடுவ அப்பாத்துரை பண்பாரி பழைய வித்துவான்கள் பாட்டை அந்தரப் பட்டுப் பாடினான்.

'ஐாதி மதம் உயர்வு தாழ்வெனும் தீது
சமரல ஞான மகான்களுக்கேது
ஆதி பரம் பொருட்கு வேற்றுமை ஏது
அவனடியார்க்கும் அது கிடப்பாது'

செருகளத்தார் சாமா ஒன்றரைக் கட்டைச் சுருதியில் பாடியதை. எம் ஆர்.கோவிந்தன் ஏழு கட்டைச் சுருதியில் காதுகள் செகிடுபட மேடையில் பாடிய பின்னும் இந்தக் கோதாரிச் 'சாதிச் சபைச் சனியன்' ஓலம், எங்கள் பிஞ்சுக் காதுகளிலே செத்த வீட்டு ஒப்பாரியாகக் கேட்போது, சிவனானை, நாங்கள் புத்தி பேதலித்தவர்களாக ஓடி முழிசலானோம்.

ஊர்மனைக்கு வந்ததே தாமதம், அந்தடியலாக எங்கள் ஞானப்பிதாவான் சுவகீன்ப்பா இருக்குமிடம் தேடிப்போனோம்.

எங்கள் கஷ்ட காலம், மனிஷனைக் காணவில்லை.

தொண்ணூற்றெட்டு வயசாப் போச்சு. கும்மா கிட்டகாம இளந்தாரிப் பொடியள்மாதிரி உவர் எங்க சுத்தித் திரியிறார்' என்று காக்கொத்து ரத்தினம் பகிடி விட்டபோது தான், பூங்கிளி ஒரு நாள் 'என்ன சங்கதி, கடுக்கண்ட கடுவன் பூளமைமாதிரி இஞ்ச சுத்தித் திரியிறாய்?' என்று கடுக்காணாத என்னைப் பார்த்துக் கிண்டல் பண்ணியது நினைவில் வந்தது.

'பகிடி விடுவதும் புளுகியடிப்பதும் இக்காலம் ஒரு கலை' என்றான் கொக்கு பானியல்.

'ஆனா பகடியே கலையாக இருக்கக்கூடாது' என்றான் கறுவல் துரைராசா.

'பகிடையைக் கலையாக்குவதுதான் ஆகப் பகிடி' என்றேன் நான்.

இப்படி 'முசுப்பாத்தியாகப் பறைஞ்சுகொண்டிருக்க, நாட்டுக்கூத்துக் கோமான் முத்துத்துரை அப்புவோடு சுவகீன்ப்பா ஏதோ கதைச்சுக்கொண்டு வரும் சத்தம் பனை வடலிப் பக்கம் கேட்பது.

'குளத்தையிருந்து போட்டு சின்னட்டியின்ற கொட்டில்ல கள்ளுக்

நகர்ப்பாடி குழுக்களில் உள்ள பூங்கா நகர்ப்பாடியில் உபயோக வயதுள்ள குடிச்சிட்டு வருகின்றமக்கும் என்று காக்கொத்து ரத்தினம் மெள்ளச் சொன்னான்.

புறப்பாடி ஏரோப்பிலேன் இரைஞ்சி கணக்காக இருந்தாற்போல் குடடைப் பொன்னி ஆச்சி குழறிக் கேட்டது.

அய்யோ... என்னை அடிக்கிறான் அய்யோ...பாதகன் என்னைச் சாக்கொல்றான்.. துமைச்சீலை என்னைச் சாக்கொல்றான் அய்யோ..

குதிரை நேல் நாங்கள் பார்த்ததில்லை. கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்.

அந்தடியலாகக் குறுக்கே பாய்ந்து கிடந்த கொய்யாப் பத்தைகளையெல்லாம் வறுகித் தாண்டி விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஆத்துப் பறந்து ஓடினோம்.

துமைச்சீலை செல்லக்கண்டு நிறை தன்னியில் முற்றத்திலே தள்ளாடிக் கொண்டிருந்தார்.

சிலம்பலாயப் போன பூவரசங்கம்புகளை நெருடப் பிடித்தபடி உதட்டில் கிடந்த நாலு பற்களால் நறுமிக் கொண்டு பொஞ்சாதி பொன்னி மேல் ஆவேசமாக அடிக்கப் பாய்கிறபோது, நான் அவரை விட ஆக்ரோஷமாக ஓடி அவர் மேல் பாய்ந்து சிலம்பல் தட்களை அப்பிப் பிடித்துக் கொண்டு கத்தினேன்.

அப்பு பொன்னி ஆச்சியில் இனிமேல் தொடையோ, அவலிந்ர சூழியினென்றும் பாராம நாங்கள் இந்தக் கம்புகளால்தான் சாப்பாடு தருவம்..

செல்லக்கண்டா மலைத்துப்போய் நின்றார்.

ஆச்சிக்கு நலவா அடிச்சிப் போட்டாரோ... எங்கயெல்லாம் ஆச்சிக்கு அடிச்சவர்? என்று கேட்டு அவ தேகத்தைத் தடவிப் பார்த்தோம்.

சடலம் அடங்கக் கொப்பளித்து மட்டத்தேளமாதிரித் தடித்துப்போய்..கொப்பளிப்புகளால் ரத்த ஊனம் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

எங்களுக்கு அழுகை வருமாப்போல் நெஞ்சு வெதும்பிக் கொதித்தது.

கசிந்து வந்த என் கண்ணீரைத் துடைத்துச் சவுக்கத்தில் தடவத் தடவ, விம்மலும் அழுகையுமாகச் சீரிய ஆத்திரம் அவர் மேல் பாயத் தடித்தது.

குடடைப்பொன்னி - மேனி படர்ந்த சொறி சிரங்கானதால் இந்தப் பதம் வழக்கில் வந்தது.

பெரியோர்க்குக் கை வைச்சால் பொரியும் கிடையாது என்று பொன்னம்மாப் பெத்தாச்சி சொல்வாவே. அந்தச் சொல்தான் என் முனைப்பைத் தடுத்தது.

‘ஏனாச்சி உனக்கு இப்பிடி அடிச்சவா?’

எங்கள் கேள்விக்கு அவ ஒரு மறுமொழிதான் சொன்னா:

‘குடிதான்... குடிச்சப் போட்டுச் சுறுட்டுச் தத்தவும் போகாமல் வந்து இழுப்பார். நான் மறுபயன் பிறகு எனக்கு அடிக்கிறதுதான் தொழில்.’

‘எதை இழுப்பார்?’
‘இதுக்குப் பயதில் சொல்லாமல் என்னை நமட்டிப் பார்த்தா. அது எனக்குப் பிடிபடவில்லை.’

‘உள்வீட்டுக் காரியங்கள் உனக்கு எதுக்கு?’ என்று சொல்வதுபோலி ருந்தது அவவின் நமட்டுப் பார்வை.

‘குடி, குடியைக் கெடுக்கும்’ என்று மகாத்மா காந்தித் தாத்தா சொன்னது முழுக்க முழுக்கச் சரிதான் என்பதை இது காண்பித்தது.

‘குடி குடியைக் கெடுக்காதே’ என்று ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தால் என்ன? என்றும் என்னாரவாரம் யோசித்தேன். எப்படி யோசித்தாலும் ‘குடி குடியைக் கெடுத்தே தீரும்’ என்பதற்கு இந்தப் பொன்னி ஆச்சி நாளாந்தம் போடுகிற கூச்சலே சாட்சி.

‘இதுக்கு ஒரு முற்றுக் காண வேணும்’ என்று மனசு அடித்துச் சொல்லுகிறது.

‘நாங்கள் இறக்கும் வரை ஒருக்காலும் குடிக்கக் கூடாது’ என்று தற்போது எங்களுக்குள் சபதம் எடுத்துக்கொண்டோம்.

கூடி கணத்தில் அப்போது ஒரு அதிசயம் நடந்தது.

முற்றத்தில் குந்திக்கொண்டிருந்த செல்லக்கண்டப்பா, இருந்தவாக்கில் ‘திடீரென்று’ உன்னி எழுந்து போய், பொன்னி ஆச்சியின் தேகத்தைத் தடவலானார்.

‘என்ற ராசாத்தி, நான் இனிமேல் அடிக்க மாட்டன். ஆச்சியாண நம்பு... எங்கயண நோகுது... நல்லெண்ணை தடவி விடுவம், வாணா.’

‘கூடி வாதம் கூடிணப் பித்தம்’

காக்கொத்து ரத்தினம் பகிடி விட்டு வாய் ஓயவில்லை பொன்னி ஆச்சி வைத்த சத்தம் எங்களை ஒரு பாடம் உலுப்பிற்று.

அவ கத்தினா:

குதிரை துன்பாறையு

'உள்ளாலதான கண்ட நிண்ட பொடியங்களெல்லாம் வளவுமுத்தத்தில வந்து நிண்டு கூத்துக்காட்டுதுகள்'

'கண்ட நிண்ட' பொடியங்களாகிய நாங்கள், பொன்னி ஆச்சியின் அர்ச்சிப்பையும் சட்டை பண்ணாமல், எங்கள் ஞானபோதகரான சுவகீனப்பா குடிசைக்குப் படை எடுக்கவானோம்.

செருப்படிதான். என்ன செய்வது? உருப்பட்டாதவர்களின் செருப்படிதானே? பறவாயில்லை. தேற்றரவும் தேறுவதும் தேற்றரவால் ஆறுவதும் ஒரு கலைதானே?

நொபிதூமொகலி றுந்தா 'குக்குதா குக்கூட நகம்பயிராக கட்டுபிளந்த' அணாப படுபவறு காரிடைகு குதிரை

தூண்காகலி ருத்தாது த்திராக வயதாகய றுந்தா 'யுக்கடுகலி க்யாபது புது' குதிரைநாச குதி குடைபாடா நாநிரிக க்கம்புயு கம்புயு

மாதும மிணாகலி வட்டச குடு றுந்தா 'திராககடுகலி க்யாபது புது' புது' வடூதத்திராயி புபபா நகலிதிராயி வ்யாமாராணாநா வுறந்தா 'நுந்தா 'நுந்தா வுத்தாநாது கிக்குட நொநாபலி படுத்தி குத்தபாநா 'யுத்தி துத்திகலி க்யாபது' திராக மலிகக்க ருகிரொபலி

கத்திப்புல கணய றுந்தா 'வடூமலி நாக க்ருயு குடு குத்தி' துருகிரொகலி

றுந்தா 'தூடக க்கக்பது வடூகக்குடு ரொம வுக்குறி நகம்பாது' மொபிணாகலிக்குத்திர வுதபக நுக்குகம்பா தூபிடுத

குதிரை வ்யகதிசு குடு தூபிடுத மீதிநாக அணக

மீகிகாநகற்றுதி ராபடபண்ககமகலி துருதுபண்கலெதிருது மீதிநுயு குத்தககலி மீயிக்குத்தி நொநாபலி யாபலி குதிரை நொந்த 'றுந்தா'கதி' ராநாமபுது

நாயகிக்கு நட்டாய க்கப்புல மீவிரிதி நொது திரகார றுந்தா 'நொநா' வ்யகதிசு திரபுத அணாநகலிக்கு தூதாதி அலககா புயது

'யுத்தி' பிணாகலி வுதாம அணக

தரிசனம் 9

அவருக்குப் போதாத காலம், அப்போது இயக்கப் பலிபீடங்களோ, இலக்கியப் பீதாம்பரப் பரிசுத் திட்டங்களோ நோபல் பரிசு முகாமோ இருந்ததில்லை. இருந்திருப்பின், தலை குத்திப் பிரதட்டை பண்ணியேனும் தானே தனக்கு ஒரு 'பெரு விழா' எடுத்திருப்பார். 'நட்டாமுட்டி' களான எங்கள் கதையும் வேறாக முடிந்திருக்கும்.

சுவக்கீனப்பா சரிதம் கந்த புராணம் அல்ல என்று விரல் சூப்புகிற குழந்தை குட்டிகளுக்கும் தெரியும். சம்சார சாகரம் நித்திய சங்கடம் என்பதாலே பெண் வாசமே பூணாத தடிப் பிரம்மச்சாரி. பண்டாரக் குளத்தடி முத்தன் கொண்டானாம் சேனாதிராசனை என்ற நாடகப் பாட்டை எப்போதும் பாடிக்கொள்வார். சேனாதிராசனில் கொண்ட பற்று அவரைக் 'கலாசிகாமணி'யாகவும் ஆக்கிற்று. இதனாலும் 'கலைஞர்' என்ற கௌவரத்துக்குள்ளானார் என்று கேள்வி. இம்மட்டன்று. மேலும் அவர் 'ஆனா' படித்த சுவானாத பிள்ளை பரம்பரையில் அவதரித்த கடைப்புத்திரன். தொண்ணூறு வயசு தாண்டியும் இளந்தாரி எடுப்பு. பெண்பிடி விவகாரம் இல்லாததால் இந்த எடுப்பாக இருக்கலாம். இவர் மூதாதையான சுவானாதபிள்ளை 'ஆனா, ஆவன்னா, ஈனா, ஈயன்னா' என்று எழுத்துக்கூட்டி வாசிக்க முடிந்த மகா கெட்டி. வேலை வெட்டி இல்லாத வெறுசு. ஆனால் ஊர் முழுதுக்கும் அவரே குரு. அவர் தலைமை தாங்கி வழி நடத்திய விறுத்தத்தால் ஊர் இன்றும் அம்பலோதிப்படுகிறது. தென்னாலி ராமன், கல்லடி வேலுப்பிள்ளை, பிஞ்சுபூதன் போன்ற மேதாவிகளின் அகட விகடத் துணுக்குகளைத் தோற்கடிக்கும் வகையில் ஊர்களுக்குள் உள்ள அறிஞர்களால் பெரும் 'கியாதி' பெற்றவர். அவர் நா அசைந்தால் நான்கு பதினெட்டுவித மனுஷாக்களுமே அசைவர். பல்கலைக் கழகங்களில் 'குதிரை' ஓடாமல் படித்துக் கிழித்த பட்டப் படிப்பாள 'மகாத்மியர்' களுக்கும்

அவர் சிம்ம சொப்பனமானவர். இவ்வித அதீத புத்தி பிடிபட்ட தோஷம். ஒரு நாள் ஆடு தலை ஒட்டிய முட்டியை உடையாமல் எடுக்கப்போன நம்மதரவளிகளை, 'மொக்குகள், மடையர்கள், பேயர்கள், விடுகாலிகள்' என்றெல்லாம் ஊரார்கள் பேச, சுவானாதபிள்ளை ஒடோடி வந்து வெகு பக்குவமாக, முட்டியை உடைக்காமல் வலு சுளுவாக ஆட்டின் கழுத்தை வெட்டி, அதன் தலையை மிகப் பதனமாக முட்டிக்குள் விட்ட பிறகு, அதே கொடுவாக கத்திப் புடங்கால் 'சடக்'கென்று அடித்து முட்டியை உடைத்து 'அப்ளாஸ்' வாங்கியதோடு, 'மா கெட்டி' என இதே மகாஜனங்கள் மத்தியில் மகத்தான வரவேற்பைப் பெற்றவர். அவருக்குப் போதாத காலம், அப்போது இயக்கப் பலிபீடங்களோ, இலக்கியப் பீதாம்பரப் பரிசுத் திட்டங்களோ நோபல் பரிசு முகாமோ இருந்ததில்லை. இருந்திருப்பின், தலை குத்திப் பிரதட்டைபண்ணியேனும் தானே தனக்கு ஒரு 'பெரு விழா' எடுத்திருப்பார். 'நட்டாமுட்டி' களான எங்கள் கதையும் வேறாக முடிந்திருக்கும். அதாவது, கண்கட்டி வித்தைக்காற்றர்கள் சத்தியசாமி மடாலயர்களாகத் தலை விரி கோலமாகத் திரியார்கள் என்பது மட்டும் உறுதி. சற்றுத் தீக்ஷண்யமாகக் கூறுவதாயின், பாமரத் தனத்தைக் குத்தகைக்கு எடுத்து, அதையே மூலதனமாக்கிய 'அறிஞர்கள்' முன்னேறும் கலம்பகங்களும் தோன்றாது 'மவுத்தாகப்' போயிருக்கும். என்ன செய்வது, எங்கள் திருவிளையாடல்களுக்கான அரிச்சுவடு மூளைகளை இரவல் கொடுக்கவோ சலவை செய்யவோ சித்தங் கொள்ளாது வலு பிடிவாதங்காட்டினோம்.

வளவு அடங்க ஏகமாகக் கிடந்த மஞ்சவண்ணா, நாயுண்ணி, பன்னை, கொய்யா, ஆகிய பத்தை பறுகுகளையெல்லாம் ஊறுறுத்துப் போய், சுவக்கீனப்பாவின் திறந்து கிடந்த கிடுகுப் படலையை நீக்கிப் பார்த்தோம்.

அப்பா சடலம் குறாவியபடி நல்ல நித்திரை.

'எழுப்புவமோ?' என்று மனசுள் 'குதிரை நேஸ்' பாய்ந்தது.

'திடீ'ரென்று கூப்பிட்டு எழுப்பினால் 'திடுக்கிட்டுப் போவார்' என்பதால், சத்தம் போட மனசு வரவில்லை. திரும்பி வந்து முற்றத்து வேப்ப மர நிழலில் இருந்து 'பலதும் பத்தும்' கதைச்சுக் கொண்டிருக்க, வேதாரண்யம் குப்புசாமியின் குடும்ப வினோதக் கதைப் புத்தகத்தோடு கிட்டடியில் தோழனான கட்டைச் சந்திரதாசன் எங்களைத் தேடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

'கட்டையன் வெறும் புத்தகப் பித்தன். ஆனா பெட்டைக்கள்ளன்' என்று காக்கொத்து ரத்தினம் ஒரு வெடிகுண்டு போட்டான்.

ஒரு தங்கச்சியோடு கூடப் பிறந்த என் நெஞ்சு பகீரென்று இடித்தது.

'நெட்டையனை நம்பினாலும் கட்டையனை நம்பக்கூடாது' என்று அப்பையா அடிக்கடி ஒதுபவர். நானோ 'மொக்கன்' என்று சட்டம்பிமார்களால் புகழ் பெற்றவன். எனவே ஆதாரம் இல்லாமல் ஒதுவார் சொல்லைக் காதில் வாங்குவதில்லை.

'பெடியன்கள்ளி இல்லாம, பெட்டைக்கள்ளன் எப்பிடி உலாவுவான்?' என்று நான் பதிலடி கொடுக்க, கொக்கு டானியல் சொன்னான்.

'பெட்டையள் பொடியளிலயும், பெடியள் பெட்டையளிலயும் 'மேயிறது' வழக்கம் தானே? இதை வெட்டையாகச் சொன்னால் ஏன் கோவிப்பான்?'

'பட்டினத்தடிகள் பாடலை ரத்தினன் இதை நினைச்சுத்தான் நேற்று உவமானத்தோடு பாடினானோ?' என்று கருதலானேன்.

இந்த இன்ப ரஸ லாகிரி மன நிலையைக் கெடுப்பது போல, அதே நொடிப் பொழுதில் சுவக்கீனப்பா எழுந்து சென்று கோடிப்பக்கம் 'ஒண்டுக்கு' இருக்க வேட்டி சிரைத்தபடி குந்துவதைக் கவனித்த நாங்கள், மூச்சுக் காட்டாமல் நல்ல பிள்ளைகளாட்டம் 'கப்சிப்பானோம்.'

'என்ன மக்காள், ஏதும் வியளமோ?' என்று அப்பாவே கேட்டார்.

'வியளம் இல்லாம ஒக்கமே வருவமோ?' என்றேன்.

'சரி சொல்லுங்கோ' என்றார்.

'முதல்ல, இதைத் தின்னுங்கோ. பேந்து இருந்து ஆறுதலாப் பறைவம்'

வரும்போது பொன்னம்மா பெத்தாச்சி வளவில் 'ஆய்ஞ்சு' கொண்டு வந்த இரண்டு பறங்கி அன்னமன்னாப் பழத்தையும், ஒரு மாதாளம் பழத்தையும், ஒரு சரை சீனியோடு சேர்த்துக் கொடுத்தோம்.

வேண்டிய கையோடு அப்பா தாவடிப் போயிலையில் ஒரு சோணையை வாரி நடு விரல் கணியம் ஒரு சுறுட்டுச் சுத்திப் 'பத்தவச்சுக்' கொண்டு, 'முத்தத்தில்' நெடுந்தீவுப் பாய் ஒன்றை விரித்து அதில் தாக்கறக் குந்தினார்.

நாங்கள் குழ இருந்து கதையை ஆரம்பித்தோம்.

'கன நாளா எங்களுக்கு ஒரு சங்கதி பிடிபடேல்ல. நாங்களும் இம்மட்டு நாளாக் கேக்கேல.'

'என்ன சங்கதி?'

'வராரியம்மன் கோயில் வளவுக்க இருக்கிற குட்டைப் பொன்னி ஆச்சி இருக்கிறாவல்லே. அவவுக்கு ஏன் குட்டை பிடிச்சது?'

'அவளினர் புரியன் மார்க்கண்டன் ஒரு சதிர்க்காறன். 'கண்ட நிண்ட' இடமெல்லாம் சுத்துவான். அது அவளுக்குத் தொத்தியிருக்கு..'

எங்களுக்கு ஒரு வெள்ளிடையும் விளங்கவில்லை. அணிலை ஏறவிட்ட நாய்களாட்டம் அவரையே ஏற இறங்கப் பார்த்தோம்.

'அவர் எங்க 'கண்ட நிண்ட' இடமெல்லாம் சுத்துறார்; சோமுவினர் கொட்டில்ல சுறுட்டல்லோ சுத்திறவர்? சுறுட்டு நாத்தத்துக்குக் குட்டை பிடிக்குமோ?'

சுவக்கீனப்பா கொட்டப்பெட்டி வாய் திறந்து. குனிந்து வளைந்து சிரித்தார்.

'அவன் சுறுட்டுச் சுத்துற சாட்டில சதிர்க்காறியனோடயும் சுத்துறவன். அதுதான் சங்கதி'

'சதிர்க்காறியனெண்டால்?'

'இதெல்லாம் உங்களுக்குத் தேவையில்லாத கேள்வி. வேற சங்கதி இருந்தாப் பறையுங்கோ'

'கேள்வி கேட்டாத்தானே விசயம் தெரியும்?'

'அது சரிதான். எதை எப்ப சொல்ல வேணுமோ அதை அப்பதான் சொல்லவேணும். அப்ப சொல்றன்'

'அவளினர் புரியன் மார்க்கண்டப்பா நேத்தும் அவவுக்கு அடிச்சார் - அவ குழறினா. நாங்கள் ஓடிப்போய் அவவுக்காகப் பரிந்து பேசிப்போட்டு நிக்க. அவ எங்களைப் பாத்துக் 'கண்ட நிண்டதுகளெண்டு ஏதோ குறைவாகப் பேசினா. 'கண்டது நிண்டதுக'ளெண்டா என்ன? அதையெண்டாலும் சொல்லுங்கோ'

'சாதி சமயம் இல்லாம நடக்கிறவையத்தான் அப்பிடிச் சொல்றது'

'சாதி சமயமெண்டா?'

'பெரிய விச்சளியன்களாட்டம் இருக்கிறியளே. இம்மட்டு நாளும் இது தெரியாதா?'

‘அதென்ன அவ்வளவு பெரிய சங்கதியோ?’

‘சாதி சமயம் ரண்டாலும்தான் உலகம் கெட்டது; சனங்கள் அடிபட்டுச் சாகிறதும் இதுக்காகத்தான்; யாழ்ப்பாணம் சிதறியதும் சாதியால்தான்’

தான் சொல்வது எங்களுக்குத் துப்புரவாகப் பிடிபடவில்லை என்று அவர் யூகிப்பதை அவர் முகச் சுழிப்பில் தெரிந்து கொண்டோம். இதனாலோ என்னவோ அவர் செருகளத்தூர் சாமா பாடிய பாடலை அகஊரம் பிசகாமல் தாளம் போட்டுப் பாடிக்காட்டலானார்:

‘ஐாதி மதம் உயர்வு
தாழ்வெனும் தீது
சமரல ஞான
மகான்களுக் கேது.
ஆதி பரம் பொருட்கு
வேற்றுமை ஏது
அவனடியார்க்கும்
அது கிடையாது.’

‘இந்தப் பாட்டினர் கருத்தென்ன?’ என்று நான் கேட்டேன்.

அப்பா சொல்கிறார்:

‘சாதி சமய உயர்வு தாழ்வு பாக்கிறது ஆபத்து. சமதர்ம ஞானமுள்ள மகான்களுக்கு அந்த ஆபத்து இல்லை. ஆதி மனிசர்களுக்கும் அவேயினர் வம்மிசமாக வந்தவேக்கும் வேற்றுமை இருக்கேல...’

‘அப்ப இந்த வேற்றுமை சாதி சமயமெல்லாம் எப்பிடி வந்தது?’

‘சொத்துகளைக் கொள்ளையடிக்கிறதால வந்தது. பிறகு கொள்ளைக்காறன் பணக்காறனானான்; பணக்காறன் பலவானானான்; பலவான் சாதிமானானான்; சாதிமான் சட்டம் வைச்சுச் சனங்களைப் பிச்சைக்காறனாக்கினான்; பிச்சைக்காறன் கூலிக்காறனானான்; கூலிக்காறன் அடிமையானான்... இப்பிடையே உண்மையாப் பாத்துக்கொண்டு போனாத்தான் சாதி சமயம்-கண்டது கடையது-வேற்றுமையெண்ட கதையளிள்ள சங்கதியளத் தெரிஞ்சுகொள்ளலாம்...’

‘இதை எப்பிடிச் சொல்ல முடியும்?’

இதற்கு அவர் ஜீவானந்தம் பாடல் ஒன்றை ராகத்தோடு ஓதலானார்:

'ஆற்றிலே நின்று
அரகர சிவசிவ என்றாலும்
சோற்றிலே இருக்காண்டா
சொக்கப்பன்.'

தெருவில் ஒரு சத்தம் கேட்டது.

ஒடிப்போய்ப் பார்த்தால், சோற்றிலே சொக்கப்பன் இருக்கவில்லை; புது வீடு கட்டப் பழைய மக்கிக்கல் ஏற்றிப் பறித்த கணவதியின் இரட்டை மாட்டு வண்டிற் சில்லுகள் சேற்றுக்குள் புதையுண்டதால், மாடுகள் துவரங்கம்புகளின் வதை படலங்களைத் தாங்காமல் தவண்டையடித்துக் கொண்டிருந்தன.

தரிசனம் 10

'உனக்கு விஷயம் தெரியேல. முழுக் கலையளெல்லாம் பொம்புளயளாலதான் உசந்தது. பார்வதி ஆடப்போய்த்தான் சிவன் பொறாமையில் ஆடினாரே தவிர, சிவனால பார்வதி ஆடேல்ல, ஒரு பொம்பிள வளைஞ்ச குனிஞ்ச, தழைஞ்ச, நிமிந்து ஆடுற ஆட்டத்தினர் வடிவுக்கு நூறு ஆம்புளயள் சேந்து ஆடினாலும் அவளவேக்குக் கிட்டவர ஏலாது. சதீர்க் கச்சேரியள்ல பெட்டையள் ஆடுறதால தான் ஊரிப்பட்ட சனம் குஞ்ச குருமன்களாக அள்ளுப்பட்டுக்கொண்டு போறது...'

சேற்றில் மலர்ந்த செந்தாமரைகளின் நிறமே தெரியாத பிடாரி கோயிலடிக்கணவதியப்பா. எங்களையும் கவனியாமல், சேற்றில் புதைந்த வண்டிலோடும், அடி வேதனை தாங்காமல் மூசித் திமிறி எகிறுகிற மாடுகளோடும் மல்லுக்கட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

நாங்கள் ஓடிப்போன வீச்சில், மாடுகள் கண் முழிகள் பிதுங்க எங்களை அங்கலாய்த்துப் பார்த்தன.

'தம்பிமாரே, உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும், இந்தக் கொடிய முரட்டு முட்டாள் மனிதனிடமிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றுங்கோ' என்று இரந்து கெஞ்சிக் கேட்பது போலிருந்தது. அந்தப் பார்வை.

'பாவம், வாய்விடாச் சாதியான இந்த அப்பாவி மாடுகளுக்கு வாய்விடும் சாதியான மனிதர் இந்த அடி அடிக்கலாமா?' என்று நினைத்தபோது, எங்களுக்கு அண்டசராசரங்களையும் பற்றி எரிக்கிற கோபம் தலைக்கேறிற்று. 'அவரைப் பிடிச்சுக் குத்தவேணும்' என்றும் தோணிற்று.

'ம்மா...ம்மா...ம்மா...' என்று கதறுகிற மாடுகளின் சத்தத்தை விஞ்சி நான் மிகப் பலமாக தொண்டை கேரக் கத்தினேன்.

'கண் கெட்ட கணவதியப்பா, சேத்துக்குள்ள சில்லுகள் புதைஞ்சுபோனதால மாடுகள் வண்டில இழுக்க ஏலாம அந்தரப்படுதுகள். அதுகளுக்குப் போட்டு, துவரங்கம்பால இந்த அடி அடிக்கிறியளே... எங்களைக் கேட்டால் நாங்கள் வந்து தள்ளி விடமாட்டமா?'

கணவதியப்பா ஓடி முழிசலானார்.

இதற்கிடையில் சுவக்கீனப்பா, நெடு நாரைசாடை பரபரப்பாக ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து சேர்ந்தார்.

'மக்காள், ஆளுக்காள் ஒரு கை பிடிச்சு விடுங்கோ... வண்டில் தன்பாட்டில போகும்' என்றார் சுவக்கீனப்பா.

கேட்பானேன். பஞ்ச பாண்டவர்களாக நின்ற நாங்கள் சாறம் சவுக்கங்களை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, பக்கத்தேயுள்ள மரக்குத்தி, கல்லுகளைப் பெயர்த்து எடுத்து வந்து வண்டிற் சில்லுகளுக்கு மிண்டு கொடுத்துத் தள்ளினோம்.

தேர் மாதிரி வண்டில் தன் பாட்டில் இழுபட்டது.

சுவக்கீனப்பா கணவதியப்பாவை முறைத்துப் பார்த்துச் சொன்னார்:

'கணவதி, உனக்கில்லாத மூளை இந்தச் சின்னப் பொடியளுக்கு இருக்கு, பாத்தியே...'

கணவதியப்பா ஒன்றும் பறையாமல் மடையை அவிழ்த்து ஏதோ தந்தார்.

'உதென்னப்பா?' என்று கேட்டேன்.

'இதில ஆறு பணம் இருக்கு-இந்தா, போய் படம் பாருங்கோ' என்றார்.

'நீங்க எங்களைக் கூலிக்குக் கூப்பிடேல்ல; நாங்களும் அதுக்காக வரேல்ல. ஆனா, இனிமே மாடுகளுக்கு உப்பிடி அடியாதையுங்கோ' என்றேன்.

'இஞ்ச கிட்ட வாடி' என்றார் கணவதியப்பா.

அதென்ன 'டி' - நான் என்ன பெட்டையே?

கொஞ்சம் தயக்கத்தோடு, சற்று மனப் பயத்துடன் கிட்டப் போனேன்.

சிறகால் குஞ்சை அப்பின தாய்க் கோழிமாதிரி, கணவதியப்பா என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொஞ்சினார்.

அவர் கண்கள் சிதறிய தக்காளிப் பழம் போல் குதம்பித் தெரிந்தன.

கண்ணூனி இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எங்கள் சுவக்கீனப்பா, 'மக்காள், சரி வாருங்கோ போவம்' என்று கைச்சாடை காட்டினார்.

அப்போது காக்கொத்து ஒரு விஷயத்தை இரகஸ்யமாக என் காதில் போட்டான்.

'இண்டைக்குக் கொட்டிப் பிள்ளையார் கோயில்ல வண்டுருட்டி செற்றினர் சதிர்க் கச்சேரியாம். அதுக்கு ஒரு பெட்டை மிருதங்கம் வாசிக்குதாம். கட்டாயம் போய்ப் பாப்பம்'

'பெட்டையும் மிருதங்கம் வாசிக்கிறதோ?' என்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கேக்க, அவன் சிரித்து விட்டுச் சொல்றான்:

'உனக்கு விஷயம் தெரியேல. முழுக் கலையளெல்லாம் பொம்புளயளாலதான் உசந்தது. பார்வதி ஆடப் போய்த்தான் சிவன் பொறாமையில் ஆடினாரே தவிர, சிவனால பார்வதி ஆடேல்ல. ஒரு பொம்புள வளைஞ்சு, குனிஞ்சு, தழைஞ்சு, நிமிந்து ஆடுற ஆட்டத்தினர் வடிவுக்கு நூறு ஆம்புளயள் சேந்து ஆடினாலும் அவளவேக்குக் கிட்ட வர ஏலாது. சதிர்க் கச்சேரியள்ல பெட்டையள் ஆடறதாலதான் ஊரிப்பட்ட சனம், குஞ்சு குருமன்களாக அள்ளுப்பட்டுக் கொண்டு போறது..'

'ஞான பண்டிதர்போல் இப்பிடிப் பிரசங்கம் செய்ய இவனுக்கு எப்பிடி முடிந்தது?' என்ற அதிசயத்தில் நான் மூழ்கிய போதும், ஏலவே குலசிங்கத்தாரால் கலைப் பயித்தியம் பிடித்த மனசு மிருதங்கப் பித்தாகவே மாறியது.

நாவாந்துறைக் கோடையிடி தம்பாப்பிள்ளையும், கிறுத்தா நவாலி மயிலுவும், மானிப்பாய் மிருதங்கச் செல்லையாவுமே கண்ணில் பூஞ்சாணமாகத் தெரிந்தார்கள்.

கொக்கனும், காக்கொத்தனும், கறுவல் துரைராசாவும் அன்று இரவு சதிர்க் கச்சேரி பார்க்க, கொட்டிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போவதென்று முடிவு கட்டினார்கள். நானும் ஒத்து ஊதினேன்.

சுவக்கீனப்பா காதில் இந்த விஷயத்தை மெல்ல அவிட்டு விட்டோம்.

அவர் தடை ஏதும் சொல்லவில்லை.

‘ஒரு வேளை, இவரும் கலைப்பித்தரோ?’

‘காதலுக்குக் கண் தெரிந்தாலும் கலைக்கு அது தெரியாது’ என்று குலசிங்கத்தார் சொல்வார். அது சரியாக இருக்கலாம்.

இந்தக் குதூகலத்தில், சகுந்தலை மோதிரம் தவற விட்ட மாதிரி, நாங்கள் அவரிடம் கேட்க வந்த விஷயத்தைத் துப்புரவாக மறந்து விட்டோம் என்று கருத, அந்த அப்பா சொல்கிறார்:

‘சதிர்க் கச்சேரி பாத்துப் போட்டு வந்த பிறகு ஊர் உலகக் கதாப் பிரசங்கத்தைப் பற்றிப் பறைவோம்’

ஒன்றை நினைத்து வர, அது வேறொன்றாகப் போனதற்கு அந்த மாட்டு வண்டியில் கணவதியப்பாதான் காரணமாக இருந்தார் என்பதை நினைக்க, ஒரு பாட்டம் வெட்கமாக வந்தது.

அந்தடியலாகத் திரும்பும்போது, கரப்பு விற்கிற ரத்தினம் அப்பா சிந்தாமணியில் தியாகராஜபாகவதர் பாடிய பாட்டை, கண்டந் திறந்து பாடுகிற குரல் காற்றுக்குச் சாய்வாகக் கேட்டது.

‘பூமியில் மானிட ஜென்மம் அடைந்தும் ஓர்

புண்ணியமின்றி விலங்குகள் போல்

காமமும் கோபமும் உள்ளம் விரும்ப வீண்

காலமும் செல்ல மடிந்திடவோ?’

பாடின சத்தம் ஓய, ‘மானிட ஜென்மம் அடைந்தும் புண்ணியமில்லாதபடியாலதான் கன பேர் விலங்குகள்போல இருக்கினம்...இல்லாட்டி, கணவதியப்பா விழுந்துபோன மாடுகளுக்கு இரக்கமில்லாம அந்த அடி அடிப்பாரா?’ என்றான் காக்கொத்து.

இவன் உவமானத்தோடு சொன்ன இந்த வார்த்தையின் அர்த்தத்தில், நான் சொக்கி நின்றேன்.

இந்தப் பாட்டைப் பாடிய தியாகராஜ பாகவதரையும் இவன் காக்கொத்தனையும் கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்ச வேண்டும்போல் மனசு துடித்தது. அதற்கு இந்தியா எங்கே நான் எங்கே? முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டசாடை எங்கள் போக்கு அப்போ அமைந்திருந்தபடியால், இப்ப, இந்தச் சதிர்க் கச்சேரிக்காவது போய் வந்து தேறுதல் கொள்ளலாம் என்று மனசு ஆசுவாசப்பட்டது.

அப்போது, இன்னோர் சங்கதி இடி மின்னலாக மண்டையில் இடித்தது.

நான் யோசிக்க, பல்லி சொன்னமாதிரி கொக்கனும், அந்த விஷயத்தை அவிட்டு விட்டான்.

'சதிர்க் கச்சேரியளுக்குக் கலையார்வம் கொண்டவைதான் வருவினமெண்டில்லை. ஊர் முழுக்கக் கிடக்கிற சண்டியர்களும் படை திரண்டு வருவாங்கள். எதுக்கும் றடியா, நாங்கள் தப்ப வழி பாத்துப் போகவேணும்'

இது கோடையிடயாக எங்கள் மண்டைகளை அதிர்த்திற்று.

கள்ளமுத்தன், காராளமுத்தன், கடையடிக்கணேசன், அழுக்கடைச்சண்முகம், கொட்டடித்தறுமன், மாடன் செல்லத்துரை, பவளக்கால் நடராசன், நவாலி வீரசிங்கன்...என்கிற கால், அரை, முக்கால் முழுச் சண்டியர் பட்டாளங்களும், கிறிஸ், வில்லுக்கத்தி, சுறுள்வாள், கைக்கிளி என ஆயுதங்களுடன் பிள்ளையார் கோயில் திடலில் உலாவுவதுபோல ஒரு பிரமை மனக்கண்ணில் பூஞ்சாணமாகத் திரை விழுத்திற்று.

ஆயினும் ஆசை ஆரை விட்டது? 'துணிவே துணை' என்ற சில வீர சாகச நினைவுகளோடு, சதிர்க் கச்சேரிக்கு இளைஞர் பட்டாளமாகப் புறப்படலானோம்.

தூசிசனம் 11

'சிவ பக்தர்களே, உங்களைத் தயவாகக் கேட்கிறோம். கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்கோ. ஆடவந்த பிள்ளையளுக்குச் சோடினை போடினம். ஒப்பனை முடிஞ்சதும் அந்த நேரத்துக்கு வந்து ஆடுவினம். அதுக்கிடையில அவேயினர் பக்க வாத்தியகாரர் கச்சேரியத் துவங்குவினம் - ஒரு முக்கிய அறிவித்தல்... அதாவது, சதிர்க் கச்சேரி முடிஞ்ச கையோட, தேர் இழுபடும், பக்தர்கள் தேர்வடக் கயிறு இழுத்து வீதி உலா முடிஞ்ச சுவாமி இறங்கும்வரை இருந்து கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு ஏகுமாறு வேண்டுகிறோம்'

கோயில் கொள்ளாத சனம். ஆண் பெண் பெடி பெட்டை குஞ்சு குருமன்களாக ஜனத்திரள் வெளி தாண்டி வீதிவரை அடைத்துக்கொண்டது. திருக்கை வண்டிலில் பூட்டிய மின்சாரப் பொறி, 'கட கட' ஒலி பரப்பி வடக்கே இரைந்து கொண்டிருந்தது. பந்தல் தடிகளோடு இணைத்துக்கட்டிய 'பல்புகளிலிருந்து பஞ்சவர்ண ஜால மின் கதிர்கள் பாய்ச்சிய ஒளி வெள்ளத்தில் ஜனக் குழாமின் முகங்கள் சினிமா நட்சத்திரப் பிம்பங்களாகத் தெரிந்தன.

வலு கஷ்டப்பட்டு நாங்கள் சதிராட்ட மையவாட்டாக இடம் பிடித்துச் சப்பாணி கட்டி இருந்துகொண்டோம். கடலை கச்சான் சரைகள் வஞ்சகமில்லாமல் ஒவ்வோர் மடிகளுக்குள்ளும் கிடந்தன.

இப்படி விழுந்து அடித்துக்கொண்டு போய் இருந்த பிறகுதான் காக்கொத்து ரத்தினத்துக்கும் கட்டைச் சந்திரகாசனுக்கும் கால்களில் கல்லுக் குத்திய கண்டல்களிலிருந்து ரத்தம் பொசிந்ததை அவதானித்தோம். கால்கள் கண்டியிருந்த போதும், எந்த வேதனையும் இல்லாத சாங்கத்தில் இருவரும்

கலாதியாக இருந்ததிலிருந்து, சதிராட்டத்தில் மனம் பறிகொடுத்த சுதி தெரிந்தது.

ஆனால், சதிராட்டம் தொடங்கவில்லை. சதிர்க்காறிகளைக் கொண்டு வந்த கோயில் மூப்பர்களே சால்வைகளை மடக்கிப் பிடித்து ஒங்கி அடிப்பதுபோல் சபை அடக்கிக்கொண்டு சதிராட்டம் ஆடினர்.

கோயில் வெளி முகப்போரம் விசிலடிக்கிற சத்தம் உரத்துக்கேட்டது.

‘சதிர்க்காறியள் மேடைக்கு இனி வராவிட்டால் மேலும் பொறுக்க ஏலாது’ என்ற தோரணையில் பொறுமை இழந்த இளவட்டங்கள், சிமிக்கினாமல் குறுணிக் கற்களால் சபை அடக்குதாரிகளுக்கு ஏறியத் தொடங்க, சபையில் கூச்சல் ஆரம்பித்தது.

லண்டன் சின்னத்தம்பியும்*, கொட்டடி அப்பாத்துரையும் தங்கள் சண்டித்தனங்களை ஒரு பக்கம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, சபை நடுவே வந்து கும்புடாத குறையாகச் சபையோரைப் பார்த்து ஆளையாள் மாறி மாறிச் சொல்கின்றனர்:

‘சிவ பக்தர்களே, உங்களைத் தயவாகக் கேட்கிறோம். கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்கோ. ஆடவந்த பிள்ளையளுக்குச் சோடினை போடுகினம். ஒப்பனை முடிஞ்சதும் அந்த நேரத்துக்கு வந்து ஆடுவினம். அதுக்கிடையில் அவேயினர் பக்க வாத்தியக்காறர் கச்சேரியத் துவங்குவினம் - ஒரு முக்கிய அறிவித்தல்... அதாவது, சதிர்க் கச்சேரி முடிஞ்ச கையோட, தேர் இழுபடும், பக்தர்கள் தேர்வடக் கயிறு இழுத்து வீதி உலா முடிஞ்ச சுவாமி இறங்கும்வரை இருந்து கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு ஏகுமாறு வேண்டுகிறோம்...’

விசிலடி, கூச்சல், களைப்பு, சிரிப்பு, குறைந்து சபை கொஞ்சம் ஆரவாரித்தது.

நாலரைக்கட்டைச் சுருதி எட்டு அகூரங்கொண்ட சதுர்கூடி ஜாதி திரிபுடை, ஆதிதாளம், லயம் சுருதி சுத்தமாக, மத்திம கால இடை எடுப்பில்...

*லண்டன் சின்னத்தம்பி. பரம்பரை லண்டன் சீமை வாசி. ஆள், பழுத்த சைவம். மீன், முட்டை, இறைச்சி தவிர, மச்ச மாமிசம் கண்ணில் காட்டக்கூடாது. மக்கள் மூவரும் லண்டனில் பாக்குத்தர். கோடைகாலம் யாழ்ப்பாணம் வந்து திருவிழாக்கள் நடத்தி முடிய லண்டன் ஏகுபவர். இதன்கண், லண்டன் சின்னத்தம்பி எனவானார்.

சந்ரோதயம் இதிலே - காணுவதும்

செந்தாமரை முகமே - ஆனந்த

சந்ரோதயம் இதிலே..'

என்ற பல்லவியோடு பாடலை ஆரம்பித்துக் கல கல்ப்பாகப் பாடினார் சுரபி சின்னமணி.

உச்சஸ்தாயியில் ஆர்மோனியம் வாசித்த சின்னமணிக்கு இறுங்காமல், நவாலி கிறுத்தா மயிலு வலு கச்சிதமாக மிருதங்கம் வாசிக்க, சபை களை கட்டியது.

'பெட்டையல்லோ மிருதங்கம் வாசிக்கிறதெண்டு சொன்னாய். இப்ப, கிறுத்தா மயிலுவல்லோ வாசிக்குது?' என்று காக்கொத்துவிட்டக் கேக்க, அவன் பகிடியாக, 'பெட்டையன் வாசித்தாத்தான் உனக்கு விருப்பமெண்டா. மனசுக்குப் பிடிச்ச ஒரு பெட்டையக் கொண்டு வந்து வாசிப்பியன்' என்று கிண்டல் பண்ணினான்.

'சத்தம் போட்டுப் பறையாமல், சும்மா இருந்து கச்சேரியைக் கேளுங்கோ' என்ற குரல் கடுவலாகச் சீறி வந்தது.

திரும்பிப் பார்த்தால். குலசிங்கத்தார் வலு குஷியாகப் பின்னால் இருந்து, சுண்டு விரலால் தாளம் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

'அவர் புல்லாங்குழல் சங்கீதர். தாள லய அப்பியாசம் செய்யிறவர். இந்தச் சதிருக்கு ஏன் வந்து தொலைத்தார்?' என்று என் மனசு கூம்பியது. பரவாயில்லை. அவரால்தான் சங்கீத உணர்வும் வருகிறது' என்ற ஒருவித ஆணவப் பெருமை தலைக்கேறியதால் அடக்கமாக இருந்தோம்.

'இந்தா வண்டுறுட்டி வருது' என்று சனம் நெருப்பில் மிதிச்சசாடை அம்பலோதிப்பட, கும்பலோடு கோவிந்தா என்ற தோரணையில் 'ஆ' வென்று பிளந்த அண்டங்காக வாய்களாக நாங்களும் விடுப்புப் பார்க்கும் ஆவேசத்தில் திளைத்தோம். சூரிய கிரகணமாக இருந்தது சபை.

வண்டுறுட்டி 'செந்'றோடு எனது கனவினளான மேனகை மிருதங்கவர்தனியும் ஒய்யாரமாக வந்து கொண்டிருந்தாள்.

கேட்பானேன். நான் நிலத்தில் இல்லை. அவள் வருகையால் மிருதங்க ஜலதரங்க ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கலானேன்.

கண்ட மாத்திரத்தில் என் கற்பனை அதிரடிக்குள்ளாயிற்று.

வடிவே இல்லாத, வாயும் கோணலான அசல் கறுத்தப் பெட்டை மூக்கு வேறு சப்பை. கண்ணும் வாக்கு. பிறவித் தோஷமோ பழக்க தோஷமோ தெரியவில்லை. ஆனபோதும், மிருதங்கத்தோடு அவள் சபைக்கு வந்த நடையலங்காரம் அந்த மின்னல்கொடி மானிப்பாய் தவமணிதேவியையும் தோற்கடித்துவிட்டது. எனக்கு அவளை என்ன இழவுக்கு? மிருதங்க ஆவர்தன நடனமல்லவா தேவை. யாரும் தேவையை ஒட்டித்தானே சகவாசம் பேணுவது. மிருதங்க சகவாசம்தான் என் தேவை.

வண்டுறுட்டி 'செற்' வந்த வீச்சில் ஒரு பாட்டம் காற் சலங்கைகள் 'ஜல் ஜல்' என்று 'சல சலக்க. ஐந்து தடவை சுற்றிச் சுழன்று பாட்டை எடுத்தது. நாங்கள் மனசார மெய், வாக்கு, கிரிகை யாவும் இழந்து சொக்கிப்போய்ச் சிலைகளாகி விட்டோம்.

'குயிலினுமினிய ஓசை
செவிகளிற் பாயும் பாங்கும்
மயிலனைத் தோகை போந்த
கருங்குழல் சூழ்ந்த வாசும்'

என்று எனது வாய்க்குள் ஒரு கவிதையாகவே வந்து வண்டுறுட்டி என்னைத் தன்னைப் பற்றி வர்ணிக்க வைத்தாள். இதற்கெல்லாம் கோசபோகாமல் அவள் ஆட்டத்திற்கெல்லாம் ஐதீஸ்வரங்கள், மோராக்கள், வைத்து இசைவாக வாசித்த மிருதங்கவந்தனியோ, கோடையிடி தம்பாப்பிள்ளையை - கிறுதா மயிலுவைத் தோற்கடித்துவிட்டதாகத் தோன்றிற்று. எனவே, மிருதங்கவர்தனி இப்போ என் மோகனாங்கவதனியாகிவிட்டாள். இதற்கு ஒத்து ஊதுவதுபோல் வண்டுறுட்டி மிகுந் சாப்புத் தாளத்திலே, சாவேரி ராகத்தில், வளைந்து நெளிந்து பாடிய பாட்டு அமைந்தது. சரியாக அந்த டி.ஆர்.ராஜகுமாரியாகவே பாடினாள். அவ்வளவு சுத்தம்.

'உள்ளம் தன் நிலை தளர்ந்ததே
உனைக் கண்டது முதல் -
உள்ளம் தன் நிலை தளர்ந்ததே...
வெள்ளம் தடையின்றிப்
பள்ளத்திலே சென்று
வீழ்வது போல என்னையறியாமல்
உள்ளம் தன் நிலை தளர்ந்ததே...
மதிபோல் வதனம் கண்டு

வண்டுபோல மதுவுண்டு
மதி மருண்டு வசமிழந்து
மாமோக லாகிரி கொண்டு
உள்ளம் தன் நிலை தளர்ந்ததே...

அவள் தலையாடடி கரங்கள் தாவி, கெச்சிதமாஊவாசிக்கும் விரல்களில் எழுந்த நாதம் - சாபு வைத்து மீட்டு வாசிக்க, குவாய்ங் குவாய்ங்' என்று எழுகின்ற அலங்கார வெண்கல ஒலி - இன்னும் இப்படியே வாசிப்பாளாகில். இந்த மிருதங்கவந்தனி விடியமுன் எங்களை விசர் ஆசுபத்திரிக்கு அனுப்பி விடுவாள் போல் தோன்றியது.

பகிடியாகவே காக்கொத்து காதில் இதை மெல்ல நான் சொல்ல, அவன், 'நீ பகிடியாகக் சொன்னாலும், அதுதான் உண்மை' என்று சவாப்புப் பாடினான்.

இந்த இன்பமே சொந்தமதானால், வானுலகம் வேண்டாம் என்று அம்பிகாபதி படத்தில் பாகவதர் பாடிய பாடின் அர்த்தம் இப்பதான் எங்களுக்குப் பிடிபட்டது.

தரிசனம் 12

நீதி நாயத்துக்காகச் சண்டை பிடிக்கிறதிலும் பாக்க, மதிப்பு மானம் கவுரவுத்துக்காகப் பிச்சை கேக்குமாப் போல் சதிராட்டம் போடுறவையளாலதான் கூடுதலான சனம் மோட்டுத் தனமா அழியிறது. சமயாச்சாரங்களின்ர பயன்பாடுகளும் போலி ஆசாரங்களும் தான் கடைசியில சதிர்க்கச்சேரியாகவும், சண்டியர் கோலமாகவும் ஜாதியத்தில கலந்து யாழ்ப்பாணத்தின்ர கீர்த்தியை அழிச்சப் போட்டுது - இதுதான் உள் விஷயம்...'

சோர்ந்துபோன நடடுவ மேளக்காறரும், நாதஸ்வர வித்துவான்களும் தூர நின்று வெத்திலை சப்பிக்கொண்டு, சதிர்க்கச்சேரியை ரசித்தவாறு இருந்தார்கள்

எந்த இன்பமும் ஒருவருக்கும் நிரந்தரமானதல்ல என்பதுபோல், ஏதோ ஒரு சத்தம், எங்கோ அதிர்ந்து கேடது.

சைவப்பெரியார்கள் பக்த சிராமணிகள் சகிதம் ஊமையாகி, இந்தச் சதிரின் இன்பசாகரத்தில் நாங்கள் மூழ்கியிருந்த அந்த அருமையான வேளையிலே, மின்னல் கொடிபோல் இடி மூழங்கி, எங்கிருந்தோ வந்து, ஒரு பெரிய கிறிஸ் கத்தியோடு நடு மையத்தில் குதித்தான் கடையடிக் கணேசன்.

எங்கள் கீடைக்குடல் கரைந்தது; தேகம் புரைந்து பச்சத்தன்னியாப் போய்விட்டது.

கிடந்த, இருந்த, நின்ற சனம், குஞ்சு குருமன், பெடடை, பெடியள்

எல்லாம் அள்ளுண்டு 'கூவா குளங்கரை'யென்று கத்திக்கொண்டு கண் வெட்டி முழிப்பதற்கிடையில் எந்தப் பக்கத்தால் ஓடிப் பறிந்தார்கள் என்று தெரியவில்லை.

நாங்கள் கொஞ்சப்பேர் ஓடிப்போய் எட்ட நின்றுகொண்டோம். எங்களில் கட்டைச் சந்திரகாசனைக் காணவில்லை. அவனும், ஓடிப் பறிந்திருப்பான். அவன் 'பெட்டை வளைச்சல்காறன்' என்று காக்கொத்து சொல்கிறவன். ஒரு வேளை கள்ளமாக...முதேவிய நம்ப ஏலாது...

ஒரு மரக்கட்டைபோல விறும்மதடியனாட்டம் நின்ற கடையடிக் கணைசன், வண்டுறுட்டி 'செற்றினது ஒரு சதிர்ப் பெட்டையின்' றவுக்கையை, விரித்த சுருள் கிறிஸ் கத்தியால் நடு மார்போடு கோதி அறுத்த கூணமே அவளை மல்லாக்கக் கிடத்தி, அவள் பூண்ட ஒப்பனைகளைக் கழற்றினான். அவள் குழறக் குழற, அவள் ஆடையை நீக்கி, மேனியோடு கிடந்த பாவாடையை அகற்றி...பட்டப் பகல் போன்ற வெட்ட வெளிச்சத்தில் சந்நிதி முகப்பில், சனக் கூட்டத்தில்...

அவளின் கேருந் தொனி அடங்கிற்று.

சண்டியர் கூட்டம் தெட்டந் தெறியனாக நிற்கின்ற கோலம், 'இன்னும் ஏதும் விபரீதம் நடக்கும்' என்பதுபோல் தோன்றியது.

வண்டுறுட்டி அனுங்கினாள் அந்த அனுங்கல் சத்தம் விழுந்த காதுகளும் மூடிக்கொண்டன.

ஒரு மிருக ஆடவனை அன்றுதான் நாங்கள் பார்த்தோம்; பொறுக்க முடியவில்லை. 'பொறுத்தது போதும். ங்காத்தியேசு' என்று பொங்கி எழுந்தோம்.

அஞ்சாது கற்களை எடுத்து நானும் காக்கொத்துவும் ஓட்டி நின்று எறிந்தோம். ஒரு சிறு குறுணிக் கல்லுக்கூட கடையடியானில் பிடிக்கவில்லை.

திரும்பிப் பார்க்க, அழுக்கடைச் சண்முகம் மாடன் செல்லத்துரை 'பாட்டி' உருவிய வாளுடன் முன்னே நின்றது.

'ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு இந்த அநியாயத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க ஏலாது' என்ற கோதாவில் யாரோ ஆவேசித்து நிற்க, கிடாய் வெட்டுகிற வேடுவ அபபுக்குட்டி குதறிப் பாய்ந்து போய், றவிக்கை அறுத்துக் கிழித்த அதே கிறிஸ் கத்தியால் கடையடிக் கணைசன் முதுகில் குத்தினான்.

குத்திய கிறிஸ் கத்தியை இழுக்காமலே அந்தடியலாக வேடுவ அப்புக்குடி எங்கோ ஓடி மறைந்து விட்டார்

முதுகில் ரத்தம் குபீரித்துச் சீறியது.

ஆட்டுக்கடா வேள்வி மனித வேள்வியாகக் கோயிலில் நடந்து முடிந்திருக்கிறது.

எங்கள் தரவளி இளம் வட்டங்களைத் தவிர, கோயில் வட்டாரத்தில் எவரையும் காணவில்லை.

என்ன மரப் பிறப்போ தெரியவில்லை. கடையடிக் கணேசன் நுதரதாண்டவனாகத் தானே எழுந்து, தானே தன் முதுகில் ஏறிய கிறிஸ் கத்தியை உருவி எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, சிங்கக் கர்ஜனை செய்தான்.

'நான் நினைச்ச காரியம் முடிச்சப் போட்டன். பகலில பெரிய நாட்டாமைக்காறங்கட வீட்டில் நிண்டு என்னை நாயா மதிச்சவளை இந்த நாட்டாமைக்காறங்களுக்கு மத்தியில - அவங்கட திருவிழாவில - இந்த பப்பிளிக் கில நடைப் பிணமாக்கிப் போட்டன் இனி எந்தச் சண்டியனெண்டாலும் துணிஞ்ச வாருங்கோடா பாபபம்...எவன் வந்தாலும் குடல் எடுத்து மாலை போட்டாடி. நான் கடையடிக் கணேசன் இல்லை...

சிங்கத்தை வெல்லவென்று
சிறு நரி எதிர்த்தாற்போல
அங்கத்தில் துணிவுகொண்டு
அமருக்கு வந்தாயோடா'

என்று நாட்டுக்கூத்தில் என் அண்ணா பாடிய கவிதான் எங்களுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

சிங்கக் கர்ஜனை, புலிப பாய்ச்சல், யானைப பிளிறல், கரடி உறுமல் படங்களில் பார்த்ததுண்டு. இந்த மனுக்குலக் கடையடிக் கணேசன் எல்லாமாக நின்று அடகாசிக்கிற கோலத்தில் நாங்கள் கதி கலங்கி மலாரடித்து நின்றோம்.

எங்களுக்கு இதன் தாற்பரியம் எதுவும் துப்பரவாக விளங்கவில்லை. இந்தச் சண்டியர் கூடம் எங்கிருந்து எதற்காக, ஏன் உருவானார்கள்? என்ற விசனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தபோது, எல்லாம் வல்ல மனிதனாக சுவக்கீனப்பா எங்களுக்குத் தெரியலானார்

மறு நாள் சுவக்கீனப்பாவே விஷயத்தை அவிழ்த்து விட்டார்.

‘வண்டுருட்டி’ செற்றை இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வந்த கோயில் தர்மகர்த்தாக்களின் வீட்டுக்குக் கடையடிக்கணைசன் குசலம் விசாரிக்கப் போயிருக்கான். அவே அவனுக்கு மதிப்புக் குடுக்கேல. அட்டணக்கால் போட்டுக்கொண்டு கணைசனோட கதைச்சிருக்கினம். வண்டுருட்டிக்கு முன்னால அவளையும் வைச்சுக்கொண்டு இதெல்லாம் நடந்திருக்கு. நேரத்தோட பழக்கமான வண்டுருட்டியும் கணைசனோட கதைக்கல. அவேயும் அவளும் தன்னை மதிக்கேலயெண்ட கேந்தியில ஆடின கூத்து இது. நீதி நாயத்துக்காகச் சண்டை பிடிக்கிறதிலும் பாக்க, மதிப்பு மானம் கவுரவுத்துக்காகப் பிச்சை கேக்குமாப்போல் சதிராடடம் போடுறவையாலதான் கூடுதலான சனம் மோட்டுத்தனமா அழியிறது. சமயாச்சாராங்களின்ர பயன்பாடுகளும் போலி ஆசாரங்களும்தான் கடைசியில சதிர்க்கச்சேரியாகவும், சண்டியர் கோலமாகவும், ஜாதியத்தில கலந்து யாழ்ப்பாணத்தின்ர கீர்த்திய அழிச்சுப் போட்டுது - இதுதான் உள் விஷயம்...

புண்ணும் சொல்லி, புண்ணுக்கு மருந்தும் சொன்ன மாதிரி இருந்தது, கவக்கீன்பா புட்டு வைத்த விஷயம்.

குடடைப் பொன்னி ஆச்சி சொன்னாவே, அந்தக் கண்ட நிண்ட கடியது என்ற கதை. அதன் அந்தரங்கமும் இப்பதான் எங்களுக்கு மெல்லப் புரிய ஆரம்பித்தது.

ஒரு மாதம் ஆகியிருக்காது. அந்தடியலாக வண்டுருட்டியைக் கூட்டிக்கொண்டு போன கடையடிக்கணைசன், முதுகில் சிதல் பிடித்துச் செத்துப் போனான் என்ற செய்தி எங்களுக்கு மனசார மகிழ்ச்சியாயிருக்கவில்லை.

‘தங்களை நல்லவையெண்டு நினைக்கிறவெ, கெட்டவையத் திருத்தவேணும். கெட்டவையத் திருத்த வேணும்மெண்டு நினைக்கிற எங்களுக்கு, கணைசன் செத்தது கவலையாகவே இருந்தது.

‘கணைசனை விட அவளை, அவளை அவர்களை அப்படி ஆக்கியது எது?’ என்ற தர்க்கசாஸ்திரத்தில் எங்கள் மூளைகள் பன்ங்காய் பினைந்ததும் ஒரு காரணமாகியது.

‘பொருள் மாற்றம் குணமாற்றமாக ஆகி விடுகிறது. குணம் சரியில்லையென்றால், பொருள் சரியில்லை என்றுதான் அர்த்தம்’ என்று மார்க்கண்ட தேசிகர் வாக்கியத்தில் மனசு தாவியது.

‘அந்தப் பொருள் என்ன?’

'இதைத் தெரியாதவனுக்குப் பாவம் ஓரிடம் பழி வேறிடமாகவே தோணும்' என்று சுவக்கீனப்பா சொல்வாரே...

'அந்தப் பழி, பாவம், பொருள், குணம் என்ன?'

இப்படியாக நாங்கள் யோசித்துக்கொண்டு வர நேரம் விடியப்பறமாகி வந்தது.

நித்திரை - சோம்பல் - கண் கயர்க்கட்டிற்று.

வீதி தாண்டி நாவாந்துறை முச்சந்தியில் ஏற, ஒரே பாய்ச்சலில் யாரோ ஒரு நெடுவல் திடுமலன் கையால் விசுக்கி, காலால் எற்றினான். 'அய்யோ செத்தேன்' என்று கத்தி நான் தவக்கை விழுந்தசாடை வேலி ஓரம் விழுந்து மனங்குழற, பதறி விழித்துப்பார்த்தேன்.

ஓறணை மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு குதிரை கனைக்கிறமாதிரி அழுக்கடைச் சண்முகம் திமிறிக்கொண்டு எதிரே நின்றான்.

சனிப்பிடிப்பார், ஓடுங்கோடா' என்று கத்தினான்.

அப்பாடா ஒரு கண்டம் நீங்கியது.

'பிச்சை வேண்டாம் நாஸ்யப் பிடி' என்ற கோலத்தில் நாங்கள் எங்கள் ஆனை ஊர்மனை வந்து சேர்ந்தோம்.

'சனி ஆருக்கு பிடித்தது' என்ற கேள்வியே அப்போது எங்கள் மனதில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

குறிப்பு: இக்காட்டுமிராண்டித்தனத்தை நாகரிக மனசு நம்பாது. ஆனால் உண்மை மறைவதில்லை. அந்தக் கோயிலில்தான் பெண்மணி ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்திலே முதன் முதல் மிருதங்கம் வாசித்தார். அது விவரணத்துக்கு முக்கிய பகைப்புலனாக வருவதால் வேறிடத்துச் சம்பவங்களும் அங்கே நிகழ்ந்ததாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இடமாற்றமே தவிர, சம்பவங்களல்ல. இம்மாதிரி அக்காலம் வடமராட்சி, கம்பர்மலை போன்ற பகுதிகளிலும் வேறு முறைகளில் நிகழ்ந்தன. இதன் பின்பே பல கோவில்களில் சதிர்க் கச்சேரிகளும், வேள்விகளும் அருகின. தற்காலம் முற்றாகவே அருகிவிட்டன.

தரிசனம் 13

'பழைய சைவப் பெரியார்களாலயும் கவ்வைக்குதவாத ஏட்டுச் சுரக்காய்ப் படிப்பாளிகளாலயும், அதுகளை வச்சுக்கொண்டு வெறிபிடிச்சு வீண் பெருமை பேசிறவயளாலயும்தான் எங்கட யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பயங்கரமான புத்துநோய் பிடிச்சிருக்கு. அவேதான் கோயில் குளத்தைச் சாட்டி, நாலு பதினெட்டுச் சாதியளை வகுத்து, அதுகளுக்கேத்தமாதிரி, நீ சிறிசு நான் பெரி'செண்டு மனிசருக்க டேவயில்லாத பழக்க வழக்கங்களை உண்டாக்கி மாரடிக்கினம். அந்த மாரடிப்புதான் உந்தச் சதிரும் சண்டியரும் ஆடுற நாடகம்...

சதிராடடங்களாகிவிட்ட சைவக்கோயில்களில் ஆடு கோழி வெட்டி ரத்தக்களரியாக்குவதும், பாவப்பட பெடடையளைப் பார்த்திருக்கப் பலாத்காரம் செய்கிறதும், கண்ட நின்ட இடமெல்லாம் காடையர் படடாளம் கோஷ்டி கோஷ்டியாக மூட்டங்கடடுவதும் துஷ்டர்களின் நிஷ்ட பரிபாலனமாக எங்களுக்குத் தெரிந்தபோதும், அந்தக் கிருத்தியங்களையே தமிழ்க் கலாசராமாகவும், திறம் வேடிக்கையாகவும் கருதி, அதற்கென்றே மகா ஜனங்கள் அள்ளுண்டு போவதை நினைக்க, நாங்கள் உண்மையில் வியந்தே போனோம்.

அந்த அதிர்ச்சியில் தூக்கம் வரவே மறுத்தது.

'விஷயம் இப்பிடயே போய்க்கொண்டிருந்தால் எக்கணம் யாழ்ப்பாணம் உருப்படாது. ஆனபடியால், இதுக்கு ஒரு நல்ல மருந்து' கண்டு பிடிக்கவேணும்' என்று காக்கொத்தன் சொல்ல, கொக்கனும் நானும் ஒத்து ஊதினோம்.

ஆனால் எனக்கு ஒரு சந்தேகம்.

'நாங்கள் இதுகளைப் போய்ச் சொன்னால், இனிமேல்பட்டு இப்பிடியான காரியங்களைக் கைவிட்டு, கோயில் குளங்களைத் துப்பரவாய் வச்சுக் கும்புடுவ'மெண்டு சொல்லி நாலு பத்துப் படிச்சவே அதுகளைச் சீர் செய்யப்பாபினம். விட்டாத்தியாத் திரியிற நீங்களேன் உந்த ஊர் உலகக் காரியங்கள் மினைக்கெடுவா'னென்றும் எங்களைக் கேப்பினம். ஆனா, இதுக்கு அடிப்படையில் ஒரு மாற்றம்' கொண்டு வராட்டி இந்த விசயங்கள் இப்பிடித்தான் நெடுகப் போய்க் கொண்டிருக்கும்' என்று, எனக்குத் தெரிந்ததை விருத்துறையாகச் சொன்னேன்.

'விபரபுத்தி நாசகாலம். நீ சொல் பிளாணைப் பாத்ரா, நாங்கள் நல்ல வடிவாக் கஷ்டப்படப் போறம் போல தெரியுது...' என்று, பகிடியாக ஓர் உண்மையைச் சொன்னான் காக்கொத்து.

'விபர புத்தி நாசமல்ல, நாச காரியங்களுக்குத்தான் விபர புத்தி நாசம்' என்று நான் பதிலாக மறுத்துக் கூறினேன்.

'இதுதான் சரியான உண்மை' என்றான் கொக்கு.

இப்படியாக எங்கள் விச்சுளிச் சம்பாஷிப்பு ஊர்த் துழாவாரங்களில் மாட்டுப்பட்டுக்கொண்டிருந்தால், சுவக்கீனப்பாவின் வசிப்பிடம் வந்ததும் தெரியவில்லை.

'எப்பிடி மக்காள் சதிர்க்கச்சேரி? பொடிச்சு கலாதியா மிருதங்கம் வாசித்தளோ?' என்று ஆதங்கத்தோடு கேட்டபடி படலை திறந்தார் அப்பா.

'அதையேன் பறைவான். அங்க சதிர்க்கச்சேரியல்ல, சதிர்க்காறப் பெட்டையில்தான் சண்டியர் சதிராடம் நடந்தது' என்றோம்.

அதென்ன, அப்பிடி?

நாங்கள் ஆள்மாறி ஆளாக அப்பாவுக்கு முழுக்கதையும் சொன்னோம்.

அவர் சிரி சிரியேன்று சிரித்துவிட்டு, நாரிக்கு மிண்டு கொடுத்து இருந்தார்.

'மக்காள், உந்தக் கூத்தெல்லாம் நடக்குமெண்டு எனக்குத் தெரியும். ஆனா, இது வேற விதமா நடந்திருக்கு. உந்தளவில முடிஞ்சதுதான் புதுமை. போகவேண்டா'மெண்டு உங்களை மறிச்சிருப்பன். ஆனா, நீங்கள்

நேரில எல்லாத்தையும் பாத்து அனுபவிச்சாத்தான் நான் நம்புவியள். ஆனபடியா ஒண்டும் பறையாமலிருந்தன் பணமயவெல்லு பெரியார்களாலையும் கவ்வைக்குதவாத ஏட்டுச் சாப்பிடப் படிப்பாளிகளாலயும், அதுகளை வச்சுக்கொண்டு வெறிபிடுகிறா பருமை பேசிறவளாலயும்தான் எங்கட யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பயிற்சிகள் புத்துநோய் பிடிச்சிருக்கு. அவேதான் கோயில் குளத்தை சாத்திர நாலு பதினெட்டுச் சாதியளை வகுத்து, அதுகளுக்கேத்தமாதிரி, 'நீங்கள் நான் பெரிசெண்டு மனிசருக்க தேவையில்லாத பழக்க வழக்கங்களை உடராக்கி மாரடிக்கினம். அந்த மாரடிப்புதான் உந்தச் சதிரும் சண்டியரும் ஆடுற நாடகம். ஒரே சகோதராங்களாக இருந்த மனிசரை மனிசரெண்டு தெரிக்கத் தெரியாதவனுக்குக் கோயில் குளம் என்ன சவத்துக்கு?'

'சவத்துக்கெண்டு சரியாச் சொல்லிப்போட்டியள். அதுக்காகத்தான் வேதக்காறர் தங்கட கோயில்களுக்க சவத்தைக் கொண்டுபோய் வச்ச அழுகிறதாக்கும்..'

அது வெள்ளைக்காறர் கொண்டு வந்து பரப்பின மதம். சனங்கள் அதைப் பயத்தில கும்புடுறதல்லாமல், பத்தியாலயல்ல. இதுதான் விசயம். ஆர் கூடக் கும்புடுகிறானோ அவன்தான் மோட்சம் போற வழிக்குக் கெதியா டிக்கற் கிடைக்குமெண்டு கண்டு பிடிச்சதால அவனவேக்குள்ளயே ஒழுங்காச் சண்டை நடக்குது... இப்ப பாத்தியளே சதிர்க்குத்து. அதுமாதிரி...

அப்ப, நீங்கள் கோயில் குளத்துக்குப் போறேல்லியே?

'ஆலயம் தொழுவது வேலை மினைக்கேடு. நேரமிருந்தா. இப்ப நீங்கள் போனியளே, அதுமாதிரி வேடிக்கை பாக்கப் போவன்...

சுவக்கீனப்பா இளவட்டங்களைப்போல் கேலி பண்ணினாலும், சரியாகவும் நேர்மையாகவும் கதைக்கிறதை அவதானித்தபோது, எங்களுக்கு அவர் மீது மேரை மரியாதை உண்டாயிற்று.

அப்போது காக்கொத்து ஒரு வெடிகுண்டைப் போட்டான்.

'நாங்களும் அவையளப்போல ஆள்மாறாடம் செய்து இப்பிடியான காரியங்களில் மினைக்கெடால் என்ன?'

'உதேன் உனக்கு உந்தக் கெடுபிடியான எண்ணம் வந்தது?' என்று கேட்டான் கொக்கு.

'கெடுபிடியாலதான் கன காரியம் சுளுவாச் செய்யலாம்

நீ மறுக்காலும் பழமைக்குத்தான் போறாய். இப்பதானே அடிப்படையில் மாற்றம் கொண்டு வரவேணும்மெண்டு கதைச்சம். அதுக்கிடையில் சந்தர்ப்பவாதியாக, சீர்திருத்தக்காறன்போல பறைஞ்சால், எம்சியாற்ற படம் போலயல்லோ முடியும்'

சிவாசிரித

தாயிரத்தி தக்கிதவி காராவிய ராவிய
 காலத்தி துறவ காலி காலவ காலவாணாவிய
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி

காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி

காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி
 காலத்தி காலத்தி காலத்தி காலத்தி

தரிசனம் 14

‘மனிசரை மனிசராக நேசிக்கத் தெரியாத மோசக்காறரால்தான் எல்வாக் கேடும் வாறது. இஞ்சால கோயில் குளத்தைக் கடடிவச்ச வடிவாக் கும்புடடுக்கொண்டு சதிராடடக் கச்சேரியள் நடத்தி குத்து வெட்டிச்சாகினம், அங்கால என்னும்பொரு ஊரவங்கட வேதத்தைக் கொண்டு வந்து கோயில் கடடிச் சனங்களுக்க ‘ஆயிச் சட்டம்’ வைச்ச ஊரைப் பேய்க் காடடுகினம். ஒரு மனிசரையும் தன்பாட்டில யோசிச்சச் சுதந்திரமாச் சீவிக்க விடாமல் க்ட்டளைச் சட்டம் காட்டிப் பயப்புளுத்துகினம்...’

விடிஞ்சு நித்திரை ‘முறிஞ்சு’ படுத்த பாய் விட்டு எழும்பவில்லை, வராரியம்மன் கோயில் பனங்கூடல் பக்கம் குய்யோ முறையோ’ என்று பெருங் கூச்சல் கேடது. ‘துடிச்சுப் பதைச்ச அடிச்ச விழுந்து’ கொண்டு ஓடிப்போய்ப் பார்த்தால், ஓறுவாய் கந்தையாப்பு விரித்த வில்லுக்கத்தி சகிதம் முற்றத்தில் நின்று சீறுவாணம்போல் அம்மாறு போட்டுத் தூஷணத் திருவாசகத்தால் புழுத்த பாடாகப் பேசி அடகாசிக்கிறார்.

‘டே, எந்தப் புழுக்கப்பயவெண்டாலும் நேர் மூதாவில வந்து கதையுங்கோடா பாப்பம்... என்னை விரும்பினவளோட நான் கூடியிருந்தா உங்களுக்கேன்றா உந்தக் கொதி? ரண்டு பிள்ளைக்கும் தேப்பனாயிடன், இப்ப எனக்கு வேதச் சட்டம் வைக்க வாரியளே? - நான் மற்றவயோட கூடித் திரிஞ்சு தொழில் செய்யிறெண்ட பொறாமையில் மதவாதக்காறெண்டு கோயிலால தள்ளி வைக்கப் பாக்கிறியளே?... தாயோளி, கள்ளக் கொம்பிசம் பண்ணிப் போட்டுக் கள்ளச் சப்பிரசாதம் எடுக்கிற வடுவாக்கள், நீங்களாற்றா எனக்கு வேதச்சட்டம் படிப்பிக்க வாறது?...’

காக்கொத்து, கொக்கு, நான் - எங்கள் மூவரைத் தவிர தெருவில் ஒரு மனுசஞ்சாதியும் இல்லை. வேலி மறைவுகளில் ஒட்டி நின்று கிடுகு ஒறைகளால் பெண்புரசுகள் 'விடுப்பு' பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். புருஷர்மார் எவரும் கண்ணில் படவில்லை.

கந்தையாபபுவின்ர வில்லுக்கத்தியக் கண்டுபோட்டு ஆம்புளையள் 'வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்' அம்மாளைப் புத்தகம் வேண்டிப் பெரிய கடைக்குப் போட்டினமாக்கும்' என்று காக்கொத்து விட்ட பகிடி, ஒளித்து நின்ற பெண்டுகள் காதில் கேட்டிருக்கிறது.

எங்களைப் பார்த்து நரிடி, நறுமி, ஏதோ வாய்க்குள் பொரிந்து தள்ளிக்கொண்டிருந்த இந்தப் புருஷிமார்களைக் காண எங்களுக்குக் கொஞ்சம் சங்கடமாயிருந்தது.

கந்தையாபபு ஒருவாய் மீசையில் கை போட்டு, புலகுரன் நாடகத்தில் வலேந்திரி அரசனுக்கு நடத்த நடிக கலாமணி சிலுவைராசா மாதிரிக் கடுஞ் சீற்றங் கொண்டு மறுபடியும் துள்ளிக் குதித்தார்.

இந்தத் திருக்கூத்துகளை ஆடாமல் அசையாமல் குந்திப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து எங்களைக் கவனித்ததும், கந்தையாபபு எங்களுக்கே முறையிடுவதுபோல் கத்தினார்

'தம்பிமாரே நீங்கள் நேர்மையான பிள்ளையளெண்டபடியாத்தான் நேர வந்து நிக்கிறியள் வளந்து வாழப்போற இளம் பிள்ளையளான நீங்கள் உண்மைய அறிஞ்சாத்தான் கோயில் குளமெண்டு திரியிறவயின்ர அடிமனசுக்குள்ள கிடக்கிற சுயநலத்தையும் பொறாமையையும் கண்டுபிடிப்பியள் பாவம் செய்யிறவேயும் அவேதான், பாவப் பொறுத்தல் தட்டிக்குப் போறவையும் அவேதான்...

இன்னும் 'என்னவோ' எல்லாம் பேசிக்கொண்டே முற்றத்தில் சுற்றிச் சுழன்றார். அவர் பேச்சில் குற்றம் செய்யாத தன்னில் மற்றவர்கள் பொறாமைப் பட்டு குற்றம் புரிகிறார்கள் என்பதாகவே எங்களுக்குப் பட்டது. ஆனால் இவர் இந்த 'மாதிரி ஏன் சொல்கிறார், எதற்காகச் சொல்கிறார் என்ற உள் னிஷயம் எங்களுக்குச் சரியாகப் புலப்படவில்லை. புலப்பட்டாலும் நாங்கள் 'போதனை' செய்து யாரையும் வழி நடத்தலாம் என்ற சாதனையிலும் நம்பிக்கை அற்றவர்கள். போதனை செய்வதெல்லாம் சாதனையல்ல என்றும் எங்களுக்குத் தெரியும். ஆதலால், நடைமுறை சாத்தியமாகும் கருமங்களில் நாங்கள் இறங்க ஆயத்தமானோம்.

கந்தையாபு எங்களை மதித்து தனது மன உளைச்சலைச் சொன்னதால், நாங்கள் அவர் விரித்து வைத்திருக்கிற வில்லுக்கத்திக்குப் பயப்படாமல், படலை திறந்து உள்ளே போனோம். எங்களைப் பின்பற்றி ஊர்க் குஞ்சு குருமன்களும் எங்களுடன் இணைந்துகொண்டன.

அப்பு, உங்களுக்குப் புண்ணியம் திடைக்கும். முதல்ல உந்த வில்லுக்கத்திய மடக்குங்கோ என்று நான் சொல்ல, அவர் ஒரு பாடம் என்னையும் எங்கள் விடுதலைப் படாளத்தையும் கனிவாகப் பார்த்தபின், சடாரென்று மடக்கி மடிக்குள் செருகினார்.

ரத்தச் சிவப்பாய் கனன்றுபோன அவர் கண்களில் கண்ணீர் முட்டி, சிதைந்த தக்காளிப் பழம்போல் பொசிந்து ஊனிற்று.

கேவி விம்மி அழுகிற குழந்தை ஒன்றைத் தூக்கி நாரி இடுப்பில் வைத்து அணைத்துக்கொண்டு பொன்னம்மாச்சி விம்மி அழுதுகொண்டிருந்தா.

அப்பு, இஞ்ச என்ன நடந்தது? என்று கேட்ட என்னை அவர் கண் குத்திப் பார்த்து, வயிறு குதறப் பதைத்து அழுகிற பாவனையில் சொல்கிறார்:

‘எல்லாம் உந்த மோசக்காறரால வாற வினைதான். நேர் மூதாவில ஒண்டும் பறையாயினம். ஒளிச்சு நிண்டு சொடுகு’ பொறுக்குவினம்மனிசரை மனிசராக நேசிக்கத் தெரியாத வேசக்காறராலதான் எல்லாக் கேடும் வாறது. இஞ்சால கோயில் குளத்தைக் கட்டிவச்ச வடிவாக் கும்புட்டுக்கொண்டு சதிராடக் கச்சேரியள் நடத்திக் குத்து வெடடிச்சாகினம்; அங்கால என்னும்பொரு ஊரவங்கட வேதத்தைக் கொண்டு வந்து கோயில் கட்டிச் சனங்களுக்க ஆயிச் சட்டம் வைச்ச ஊரைப் பேய்க் காட்டுகினம். ஒரு மனிசரையும் தன்பாட்டில யோசிச்சுச் சுதந்திரமாச் சீவிக்க விடாமல் கட்டளைச் சட்டம் காட்டிப் பயப்புளுத்துகினம்...

இந்தளவில் எங்களுக்கு ஓரளவு விஷயம் பிடிபட்டபோதும், அதன் அத்திவாரம் தெரியாததால், விறைத்துப் போய் மரக்கட்டைகளாக நின்றோம்.

‘பத்திலொன்றைப் பிய்த்து எறி’யெண்டு பாடின குலசிங்கத்தாரும், ஆலயம் தொழுவது வேலை யினைக்கேடெண்டு எழுதின நாவாந்துறை மாசில்லாமணியும் இதையெல்லாம் தட்டிக்கேக்கக்கூடிய கெட்டிக்காறர் அவேயிட்ட இதைக் சொல்லுவமோ? என்று காக்கொத்து ரத்தினம் கேக்க, ‘இதுக்கெல்லாம் வேற மருந்து இருக்கு. எதுக்கும் சுவக்கீன்பாவோட கலந்து யோசிச்சுப்போட்டுப் பிறகு வந்து பாப்பம்’ என்றான் கொக்கு டானியல்.

'எல்லாத்துக்கும் அவரிடட ஏன் கேட்பான்? ரண்டு பகுதியாரையும் விசாரிச்சுப் போட்டு நாங்களே முடிவு எடுப்பம்' என்றேன் நான்.

அந்த நேரமாகப் பார்த்து குலசிங்கத்தார் ராஜதூதன்போல் ஆத்துப்பறந்து' வந்துகொண்டிருந்தார்

அவரைக் கண்டதும், பொன்னம்மாச்சி குழறி அழுது கேருந்தொனியில் ஒப்பாரியாகக் கத்தினா'

ஆருமத்த பாவியெண்டோ - எங்களை அந்தரிக்க விட்டிடடியள்...?'

'னே ஆச்சி, அழாம என்ன நடந்ததெண்டு சொல்லண' என்றார் குலசிங்கம்.

அதையேன்ராசா பறைவான்... நாங்கள் இல்லாத நேரம் அவே கோயில்ல 'முடங்கடடி'ப் போட்டு வந்து செய்த இந்த ஆகொடியத்தைப் பாருங்கோவன்...

குலசிங்கத்தார் சகிதம் நாங்கள் அடுக்களைப் பக்கம் போய்ப் பார்த்தோம். நெஞ்சு கமாரிடது.

அடுப்பு, சட்டி, பாளை, பெட்டி, முட்டி, கடகம், சருவம், செம்பு, லாம்பு, குடம், உறி, அம்மி, குளவி, சுளகு, போத்தில், வாளி, வாங்கில், செத்தை, படலை, திருகணி, அரிதட்டு - முழுத்தட்டுமுட்டுச் சாமான்களும் உடைந்து கிழிபட்டுச் சிதறிச் சின்னாபின்னமாகக் கிடந்தன. நாய்க்குட்டி ஒன்று குற்றியிரில் அணுங்கி இறந்துகொண்டிருந்தது. அடுப்பில் கிடந்த உலைப்பாளை உக்கின சிப்பிகளாடம் சில்லுமல்லாகக் கிடந்தது.

ஆச்சி, இதுக்கு ஒரு வழி வலு கெதியிலபாக்கிறம். நீங்க ஒண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ' என்று கொஞ்சம் ஆவேகித்தே சொன்னோம்.

குலசிங்கத்தாருடன் நாங்கள் வெளியேறியபோது கந்தையாப்பு தேம்பித் தியங்கிக்கொண்டு குலசிங்கத்தாரையும் எங்களையும் ஆளை மாறி ஆளாகக் கட்டிக் கொஞ்சலானார்

எங்கோ பதுங்கிக் கிடந்த கந்தையாப்பு வீட்டு நாய் வாலை ஆட்டி ஆட்டி வந்து குலசிங்கத்தார் பாதங்களை மோந்து மோந்து கொஞ்சியது.

'நாயொண்டுதான் மனிசரை விடப் பாசமுள்ள சீவன். இதுக்குச் சீதேவியெண்டல்லோ பேர் வைச்சிருக்கவேணும்' என்றான் காக்கொத்து.

அதையும் எங்கட கீழ் நாட்டுக்காறன் அடிச்சுக்கொல்றான் மேல்நாட்டுக்காறன் மெத்தையில வைச்சுக் கொஞ்சறான். அவனல்லோ

தரிசனம் 15

மதம் மாறினா மாறின மதத்துக்கும் மதம் பிடிக்கும். மதம் பிடிக்கப் பிடிக்க, மூளை மக்கிப் போகும், மூளை மக்கிப் போனா, ஆளையாள் மதத்துக்காகவே கொழுத்தாடு பிடிப்பனம். இப்பிடிப் போய்க் கொண்டிருந்தா, இதுகளைக் காட்டி எக்கணம் கொழும்பு கண்டி மதச் சிங்களவர் புத்த சமயத்தைக் கொண்டு வந்து ஓட்டுவினம். இப்பிடிப்போனா, கொட்டடிப் பிள்ளையார் கோயில் சதிர்க்கச்சேரியில நடந்த மாதிரித்தான் யாழ்ப்பாணம் முழுக்க வெட்டுக் கொத்துக் கலம்பகத்தில வந்து நிக்கும்...

பொன்னம்மா ஆச்சி வீட்டுக்கு உண்டான களேபரம் ஒரு வாரமாக எங்கள் மூளைகளைப் போட்டு வறுத்தெடுத்தது.

ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றினால் அவ சீவியம் நல்லபடியாக நடக்காது' என்று எங்களுக்குத் தெரியும்.

நடைமுறை காரியங்களில் இறங்கச் சித்தங்கொண்டோம்.

ஒரு நாள் ஞாயிறு...

பொழுது மைம்மல்பட, நாய் பூனைகளைத்தவிர முழுச் சனமும் பிரார்த்தனைக்கு அள்ளப்பட்டுக்கொண்டு கோயிலுக்குப் போய்ப் பறிந்ததால், ஊர் அவர்கள் புண்ணியத்தில் வெறிச் சோடிக்கிடந்தது.

காகங்கள் கரைந்து பனை தென்னந் தோப்புகளில் 'கீச்சுமாச்சு'ப் படுவதைத்தவிர வேறு மனுமாஞ்சாதியின் சுவடே குடிகளில் இல்லை.

நாங்கள் எங்கள் சபையைக்கூட இதுவே நல்ல வசதியாக இருந்தது.

வேதம் பரப்ப மன்னார் ஊடாக வந்த மதங்களால் மசவாதகாறக்

குடும்பம்' என்று கோயிலாலும் ஊராலும் விலத்தப்பட்ட கந்தையாப்பு குடிசையின் துயர கோலமும், சைவ மதத்தால் தாழ்த்தப்பட்ட - உயர்த்தப்பட்ட பிரிவுகளாக வெட்டுக் கொத்து அடிபடி குடுபட்டு நாசமாகும் சனங்களின் நிலையும் எங்களை உலுப்பிவிட்டன. இவற்றையெல்லாம் ஆதியோடந்தமாக ஆராய்ந்து முடிவெடுக்க எங்கள் மூப்பர் சபை' எனது வீட்டு முகப்பு விறாந்தையில் அவசரமாகக் கூடியது.

விளக்கைக் கொளுத்தி வைத்துச் சூழவிருந்து கூட்டத்தை நடத்தலானோம்.

கொக்கு டானியல், காக்கொத்து ரத்தினம், கறுவல் துரராசா, தேவி செபமாலை, குணநாயகம், குலசிங்கத்தார் சாது லூயிஸ் மூதாவில் அலசல் ஆரம்பித்தது.

கந்தையாப்பு குடும்பத்துக்கு மனிதவிரோத வேதக்காறர் செய்த அடடுழியம், எதுகாரணத்தாலும் பலவந்தமாகவோ பழிக்குப் பழி எடுத்து ரத்தக்களரியாக்கும் முறையிலோ பேசக்கூடாதென்றும், இதுக்கெல்லாம் காரணமான அத்திவாரத்தையே முதலில் கண்டு பிடிக்க வேணும் என்றும், நான் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை எங்கள் சபை' ஏற்றுக்கொண்டது.

ஆனால் இந்த முடிவை குலசிங்கத்தார் கர்ண கடுரமாக எதிர்த்தார். புல்லாங்குழலை மடியில் செருகி விட்டு அவர் சொல்கிறார்

'வேதக்காறர் தாங்கள் தாங்கள்தான் மோட்சம் போகவேணும்மெண்டு தங்களுக்கு ஒவ்வொருத்தரும் மண்டாடுறத்துக்காகத் தங்களுக்குக் கோயில் கட்டி எழுப்பி வச்சுக் கும்புடுறபடியா, அவையனை ஒருக்காலும் திருத்த ஏலாது. அவே எப்பவும் தங்களைப் பற்றிய பயத்தில செபஞ்செய்யிறது வழக்கம். அந்தப் பயம் அவேயில ஊறிப் போச்சு. அவே அதுக்காகச் சாவினமே தவிரக் கடைசிவரை திருந்தமாட்டினம். ஆனபடியா அவேயினர் வேதச்சடபங்களை நாங்கள் இனிமேல் ஒழுகாமல் மாட்டின்லுதர் போல அவையளுக்கு மாறான சைவக்காறரோட சேந்து சைவ சமயத்துக்கு மாறிப்போறதுதான் புத்தி - அவேக்கும் இது ஒரு படிப்பினையாக இருக்கும்'

குலசிங்கத்தார் சொன்னது ஒரு 'பிரசங்கம்'போல் இருந்தது. ஆனால், பிரயோசனமாக எங்களுக்குத் தோணவில்லை. அவரும் இன்னொரு மதத்தைக் கட்டிப் பிடித்து மோட்சத்துப் போக, பயந்து அவதிப்படும் யாத்திரிகராகவே எங்களுக்குத் தெரிந்தார்.

காக்கொத்து ரத்தினம் கேட்டான்.

சைவத்துக்கு மாறப்போறியளோ அல்லது சைவத்தை மாத்தப்போறியளோ?

சபை கொஞ்சம் `சலசல'ப்படைந்தது.

'உது எண்ணெய்ச் சட்டிக்கால இருந்து நெருப்புத்தணலுக்க விழுந்த மீன் கதையாகத்தான் முடியும்' என்றான் கறுவல் துரைராசா.

எல்லோரும் குமுக்கிட்டுச் சிரித்தார்கள்.

'எங்களுக்கு நாங்கள் களபுளப்படக் கூடாது. முந்தியெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தார் முழுப்பேரும் சைவமாகத்தானிருந்தவே. பிறகு மேல் நாட்டுச் சீமைக்காறங்கள் வந்துதானே சைவம் மாறுபட்டது. அதால் பிரச்சினையள் கூடினதே தவிர, குறையேல. ஆனபடியா, மதம் மாறி ஊர்ப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கிற பம்மாத்து யோசினையை விட்டு, வேற ஏதென் உருபடியா யோசிச்சாதான் பிரயோசனம்' என்று நான் சொல்ல, சபையில் சற்று அமைதி நிலவிற்று.

ஆனால், குலசிங்கத்தார் கொஞ்சம் `கொதி'யாக இருந்தார்

'மதம் மாறினா மாறின மதத்துக்கும் மதம் பிடிக்கும். மதம் பிடிக்கப் பிடிக்க, மூளை மக்கிப் போகும், மூளை மக்கிப் போனா, ஆளையாள் மதத்துக்காகவே கொழுத்தாடு பிடிப்பனம். இப்பிடிப் போய்க்கொண்டிருந்தா, இதுகளைக் காட்டி எக்கணம் கொழும்பு கண்டி மதச் சிங்களவர் புத்த சமயத்தைக் கொண்டுவந்து ஓட்டுவினம். இப்பிடிப்போனா, கொட்டிப் பிள்ளையார் கோயில் சதிர்க்கச்சேரியில நடந்த மாதிரித்தான் யாழ்ப்பாணம் முழுக்க வெட்டுக் கொத்துக் கலம்பகத்தில வந்து நிக்கும். ஆனபடியா, ஆரும் ஊர்ப் பிரச்சினைக்க எந்தச் சமயத்தையும் இழுக்கப்படாது'

காக்கொத்து ரத்தினத்தின் ரத்தினச் சுருக்கமான இந்தப் பேச்சு ஒப்பாயிருந்தபோதும், அது `காரசார்'மில்லாதபடியால் சபையில் எடுபடவில்லை.

சமயத்தை இழுக்காதவே ஆர் இருக்கினம்? எல்லாச் சனமும் அதைக் கட்டிப் பிடிச்சுக்கொண்டு அதுக்காகவே சாகுது. அதனால் நாங்கள் சமயங்களையே தொடாமல் விடுவம்'

பவுலீனப்புலின் தகப்பன் கோயில் மொடுதாம்; சிலவேளை மூப்பரும் அவர்தான். அப்படியிருந்தும் அவர் மகன் இப்படி எடுத்து எறிந்து பேசுவதைக் கண்ட எங்களுக்கு, அவன் ஒரு புத்தி பூர்வியாகவும் தர்க்கவாதியாகவும் தெரிந்தான். மேலும் அவன் பேச்சு குலசிங்கத்தாருக்கு

ஒரு செபமமான அடிபோலவும் தெரிந்தது.

கந்தையாப்பு குடும்பம் சமயத்தைத் தொடாமல் விட்டபடியாத்தானே, அவருக்கு அந்தக் கொடுமை நடந்தது? என்று காக்கொத்து ரத்தினமே ஒரு வெடிகுண்டைத் தூக்கிப் போடான்.

'சமயத்தைத் தொடாலும் பிழை; விடாலும் குறை' என்று ஒரு கவிதைபோல் சொன்னான் தேவி செபமாலை.

சபையில் சிரிப்பு.

குலசிங்கத்தார் புல்லாங்குழலை எடுத்து ஸ.ரி.க.ம.ப.த.நி. - ஏழு சுரங்களையும் மெல்ல வாசித்துக்காட்டி, 'இந்த ஏழு சுரங்களுக்கதான் நல்ல சங்கீதம் பிறக்குது. அதுபோலத்தான் பல விதமான அபிப்பிராயங்களைப் பேசற ஆக்களுக்குச் சித்தம் - கருத்து இருக்கு. அப்பிடியிருக்க ரண்டையும் ஒண்டாய்ப் போட்டு உவமானப்படுத்த ஏலாது. சங்கீதம் வேற, சமயம் வேற' என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

'நாங்கள் இப்ப எங்க நிச்சிறம்? என்னவோ பறைய வந்து ஏதோ கதையில இறங்கியிட்டம். சமயம்மாதிரி எதையும் உருப்படியாகக் கதைக்கேலயே'

கொக்கு டானியல் இப்படிச் சொன்னபோதுதான் எல்லாரும் பாதை தவறின சங்கதி பிடிபட்டது.

தீக்ஷணா. நீ என்ன நினைக்கிறாய்? என்று என்னைக் கேட்பார் குலசிங்கம்.

இந்தச் சர்ச்சைகள் எதுவும் எனக்கு உடந்தையாக இருக்கவில்லை. எனவே, நான் சொன்னேன்.

சுவக்கீனப்பா சொன்னமாதிரி சமயத்தை விஞ்ஞானபூர்வமாக விளக்காமல் எதிர்த்தாலும் பழிச்சாலும் சமயந்தான் வளரும். அதை அவரவர் போக்குக்கு அவரவா இஷ்டப்படி விடா ஒரு கரைச்சலும் வராது. சமயத்தை ஆதரிச்சுப் போதிக்கவும் அதை எதிர்த்து விளக்கவும் எல்லாருக்கும் ஒரேவித உரிமை இருந்தால் இந்தச் சண்டை சள்ளு ஒண்டும் வராது. சமயத்தை ஆதரிக்கிறவையோ எதிர்க்கிறவையோ ரண்டு பகுதியாரும் ஒருதற்ர சுதந்திரத்தில ஒருவர் கை வைக்காம இருந்தால் போதும். ஒருதர் மதவாதியாகவோ மத எதிர்ப்புள்ளவராகவோ சீவிக்க அவருக்குப் பூரண சுதந்திரம் இருக்கவேணும். இதுதான் மனிச நாகரிகம் - மனித நேசம்...

'இந்த விரிவுரை மதப்பற்றுள்ளவையிடட எடுபடும்; ஆனா மத வெறிபிடிச்சவேயிடட எடுபடாது' என்றார் குலசிங்கத்தார்

'எப்பிடிச் சொல்ல முடியும்? மத வெறி பிடிக்கிறவேயும் மனிசர்தான். அவையாலும் சிந்திக்க முடியும்' என்றேன்.

'மதமே ஒரு வெறிதான்' என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

இதுக்குத் தக்க பதிலளிக்க என் வாய் துருதுருக்க, பிரார்த்தனை முடிந்து கோயிலால் வரும் சனங்களில் பெண் புரகுகளின் பரிதாபக் கூச்சலும் அபயமாகக் காதில் விழுந்தன:

'ஐயோ...ஆ கொடியமே ஐயோ...கோயில் திருவிழாவுக்கு யாழ்ப்பாணம் வந்ததுகள் நூறுக்குமேல' பண்ணை ஆத்துக்குள்ள வத்தை கவிண்டு விழுந்து செத்துப்போச்சதுகளாம்பி...

எங்கள் 'சபை' திகிலில் தத்தளித்தது. ஒருகு கடலாறு. தலைச் சோளகச் சூறைக் குமுறு அலைகளின் கொந்தளிப்பாகி, அம்மாறு போட்டுச் சீறும் பாய்ச்சல் எங்கள் மனத்திரையில் சரீரித்து விழுந்தன.

மங்கிய லாம்பு எரிந்தது - எரிந்து நூர்ந்தது.

நாங்கள் சபையக் கலைத்துவிட்டு, கமாரிட நெஞ்சினராய் எழுந்து ஊருக்குள் 'சேவைப்படை திரட்ட அன்றிரவே புறப்படடோம்.

* 1950 வாக்கில் கோயில் திருவிழாவிற்குப் பயணம் செய்த ஆண் சிறுவர் சிறுமிகள் பண்ணை ஆற்றில் வத்தை கவிழ்ந்து, எழுபத்தெட்டுப் பேர் இறந்த சோகமான நிகழ்வை இது குறிக்கிறது. கொழும்புத் தமிழ் சிங்களப் பத்திரிகைகள் யாவும் தலைப்புச் செய்தியாகப் பிரசுரித்திருந்தன. துயரமான தலையங்கங்களும் ஆதங்கத்தோடு எழுதின.

தரிசனம் 16

சூரியன் பனைக்கூடலுக்கு மேல் தெரிய ஆரம்பிக்கிறபோது நாங்கள் இருபத்தொரு சடலங்களை எடுத்துப் பாடத்தே கிடத்திவிட்டோம். எந்தச் சடலங்களும் முழுப் பிரேதங்களாக இல்லை. சொண்டு, கண், காது, மூக்கு, விரல் என்றுள்ள அங்கங்களை மீன்கள் தின்று தீர்த்துவிட்டன. கொடுகிப்போன சடலங்களிலிருந்து ரத்தம் பெருக்கெடுத்துப் பீறியது. கரை ஏகமாகக் கிடத்தியபின் கணுக்குறுப்புகளிலிருந்து 'குமுக் குமுக்' கென நுரை கக்கிய ரத்தம், முகம் கன்னங்களால் வழிந்து பச்சை நச்சு வெடிவடித்தது. எங்கள் பிஞ்சுச் சடலங்கள் நடுக்கமெடுத்துப் பதறின.

ஏங்கிய நெஞ்சினராய் 'எப்போ விடியும்' என்றிருந்த நாங்கள், காகங் கோழி கரைந்து கூவுமுன்பே விடிகாலையோடு எழுந்து ஆனைக்கோட்டை ஊர் தாண்டி, சவக்காலை மண்கும்பான் புட்டிகளில் ஏறி இறங்கி, வயல் வாய்க்கால் வரம்புகளால் விரைந்தோடி, காக்கைதீவுக் கடற்கரையின் ஏகண்ட வெளி போய்ச் சேர்ந்தோம்.

கடற் கதிர்கள் வானம் மேவிய நடசத்திரங்கள் போல் மின்னிச் சீறுகிற நுரை அலைகளோடு மடிகின்றன.

கிழக்குக் கரை வெளுத்தபோதும் இன்னும் நிலம் வெளிப்பாகவில்லை. காற்று வேகத்தைப் பார்த்தால் கொண்டற் பக்கவாடாகத் தலைச் சோளகம் திரும்பியிருக்கிறது' என்று அனுமானித்துக்கொண்டோம்.

குழுமுரல் சீறிப் பாய்வதுபோல் கடலில் எகிறும் அலைகள் நுரை கக்கிச் சீறுவாணமாக இரைந்து காற்றோடு மூசி அடித்து அம்மாறு போடுகின்றன. காதுகளில் விண் கூவல். கொடுகி விறைத்துப்போன எங்கள்

சுள்ளிச் சடலங்கள் கள்ளித் தடிகளாக நடுங்கின.

கொட்டடி, நாவாந்துறை, சோனிக தெரு, பள்ளங்காடு, காக்கைதீவு, காரைதீவு என்று முழுச் சனங்களும் கடற்கரை வீதியை அடைத்துப் பிடித்து நின்று பரதவிக்கிற கோலம் எங்கள் நொய்த மனங்களை நெக்குருக்கிற்று.

வானம் வெளுறி வெண்நீலமாகி, மயறி மீன் நிறமடித்தது கடல்.

கடலில் வள்ளம் விடத் தெரியாதே' என்ற எங்கள் ஏக்கத்தைக் கவனித்த நெடுவல் நடராசா, கண் கண்டால் கை செய்யும்' என்ற தோரணையில், 'தோணியில் ஏறுங்கோ பரவைக் கடலைச் சுத்தி பாப்பம்' என்று சொன்னார்.

நாங்கள் அவர் வாக்கை நம்பி சற்றுத் துணிந்து அணியத்தில் கால் வைக்க, அது ஏறிய கன்னையால் கவிழுகிறபோது, அப்பையா பெருங்குரல் எடுத்துக் கத்தினார்.

'மக்கள் வள்ளத்தால றங்கி அங்க பாருங்கோ...பிரேதங்கள் கடலில் மிதந்து அடைஞ்சு கரைக்கு வருகுது...'

அந்தடியலாக நாங்கள் ஒவ்வொருதரும் கொடுக்குக் கடடிக்கொண்டு அம்பலோதியாகப் பரவைக் களம் ஏகவும் சூர்ந்து நடந்து தூரப் பார்த்தோம்.

சீறும் கடல் அலைகளின் வெண் நுரைகளோடு வேட்டி சட்டை கவுண் பாவாடை பம்மியபடி, பிரேதச் சடலங்கள் கடலில் திக்குத் திக்காக மிதந்து வந்துகொண்டிருந்தன.

பிரேதங்களைக் கண்டதே கரையில் நின்ற ஆச்சிமார்கள் 'குவ்வா குளங்கரையோ' என்று குழறி அழ ஆரம்பித்தார்கள்.

ஞானமுத்து ஆச்சி நெஞ்சு குமுற மாறடித்து ஒப்பாரியாக அழலானா:

ஆர் பெத்த ராசாவோ - ஆர்ப்பரித்த

ஆழ்கடல் விழுங்கியதோ...

பால் மணமே மாறாத - செவ்வங்களைப்

பலி எடுத்துப் போனதோண...

வயிறு பதைக்குதெடி - பால் குடுத்த

பயோதரங் குதறுதடி...

'மக்கள் நெஞ்சு துணிஞ்சு நில்லுங்கோ. பதறாமல், பதடப்படாமல் பயப்பிடாமல் நின்று, வந்து அடையிற பிரேதங்களை ஆளும் பேருமாகத் தூக்கி கரையில் கொண்டு வந்து வளத்துங்கோ' என்று கத்தி எங்களை உசார்படுத்திய அப்பையா. குமறிக் கதறி அழுது ஆமைபோல் நெஞ்சு நீவிப் பெருமூச்செறிந்து விம்மினார்

பேயறைந்தசாடை தேம்பிக் கிடந்த எங்கள் முகங்கள் வக்கிரக வச்சிரம் கொண்டு வீறுபெற்றன.

குதித்துப் பாய்ந்து ஓடி, ஓடி ஓடிப்பாய்ந்து ஆளுக்கு இரண்டு பேராக, அடைந்து வருகிற சடலங்களை அல்லாக்காகத் தூக்கி அனைத்துக்கொண்டு வந்து கரையில் கிடத்தினோம். ஒவ்வொரு சடலங்களையும் சுற்றி நின்று பெண்களும் ஆச்சிமார்களும் குழந்தைகளும் போடுகின்ற பெருங்கூச்சல், கடலைகளோடும் காற்று வீச்சோடும் கலந்து தொனித்தது.

நாங்கள் அந்தரபட்டு அவசரகதியில் எடுத்துக் கரையில் தாறுமாறாகப் போட சடலங்களை கடற்கரை வெடையில் நின்ற கசப்பாறப்பாவோடு அப்பையாவும் சேர்ந்து பக்குவமாக வாரி எடுத்து வரிசையாகச் சீர்படுத்தி வளத்தினார்கள் மாணிப்பாய்ச் சுப்பிரமணியமும். பொலிஸ் லேன் நடேசகுமாரின் தகப்பன் இருவருக்கும் பணிவிடை செய்தார்கள்.

சூரியன் பனைக்கூடலுக்கு மேல் தெரிய ஆரம்பிக்கிறபோது நாங்கள் இருபத்தொரு சடலங்களை எடுத்துப் பாடத்தே கிடத்திவிட்டோம். எந்தச் சடலங்களும் முழுப் பிரேதங்களாக இல்லை. சொண்டு, கண் காது, மூக்கு, விரல் என்றுள்ள அங்கங்களை மீன்கள் தின்று தீர்த்துவிட்டன. கொடுகிப்போன சடலங்களிலிருந்து ரத்தம் பெருக்கெடுத்துப் பீறியது. கரை ஏகமாகக் கிடத்தியபின் கணுக்குறுப்புகளிலிருந்து குழக் குழக் கென நுரை கக்கிய ரத்தம், முகம் கன்னங்களால் வழிந்து பச்சை நச்சு வெடிவடித்தது. எங்கள் பிஞ்சுச் சடலங்கள் நடுக்கமெடுத்துப் பதறின.

'ஓப்பாரி வைத்து அழுத ஞானமுத்து ஆச்சி இருந்தவாக்கில் மயக்கம்போட்டுப் பிரேதங்களுக்குமேல் விழுந்துவிட்டா' என்ற பதைப்பில் சனங்கள் அம்பலோதிப்பட்டுக் குழறியபோது, நாங்கள் பிணங்களை எட்டிக் கடந்து பாய்ந்து ஓடி, அவை அல்லாக்காகத் தூக்கி, வெடையில் காற்று முகத்துக்கு ஏறலாகத் தனியாய்க் கிடத்தி ஆசுவாசப்படுத்திவிட்டு நிமிர யாழ்ப்பாணக் கரை வீதி தாவி பொலிஸ் ஜீப் ஒன்று உறுமி வந்து நின்றது.

சனங்கள் திகைத்து மலாரடித்துப்போய் நின்றார்கள்.

நாரிப் பூட்டுகளுக்கு மிண்டு கொடுத்து வேட்கையாகப்

பார்த்துக்கொண்டு நின்ற பொலிஸ்காறரை நாங்கள் சடபைண்ணாமல் கடற் பரப்பைத் தாவி மறுபடி ஓடுகிறபோது, ஒரு சத்தம் கமாரிட்டது-

அடோ பொடியங்...ஒருத்தருங் கடலுக்கறங்கி பொணத்தெத் தூக்கிண வேண்டாங்...

நானும் நெடுவல் நடராசாவும் சாது லூயிஸும் மலைத்துப்போய் நிற்கையில், காக்கொத்து ரத்தினம் சொல்கிறான்:

'எங்கட பொலிஸ்காறங்கட கதையக் காதிலை போடா எல்லாக் காரியமும் கெடும். ஒரு கரும்மும் ஒப்பேறாது. உவங்கள் சடப புத்தகத்தைப் பாடம் பண்ணிப்போட்டு, கோடு கச்சேரியப் பற்றி யோசிக்கிறவங்களே தவிர சனங்களினர் நிலையை உணராதவங்கள். ஆனபடியா, அவங்கள் கத்துறதைக் கேக்காத மாதிரிப் போய் அடைஞ்சு வற பி ரேதங்களைத் தூக்கியருவம்'

சார்ரென்று கடற்களத்தில் இறங்கினோம்.

பொலிஸ்காறன் மறுபடியும் கத்தினான்.

அடோ பண்டி...நீமங் கடல்ல றங்கி பொணந் தூக்கச் சடம் இல்லை. இங்கிட்டு வாடாங்'

நான் அவுக்கென்று கரையேறி 'பொலிஸ் ஜீப்'பை அண்மிப் போய் ஓர் அசட்டுத் துணிவோடு விடுத்துக்கேடேன்.

அய்யா, கவுண்மேந்து சரியா நடந்திருந்தா இம்மட்டுப்பேர் ஒரேயடியா ஆத்தில விழுந்து செத்திருக்குமா, அதைக் கேக்கத் தெரியாம நீங்க எங்களுக்குச் சடம் சொல்ல வாறியளோ?

சனம் என்னைச் சுற்றிக் குவிந்துவிட்டது.

பொலிஸ் றாலாமிகள் முறைத்துப் பார்த்து எதையோ சொல்ல வாயுன்ன, 'உதென்ன தேவையில்லாத பிரச்சினை?' என்று இங்கிலீஸில் உரத்துக் கேட்டுக்கொண்டு விறுமதடியனாடம் நின்றார் குலசிங்கம்.

ஆச்சிமார்களின் ஒப்பாரி ஓயவில்லை.

'பொலிஸ் ஜீப்' பெடடிப் பாம்பாகி, மறுவாடி யாழ்ப்பாணக் கோட்டை நாடி விரைந்தது.

ஆச்சிகளின் ஒப்பாரி காற்றில் போய்விட்டது.

'தாசியளை நம்பினாலும் எங்கட பொலிஸ் காறங்களை நம்பக்கவாது. போறவங்கள் என்ன மோசம் பண்ணுவாங்களோ தெரியாது' என்றார் குலசிங்கம்.

'பொலிஸ்காறங்கள் வெருட்டிப் பார்ப்பாங்கள். முண்டினால் ஓடுவாங்கள். அவங்கள் செத்தவீட்டுக்கு முன்னால் கலியாணப் பந்தல் போடுறவங்கள். நாங்கள் வந்த வேலையை முடிப்பம் வாருங்கோ' என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

அனைவரும் மறுபாட்டம் துரிதப்பட்டுக் கடற் களத்தில் இறங்கினோம்.

தூசிசனம் 17

கோயில்தான் `கோள்` சொல்ல வசதியான இடமெண்டு
`கோள்` காறர் குலுக்கிக்கொண்டு கோயிலுக்கு
ஒழுங்காப் போறது. `கோள்` சொல்லிக் `கோள்`
முட்டுறதும் அங்கதான். கோயில்ல கூடிநிண்டு `கோள்`
சொல்றவையாலதான் கந்தையாப்பு குடும்பத்தாருக்கும்
கேடு வந்தது. `கோள்` சொல்றதே கேடு; கோள்
கேக்கறது அவை விடக் கேடு.

ஒரு கிழமையாகியும் எங்கள் மேனிகள் கடலில் மிதந்த சவங்களாகவே விறைத்த சடலங்களாகி அசுபபிரியாமல் கிடந்தன. இப்படி ஓர் இடியேறு விழுந்து இவ்வளவு உயிர்களைப் பலி எடுத்த பண்ணை ஆற்றின் குமுறலும் பரவைக் கடலின் இரைச்சலும் எங்களை அந்தகாரமாக்கிவிட்டன. எழுந்தால், நடந்தால், நின்றால், படுத்தால் அந்தக் கடற் சீறலும் பிரேதங்களின் தோற்றமும் எங்களைச் சித்திரவதை செய்தவண்ணமிருந்தன.

கண்ணயர்ந்தபோது, ஒரு வாரத்துக்கு முன் எங்கள் சபைப்பில் யார் யாரையோ பற்றியெல்லாம் தர்க்கித்த விஷயங்கள் கனவாக வந்து திரை விழுத்தின.

கடற்பரப்பில் பிரேதங்களோடு மாய்ச்சல்பட்ட சங்கதிகளை ஆதியோடந்தமாக எடுத்துச் சொல்ல, ஆவலோடு பூங்கிளியை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவள் இந்தப் பக்கம் வரவில்லை. நானும் அந்தப் பக்கம் போகவில்லை.

வீரதீர சாகசங்களைப் பெண்டுகளுக்குச் சொன்னால்தான் ஆம்புளையளுக்குப் `பொச்சம் தீரும்` என்று சுவக்கீனப்பா சொன்னதன் அர்த்தம் எனக்கும் இப்பதான் பிடிபட்டது.

அவளை அதுக்குப் பிறகு காணாதபடியால் எனக்கு அந்தப் பொசிப்பு இது வரை கிடவில்லை.

‘ஒருவேளை அவள் என்னோட கோவிச்சக்கொண்டாளோ?’

அவளைக் கண்டு பத்து நாளாச்சு, கோவிப்பாள்தான். ஊர் உலக நட்படிகள் அவளுக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது. சரியான பெட்டிப் பாம்பு.

மனசு கேக்கவில்லை. விடியப்புறம் எழுந்து, கை கால் முகம் கழுவித் துடைத்து, சீப்பு எடுத்து வலு நீற்றாகக் கன்ன உச்சி இழுத்து, குறுணியாக ஒரு சந்தனப் பொட்டுப் போட்டுக்கொண்டு போனேன். இளந்தாரி மாப்பிள்ளை தோற்றுப் போவான்.

விளங்காய் ஆஞ்சு தின்ன ஓடி வருவான் என்று நினைத்தேன். அந்த நினைப்புக்குச் செருப்படி விழுந்தது.

என்னைக் கண்டதே தான் ‘பெரிய பொலிஸ்கர்றன் பிள்ளை’ என்று காண்பிக்கும் தோரணையில், பாம்புபோல் சீறி விழுந்தான்:

‘இம்மட்டு நாளும் இஞ்சாலுப் பக்கம் வராம என்ன செய்து கொண்டிருந்தனி...? எத்தினி நாளா உனக்கு முட்டை அப்பம் சுட்டு வச்சிருந்தன் தெரியுமா...? நான் உன்னோட கோவம். நீ இனி என்னோட பறைய வேண்டாம்...

‘இளந்தாரி மாப்பிள்ளை’ எடுப்புச் செத்தது.

‘நீ கோவிச்சியெண்டா நான் போறன் - போயிடுவன்’

‘எங்க கண்ட நிண்ட ஆக்களோட கூடிக் கண்ட நிண்ட இடமெல்லாம் திரிஞ்சு, செத்து அடையிற பிரேதங்களைத் தூக்கவோ...? உன்ற வயதுப் பொடியங்கள் தாங்களும் தங்கள் பாடுமாயிருந்து படிச்ச முன்னேறுதுகள். நீ என்னெண்டா கொம்மா கொய்யா சொலறதுபோல ஊர்த் துழாவாரத்தில மினைக்கெடுறாய். உப்பிடிப் போய்க்கொண்டிருந்தியெண்டா நான் உன்னைச் சடங்கு செய்யமாட்டன்...

‘நீ இன்னும் சாமத்தியப்படேல்ல. அதுதான் உப்பிடிக்க கதைக்கி, ய். நீ சடங்கு செய்யாடடி நானும் கட்டமாட்டேன்’

கள்ளப் பொய் சொலறாய். உன்னைச் சுத்திச் சீதாவும் அவளைச் சுத்தி நீயும் திரியிறது எனக்குத் தெரியும். அதுதான் நீ உப்பிடி நடக்கிறாய்’

அதாற்ரி உனக்கு உந்தப் படு பொய் சொன்னது?’

‘கோயில்ல பறைஞ்சவை...

‘கோயில்’ என்று அவள் சொன்னதும் எனக்கு அடங்காச் சிரிப்பு வந்தது.

‘கோயில்தான் ‘கோள்’ சொல்ல வசதியான இடமெண்டு கோள்’காறர் குலுக்கிக்கொண்டு கோயிலுக்கு ஒழுங்காப் போறது. ‘கோள்’ சொல்லிக் ‘கோள்’ மூட்டுறதும் அங்கதான் கோயில்ல கூடிநிண்டு கோள்’ சொல்றவையால்தான் கந்தையாப்பு குடும்பத்தாருக்கும் கேடு வந்தது. கோள் சொல்றதே கேடு; ‘கோள்’ கேக்கறது அதை விடக் கேடு.

அப்ப நான் காதால கேள்விப்பட்டது பொய்யோ?’

‘பொய்யோ மெய்யோ எதையும் அது சம்பந்தப்படவையோட கதைச்சுத்தான் உண்மை அறியவேணும். பொம்புளயளுக்குக் கோள் சொல்லாட்டி தலை வெடிக்கும்...

இதைச் சொன்ன கையோடு விவேகசிந்தாமணிப் பாடல் ஒன்றைக் கவிதையாகப் பாடினேன்:

‘வண்டுகள் இருந்திடில் மதுவை உண்டிடும்
தண்டமிழ் இருந்திடில் சங்கம் சேர்ந்திடும்
குண்டுணி இருந்திடில் கோள்கள் மிஞ்சிடும்
பெண்டுகள் இருந்திடில் பெலத்த சண்டையே’

வெடகித்த சாங்கமாக முகத்தை நைத்துச் சிரித்த பூங்கிளி, சின்னப் பொடியன், பெரிய ஆளைப்போலப் படிக்கிறியே?’ என்று ஆச்சர்யமாகப் பார்த்தாள்.

சின்னப் பெட்டை, பெரிய மனிஷிபோலச் சடங்குக் கதை கதைச்சியே...?’

‘களுக்கென்று வாய் பொத்திச் சிரித்தவள் ‘இனிமேல் இந்தக் கிவிசுகெட்ட கதை பறையக் கூடாது’ என்று சொல்லிக்கொண்டே கிவிசுகெட்ட தனத்தோடு செல்லமாக எனக்கு நுள்ளிவிட்டுச் சொன்னாள்: ‘நான் முதல் சொன்ன சத்தியத்தை விடப்போறன். கடாயம் உன்னெத்தான் கட்டுவன். உனக்குச் சந்தனப் பொட்டுத்தான் தோது. நெடுகலும் வை. நல்ல வடிவான கள்ளப் பொடியன்’

அவள் என்னைக் காந்திய பார்த்த சாங்கம், நீ இன்னும் சின்னப் பொடியனாக இருக்கிறாயே?’ என்று துஞ்சிக் கேட்பது போலிருந்தது.

அப்போது ஒரு மனிஷியின் கமறு குரல் காதில் அதிர்ந்து கேட்டது:

தாரடி பிள்ளை உது: உவன் தீச்சனே?

பெற்றி ஆச்சி முற்றத்துக்கே வந்து நெற்றிக்கு நேரே என்னைப் பார்த்துச் சத்தம் போடா

'கண்ட நின்ற காவாலியளோட திரியிற நீ, சிமிக்கிணாம இஹைவந்து இந்தப் பெட்டைப் பிள்ளையோட என்ன கதை?'

'நான் பெட்டையோடயும் கதைப்பன். பொடியளோடயும் கதைப்பன், பெரியவையோடயும் கதைப்பன், பெண்டுகளோடயும் கதைப்பன். ஆனால் உங்களைப்போலக் கோள் குண்டுணி சொல்லமாட்டன்'

இப்படி நான் நறுக்காகப் பதில் சொல்வேன் என்று அவ கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்காததால், மலாரிட்டு ஏங்கி விறைத்துப் போனா. சற்று நேரம் தாமதித்துச் சுய நிலைக்கு வந்தபின் சத்தம் போட்டுக் கத்தினா

'இந்தப் பொடிச்சியினர் தேப்பன் சடபம் தெரிஞ்சு பொலிஸ்காரன். இதை அறிஞ்சா உனக்குச் செப்பமான பாடம் படிப்பிப்பார். பொலிஸ்ரேஷனால வரட்டு நடத்திக்காட்டுறன் கூத்து'

பெற்றி ஆச்சி, உங்களைக் கும்புட்டன். இதில நிண்டு கலகப்படாதையுங்கோ... என்று தேம்பினாள் பூங்கிளி.

'எல்லாத்துக்கும் கொய்யா வரட்டுக்கு, இந்தக் காவாலியோட உனக்கென்ன சரசம்?'

எங்கிருந்து வந்தாவோ தெரியவில்லை. அம்மாவின் குரல் அடுத்துக் கமறிற்று:

'டியே, என்ற சந்தியவந்தனைப் பாத்துக் காவாலியெண்டுறியோ? உன்ற பொலிஸ் மக்களைப்போலத் தட்டிப் பறிச்சுச் சீவிக்கிறவனெண்டே என்ற பிள்ளைய நினைச்சுக் கொண்டாய்...?'

'பொத்தடி வாய்'

'நீ பொத்தடி

அந்தடியலாக அம்மா ஆவேசித்து ஓடிவந்து, என் கன்னம் முதுகு என்று மூசிமூசி அடித்த அடிகளைச் சகிக்காத பூங்கிளி கதறினாள்:

அம்மாமி, அடிக்கிறெண்டா எனக்கு அடியுங்கோ... என்ற உயிரை எடுங்கோ...'

நான் ஏன் ராசாத்தி உனக்கு அடிக்கப்போறன்... நீயும் என்
பிள்ளைதானி..'

பூங்கிளி, அம்மா, நான் - மூவரும் அமைதி கொண்டபோது எங்கள்
கண்கள் ஒருசேரக் கலங்கிக் குமிழ்த்தன.

அடுத்த வீட்டு மலர் செய்த கூத்தோ என்னவோ, அப்போது
சகுந்தலைத் திரைப் படத்தில் ஜீ.என்.பி. - எம்.எஸ்.எஸ். ஜோடி கட்டிப்
பாடிய காந்தர்வ இசை காற்றுவாக்கில் கிராமப்போனிலிருந்து வந்து பூச்
சொரிந்தமாதிரிக் காதில் விழுந்தது.

துஷ்யந்தன்: மன மோகனாங்க அணங்கே
வாடுதே கனவிலும் என் மனம்.

சகுந்தலை: மதனாங்க சுந்தர ரூபா
நானுமுன் நினைவினால் வாடினேன்.

துஷ்யந்தன்: நெஞ்சமிரண்டும் நிறை அன்பாலே
ஒன்று கலந்தால் தடையேன் மாதே,

சகுந்தலை: காதலும் பொய்யோ...?

தரிசனம் 18

மெத்தப் படிச்சவே தங்கட வயிறு கழுவ வெளிக்கிட்டு
உத்தியோகம் பாத்துக்கொண்டால் தாங்கள்தான் பெரிய
ஆக்களெண்ட எண்ணம். உப்பிடிப்பட்டவையால்தான்
நாடு பாழ் பட்டது. அவேயினர் படிப்பால் ஊருக்கு
ஊர் பிரமுகர் பெருகினதே தவிர, அறிவு பெருகேல.
அவேயவிட ஊருக்க இருக்கிற நாட்டுப்பரியாரிமார்
திரம்

பண்ணை ஆறு என்பத்தியேழு உயிர்களைக் கோரமாகச் சாகடித்து
யாழ்மாகாணத்தை உலுப்பிய பிறகு, ஊர்ச்சனங்கள்
ஊர்த்துழாவாரகாறர்களான எங்கள் செய்காரியங்களையே எங்கே
கண்டாலும் கூடுதலாகப் பறைஞ்சு கொண்டு திரிந்தார்கள். சாராயத்தவறணை
கள்ளுக்கொடடில், துறைமுகம், தோட்டந்துரவு, கோயில் குளம் எல்லாம்
தறுதலைகளான எங்கள் பேர்கள்தான் வசுக்கோப்பு மாதிரி அடிபட்டன.

நோயாளியை வைத்தியம் செய்யவிடாமல் சாக்கொல்லச்
செபஞ்செய்கிற காரிகைகளுக்கு இது பிடிக்கவில்லை. எங்கள் மீது வசைமாரி
பொழிய ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

'படிச்சவனான படிச்சவனவயெல்லாம் ரோட்டுவழிய திரிய, மூக்கைப்
பிடிச்சா வாய் ஆவெண்ணத் தெரியாத உந்த விடுகாலியளுக்கு, ஊரில
இப்பிடி மதிப்புக் குடுத்தா எக்கணம் பெண் புரசு குழந்தை குட்டியளெல்லாம்
கேட்டு நாசமாகும்' என்று, ஒரு நாள் மாதா கோயில் மொடுதாமின்
பெண்சாதி பற்றிமா ஆச்சியும், எங்களோடு கூடிக்குலாவித் திரிந்த
குலசிங்கத்தாரும், எங்களுக்குத் தெரியாமல் சிமிக்கினாமல் விளாத்தியடிச்
சந்தியில் நின்று புறுபுறுத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு வந்து, கறுவல்
துரராசா எனக்குச் சொன்னான்.

அவ் இனி அடி வள்வுகளுக்க வந்து பனங்காய் பொறுக்கிறதை

நிபபாடவேணும். அப்பதான் உவவினர் கெறுக்கு அடங்கும்' என்றான் ரத்தினம்.

தார் அந்தப் படிச்ச ஆக்கள்? அவ சொல்ற படிச்சவே எந்தக் காரியத்தையும் செய்யாமல் சும்மா இருந்து விடுபுப் பாத்துக் கொண்டிருப்பினம். ஆரும் ஏதும் நல்ல காரியம் செய்தால் ஓடிவந்து நொடடை சொல்லிக்கொண்டு திரிவினம். இதுதான் அவே படிக்கற படிப்பு. அண்டைக்குக் காக்கதீவுக் கடக்கரையில நாங்கள் அந்த அக்கப்பாடு படைக்க எந்தப் படிச்சவன் முன்னுக்கு வந்து கஷ்டப்படான்? வந்தவங்கள் விடுபுப் பாத்துக்கொண்டு 'சரி புழை' பறைஞ்சுகொண்டிருந்தினமல்லாம, வேற என்னத்தை வெட்டி புடுங்கினவே' என்று நான் கொஞ்சம் ஆத்திரமாகவே சொன்னேன்.

'நீதான் சரியாச் சொன்னாய்' என்றான் கடடைச் சந்திரகாசன்.

'ம் கூட அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. குலசிங்கத்தார்தானே அண்டைக்குப் பொலிஸ் காறங்களோட இங்கிலீசில பேசி அவங்களைப் பயப்புளுத்தினது. அதை மறக்கக் கூடாது' என்றான் துரைராசா

'நானும் அப்பிடித்தான் புழையா நினைச்சனான். பொலிஸ்காறங்கள் அவற்ற இங்கிலீசில பயப்புடலே, எங்கட செய்காரியங்களால சனங்கள் குவிஞ்சு நிண்டு எங்கட பக்கம்' நிண்டதைக் கண்ட பயத்திலதான் பின்னடிச்சவங்கள். எந்தக் காரியத்திலயும் நாங்கள் ஒற்றுமையா நிண்டா எதையும் சாதிக்கலாம். இதுதான் சங்கதி' என்றேன் நான்.

'நீ எங்க படிச்சனி?' என்று பகிடியாகக் கேட்டான் ரத்தினம்.

சனங்களிடட என்று ரத்தினச் சுருக்கமாகவே உத்தாரம் சொன்னேன்.

அப்ப படிச்சவங்களால ஒண்டும் செய்ய ஏலாதெண்டே நினைக்கிறாய்?' என்று வஞ்சகமில்லாமல் கேட்டான் துரைராசா

இதுக்குக் கொஞ்சம் விபரமாகவே பதில் சொல்ல விருப்பமாயிற்று.

ஓவ்வொருத்தனும் தன் தன் வசதிக்குத்தக்க மாதிரித் தான் தான் விரும்பிய பாடப் படிப்பைப் படிச்சுப் பாஸ் பண்ணிப்போட்டு. அதுகளுக்கேத்த சேட்டுப்பிக்கற் எடுத்துத் தன் தன் வயித்துப்பாட்டுக்கு உத்தியோகம் செய்யிறான். கனபேர் வேலைக்காகப் படிக்கினமே தவிர உலக அறிவுக்காகப் படிக்கிறதில்லை. நாங்கள் உலக அறிவுக்காக எல்லாத்தையும் படிக்கிறம். உத்தியோகம் கிடைச்சால் அதுவும் செய்வம்.

அவையப்போல நாங்களும் குறிப்பிட்ட நாளுக்குள் பாஸ் பண்ணலாம். கிணத்துத்தவளை மாதிரி இப்பிடிப் படிக்கிறதைப் பாத்துக்கொண்டுபோனா, ஆர் படிச்சவன் ஆர் படியாதவனெண்டு ஆரையும் சொல்ல ஏலாது. எல்லாருக்கும் ஒவ்வொரு விசயத்திலேயும் ஏதோ முறையில அறிவு இருக்கெண்டா அவன் அந்தத் துறையில படிச்சிருக்கிறானெண்டுதான் சங்கதி. உலகத்தைப் படியாமல் உத்தியோகத்துக்குப் போய் படிச்சுப் படம் பெற்றவனைப் படிச்சவனெண்டு எந்த அறிவாளியும் ஏத்துக்கொள்ளமாட்டான்

எனது கருத்தை ஆமோதிக்கும் தோரணையில், காக்கொத்து ரத்தினம் சொல்கிறான்

'மெத்தப் படிச்சவே தங்கட வயிறு கழுவ வெளிக்கிட்டு உத்தியோகம் பாத்துக்கொண்டால் தாங்கள்தான் பெரிய ஆக்களெண்ட எண்ணம். உப்பிடிப்பட்டவையாலதான் நாடு பாழ் பட்டது. அவேயினர் படிப்பால் ஊருக்கு ஊர் பிரமுகர் பெருகினதே தவிர அறிவு பெருகேல. அவேயவிட ஊருக்க இருக்கிற நாட்டுப்பரியாரிமார் திறம்'

'உதெல்லாம் மோட்டுக் கதை நானறிஞ்சமடடில ஆர் நல்ல தந்திரசாலியோ அவன்தான் பெரிய புத்திசாலி. அப்பிடியெண்டாத்தான் காலம் கழிக்கலாமெண்டு எங்கட ஆக்கள் இப்ப புதுசாக் கண்டு பிடிச்சிருக்கினம். இப்பிடியான ஆக்களாலதான் எங்களுக்கு உலகத்தில கியாதி' என்று கிண்டலாக ஆனால், 'உண்மையான நிலவரத்தையே சொன்னான் கொக்கு டானியல்.

'ஊர் குழம்பினா இப்பிடியான உடையார்களுக்குத்தான் தாயம்' என்று தக்கு வைத்துச் சொன்னான் கடடைச் சந்திரகாசன்.

இவற்றையெல்லாம் எங்கள் பரவணிக்குக் கோசுபோகாதவாறு வேலிக்கடப்பில் நின்று ஒட்டுவியளம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பற்றிமா ஆச்சியும் பரமநாதர் பெண்சாதியும், தாற்றா உந்த வப்பியள், எங்கட படிச்ச பிள்ளையளபற்றிக் கேவலமாக் கதைக்கிறது? எங்கட பிள்ளையள் 'கொலிச்சுக்குப் போய்ப் படிச்சுச் சீனியர் யூனியர் எல்லாம் பாஸ் பண்ணிப்போட்டு வந்து பெரிய உத்தியோகம் பாக்குதுகள். நாலு எழுத்துப் படிக்காத உங்களுக்கெல்லாம் வாய்க்கு நாங்கியான கதையோ?' என்று சீறினார்கள்.

அப்ப, அவே ஊர்ச் சனங்களை விழுங்கித் தின்னுவினமெண்டு சொல்ல வாரியள் அப்பிடித்தானே' என்று பெரிய ஒரு அண்டாளப் பாணையைப் போட்டு உடைத்தான் ரத்தினம்.

கண்ட நிண்டதுகளெல்லாம் கதைக்க வெளிக்கிடட்டியனோ...? இப்ப முகத்து மயிர் அரும்ப முதல் பெண் பிடியிலயல்லே திரியப் பாக்கினம்' என்று எனக்கே எறிந்து பேசினா பற்றிமா ஆச்சி.

தார் இந்தப் பம்பிடுசிங்கி? வலு அடகாசமாக் குலுக்கிப் பேசுறா' என்று விடுபேயன்போல் கேட்பான் ரத்தினம்.

அவவினர் மக்கள் பொலிசில பெரிய உத்தியோகம் பாக்கினம். அதுதான் உந்த உலுப்பல்' என்றேன் நான்.

சந்தியில் சனம் கூடிவிடது.

ஆச்சி, அந்தரப் படாதையுங்கோ வாற கிழமை அடங்காப்பிடாரி' நாடகம் போடுகினம். வந்து பாருங்கோ...அது விருப்பமில்லாட்டி, அதுக்கு அடுத்த கிழமை எவயிரமுத்து போடுற மயானகாண்டம் நாடகத்தை வந்து பாருங்கோ அதுகும் விருப்பமில்லாட்டி இந்தச் சந்தியில் ஒரு நாடகம் ஆடுவம் வாருங்கோ'

காக்கொத்துரத்தினம் இப்படிக் கேந்தியாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறபோது, எங்கிருந்தோ வந்த ஹோட்டிங் பளீஸ்' ரத்தினம், 'டே, 'டாம் பூள் புளடி றாஸ்கோல்...எந்தப் பொலிஸ்காறன்ரா எங்களோட பையிற்றுக்கு வாறவன்?' என்று தெரிந்தும் தெரியாத இங்கிலீசோடு மாரடித்துச் சன்னதமாடிக்கொண்டு வந்தான்.

பற்றிமா ஆச்சியும் பரமநாதர் பெண்சாதியும் எந்தப் பக்கத்தால் போய்ப்பறிந்தார்கள் என்று இந்தக் களேபரத்தில் எனக்கும் தெரியவில்லை.

திரும்பி நாலா பக்கமும் கண் எறிந்து பார்த்தேன்.

அப்போது 'சடக்'கென்று ஒரு கல்லு, என் நெற்றியில் சொல்லி வைத்தமாதிரி வந்து விழுந்தது.

ரத்தம் குபீரித்து வழிந்ததையும் கவனியாமல் வேலி கடந்து அவ வளவு உள்ளே எட்டிப் பார்த்தால், அவவின் படித்த பொலிஸ்காறப் பையன்கள் கல்லுக் கும்பியில் வீற்றிருந்து விட்டார்கள்.

'ஏ தீக்ஷனா, நீ இஞ்சால இந்தப் பக்கம் இப்பிடி ஒருக்கா வா' என்று ஒரு பெண்குரல் கிளிக்குஞ்சாடம் கேட்து, கழுத்தைத் திருகிப் பார்த்தேன்.

பூங்கிளி என் கரம் தாவிப் பிடித்து இழுத்த அசுமாற்றம் மேனியில் சிலிர்த்தது.

என் வெள்ளைச் சேட்டு, செஞ்சடையாக மாறிற்று.

தரிசனம் 19

'எங்களுக்கு வந்த கஷ்டகாலம், எங்கட ஊர் பொலிஸ்க் கோடடையாக மாறியதுதான். எங்க போனாலும் நாய்ப்பூட்டு மாதிரி பொலிஸ்த் தொடசல் வந்துகொண்டே இருக்கு. ஆனபடியால் நாங்களும்கட்டளைச் சுவாமியிட்ட கடிதம் எடுத்துக்கொண்டு போய்க் குடுத்துப் பொலிசில கேருவம்' என்று பகிடிபோல் வெற்றியாய்ச் சொன்னேன்.

கல்லெறிக்காய மண்டை விண் விண்' என்று வலித்தது. ஆனவாகில நித்திரை இல்லை. 'தரும ஆஸ்பத்திரிக்கு மூன்று கட்டை நடந்து போகிறதைவிட ஊருக்குள் கட்டு வைத்தியம் செய்கிற 'றையடர்' அதிகாரம் அப்பாவிடக் காட்டி மருந்து கட்டுவமோ' என்று யோசித்தேன்.

றையிட்டற மோனும் பொலிஸ்காறன். அந்த மனுஷன் தலைக்காயத்துக்கு மருந்து கட்டுற சாட்டில வேற ஏதென் விக்கினம் செய்தாலும் செய்யும். பொலிஸ்காறங்கட குடும்பத்தையே நம்பக்கூடாது. ஆனபடியா, நீ தரும ஆஸ்பத்திரிக்குத்தான் போ' என்று சொல்லி அம்மா ஒரு ரூபாய்த் தாள் காசு கைச்செலவுக்குத் தந்தா.

அப்பிடியெண்டா, பூங்கிளியினர் தேப்பனும் பொலிஸ்காறன்தானே? என்று கேடட எனக்கு. அம்மா, 'பொத்தடா வாய். உனக்கு நெடுகலும் அவளினர் எண்ணம்தான்' என்று ஏசினா.

அபப, சீதாவினர் தேப்பனும் பொலிஸ்காறன்தானே? என்றேன்.

சீதாப பெடடையினர் நாமம் இழுத்தியெண்டால் எக்கணம் 'மேடர்'தான் நடக்கும்' என்று வெருட்டினா

'ஏன்?' என்று விடுத்துக் கேட்டேன்.

'அது வளப்பிணிப்பெடடை

'வளப்பிணியெண்டா...?'

தாய் தேப்பன் இல்லாதது'

தாய் தேப்பன் இல்லாமல் என்னென்று அவள் பிறந்தவள்?'

'வேண்டி வளத்த பெடடை - சிங்களத்தி'

'வேண்டி வளத்தாலும் பெத்து வளத்தாலும் பிள்ளைதானே? அதுக்கேன் அந்தச் சீதாவில உந்தக் கோவம் வருவான்? சிங்களத்தியும் தமிழ்ச்சியும் ஒண்டுதானே?'

அட அப்படியோ? சரி சரி இப்ப காயத்துக்கு மருந்து கட்டிப்போட்டு வா பிறகு சொல்றன்

அம்மா கதைச்ச பிள்ளைப் பார்த்தா, சீதா பாவம் போல் எனக்குத் தெரிந்தது. பிறகு யோசிப்போம் என்று முடிவு கட்டிக்கொண்டு, அந்தக் காசை நான் அப்பிடயே சுருட்டிச் 'சேட் பொக்கற்றுக்குள் வைத்த பிறகு சந்திவரை நடந்து றோட்டுக்கு ஏற, கறுவல் துரராசா பசாசுபோல் ஓடிவந்து, ஆசுபபத்திரிக்குப் போகமுன்னம் உந்தக் காயத்தைக் காட்டிப் பொலிசில ஒரு என்றி போடு' என்று அரியண்டப் படுத்தினான்.

சுளுவான மூளைசாலி. அப்பேர்ப்பட்ட துரராசா இந்தமாதிரி பேய்த்தனமாய்ச் சொன்னபோது என் முகத்தில் சிரிப்பும் வெறுப்பும் சில்லிடன.

'பொலிஸ்காறனுக்கு எதிரா பொலிஸில 'என்றி' போட்டா மண்டையல்ல, எலும்புதான் முறியும். நானும் காக்கொத்து ரத்தினமும் வின்சர் மடுவத்தில படம் பாத்திட்டு வரேக்க பொலிஸ்காறனிடப் பட பாடும். பொலிஸ்காறன் என்னோட நாணயசீலப்படதும் தெரியும்தானே?' என்று நான் சொன்னபோதுதான் துரராசா ஓடி முழிசினான்.

'எங்களுக்கு வந்த கஷ்டகாலம், எங்கட ஊர் பொலிஸ்க் கோடடையாக மாறியதுதான். எங்க போனாலும் நாப்பூட்டு மாதிரி பொலிஸ்த் தொடசல் வந்துகொண்டே இருக்கு. ஆனபடியா நாங்களும் கட்டளைச் சுவாமியிடக் கடிதம் எடுத்துக்கொண்டு போய்க் குடுத்துப் பொலிசில சேருவம்' என்று பகிடிபோல் வெற்றியாய்ச் சொன்னேன்.

'உனக்கேன் திடீரெண்டு உந்தக் குறுக்கு மூளை வந்தது?' என்று கேட்டான் துரராசா

'குறுக்கு மூளையல்ல; 'றிக்ஸ்' மூளை. பொலிசில சேந்தாப் 'பொக்ஸின்' இடிச்சுப் பழகலாம்...'

அதுக்கேன் பொலிசில சேரவேணும். பக்கத்து வீட்டுப் பொலிஸ்த் தானியேலப்பாவிட்ட சீனடி சிலம்படி பழகலாம்தானே?'

தானியேலப்பாவும் பொலிஸ். பென்சனியர்தானே?'

எங்கள் கதை எங்கோ போய்க்கொண்டிருக்கிற தறுவாயில் பின் பக்கம் ஒரு குரல் கேட்டது:

'என்ன தம்பிமாரே. பொலிஸ் பென்சனியரைப் பற்றிக் கதைக்கிறியள்?' என்று கேட்டுக்கொண்டு வந்தார் பொலிஸ் பென்சனியர் செகிட்டு ராசையாப்பு.

நாங்கள் ஒன்றும் பறையவில்லை. மறுபடி தானே தன்னாரவாரம் சொல்கிறார்:

'செம்பாட்டு வெளியில வெள்ளடிச் சாவல் சண்டை நடக்கப் போகுது. பொலிஸ்த்தானியலப்பாவின்னர வெள்ளையனுக்கு ஒந்தில் அடிச்சுக் குடுக்கப் போறன். வெள்ளையன் வெண்டா எங்கட ஊருக்குத்தானே கியாதி...

'வெள்ளையன் எதோட மோதுது?'

அஞ்சனந்தாழ்வுச் சடை நடேசன்ர செங்கமுகனோட...வெள்ளையன்ர சீனடி சிலம்படிய வந்து பாருங்கோவன்...

'பந்தயம் எவ்வளவு?'

'நூறு ரூபாய்'

'எட அறுபே...பொலிஸ்காறன்ர மூண்டு மாதச் சம்பளம்... என்றான் கறுவல் துரராசா.

எனக்கு மண்டை வலி குறைந்து விறைப்பு எடுத்தது.

ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் வாறதுக்கிடையில சாவல் சண்டை முடிஞ்சுபோம். ஆஸ்படியா, அதிகாரமப்பாவிட்ட மருந்து கடடுவம் என்று யோசிக்க.. அதிகாரமப்பாவே மீன் கறி உமலோடு வெள்ளிப்பூண் பிரம்பு ஊன்றி விறுமதடியனாடம் வந்து கொண்டிருந்தார்.

'உனக்கு மருந்து கடடிவிடச் சொல்லி உன்ர அபபையா சொன்னார் நீ இதில நிண்டு என்ன மிலாந்திக்கொண்டிருக்கிறாய்? சரி, என்னோட வா'

அவர் முன்னே நடக்க நானும் துரராசாவும் பின்னே சென்றோம்.

பச்சிலைச் சாரும் குளிசையும் கலந்து காரத்திரியில் அபபிய மருந்து சந்தனப்பொட்டு நெற்றிக்கு மேலே ஒரு கறுப்பு வட்டமாகியது.

அந்தடியலாக நாங்கள் சாவல் சண்டை பாக்க, செம்பாட்டு மாவடி வெளிக்குப் போய்ச் சேந்தோம்.

சனம் ஈ மொய்ச்ச கணக்காய் எக்கச்சக்கமாக வந்து மைதானத்தை அடைத்துவிட்டது.

புக்கை நடராசா, கோண்டாவில் சண்முகம், அமுக்கடைச் சண்முகம், கொட்டடித் தறுமன், நவாலி வீரசிங்கம், சாத்திரி செல்லத்துரை, நாவாந்துறைச் சுவாம்பிள்ளை, விறுக்கன் சரவணமுத்து, சில்லாலை ஆட்கொல்லி, மூளாய்ச் சின்னராசா, *காராளிமுத்தன், அஞ்சனந்தாழ்வு நடேசன் என்று இந்தச் சண்டியர் படாளங்களையெல்லாம் நாங்கள் ஊடறுத்துக்கொண்டு நிற்க, பொலிஸ் தானியலப்பா வெள்ளையனோடு சனக்கும்பலுக்கூடாகக் கயிறு கட்டிய கோடு தாண்டி வந்து பந்தயக்காறர் நடுவே நின்று வெள்ளையனைக் கோதாவில் இறக்கினார்

ஊர்கள் பிரிந்து இரு கன்னையாக மூட்டங்கட்டி நின்ற சனங்களின் கரகோஷமும் விசிலடியும் வம்புக் கதைகளும், கமோன் வெள்ளையா, கமோன் வெள்ளையா' என்று போடும் கூச்சலும் அடங்குவதாக இல்லை.

இந்தக் களேபரத்தில் தங்கள் தங்கள் ஆருயிர்க் கண்மணிகளான கத்தி, கிறிஸ், வாள் கைக்கிளி, மாட்டுக் கோசான் வார், திருக்கை வால் ஆகிய அலுகோக்களை வந்து நின்ற சண்டியர் கூட்டம், ஆளுக்காள் கோசுபோகாமல் தடவிக்கொண்டனர் இடைக்கிடை ஆளையாள் குதிரைக் களைபடி. அமுக்கடைச் சண்முகம் ஓணவன் மீசையில் கை போட்டு முறுக்கியதைக் கவனித்த நவாலி வீரசிங்கம், பொடுகு உடலை நிமிர்த்தி வில்லுக்கத்தியை எடுத்து மறுசள்ளைப்பாடத்தில் செருகிவிட்டு, யாரையோ பார்த்து நறுமிக் கொண்டு நின்றார்

இந்தக் கட்டத்தில் கமுகனோடு பந்தய மைதானத்தில் கோண்டாவில் செல்லப்பா கம்பீரமாகத் தோன்றினான்.

*காராளிமுத்தன். 1940 வாக்கில் பிரசித்தி பெற்ற யாழ்ப்பாணம் இளவாலை முக்கொலையின் சூத்திரதாரி. மரண தண்டனை விதிக்கப் பட்டுத் தூக்கிலிடப்பட்ட கேடி.

'கமோன் கமுகன், கமோன் கமுகன்' என்று மறுகன்னைக் கூட்டத்தின் கூச்சலும் ஆரவாரமும், ஒன்றுக்கொன்று தோதாகக் கடலிரைச்சலாக ஒங்காரித்தன.

தரிசனம் 20

கிறிஸ்க் கத்திபோல் கூராக்கி வளர்த்த வெள்ளையனின் முள்ளுகளில் ரத்தம் தோய்ந்து குங்கிலியச் சிகப்பாய் விட்டது. கழுகனின் சொண்டுகளிலும் ரத்தம் சொட்டுச் சொட்டாகக் குமிழ்த்து வளிந்தது. அரை மணி நேரத்தில் இரண்டுமே சோர்ந்து போன பின்னும், ஒன்றுக்கொன்று கோசு போகாத போரில் உக்கிரப்பட்டுக்கொண்டே ஆலவட்டமிட்டன.

கழுகனும் வெள்ளையனும் கோதாவில் இறங்க முதலே குதறி அடித்துத் திமிறிக் கொக்கரித்தன.

பொலிஸ் தானியலப்பா செல்லப்பாவுக்குக் கைவாகு கொடுத்துவிட்டுக் கோதாவில் இறங்கி, சாவல் விளையாட்டுப் பழக்ககாரர்கள் இருவரையும் வருமாறு அழைத்தபோது வெள்ளையனுக்காக ஆனைக்கோட்டைச் செல்வராசாவும், கழுகனுக்காகப் பண்டாரங்குளத்தடி முத்துத்தம்பியும் கன்னை பிரிந்து வந்து நின்றனர்.

சேவல்கள் இரண்டும் வல்லூறு இறாஞ்சுவதுபோல் குதறிப் பாய்ந்து அம்மாறு போட்டுச் செடடைகளை அடித்துக்கொண்டு கால்களை உதறி மூர்க்கித்தன.

சனத்திரளின் கேருங்கூச்சல் ஓங்காரித்தது.

தானியலப்பா கோதாவிற்குள் மறுபடி வந்து நின்று சொல்கிறார்:

‘கூட்டத்தில நிக்கிற மக்களுக்குப் பணிவாக ஒண்டு சொல்றன். இது சாவல் சண்டையே தவிர சண்டியர் சண்டையில்லை. இந்தச் சண்டையில் ரண்டு சாவல்ல ஒண்டு கட்டாயம் வெல்லும். மற்றது தோற்கும். வெண்டாலென்ன தோத்தாலென்ன நீங்கள் இதில நிண்டு கலம்பகப்படக்

கூடாது. சாவல்களினர் ஓர்மம் எப்பிடிப்பட்டதெண்டு பாக்கிறதோட எல்லாக் கருமமும் முடியவேணும். வேற எந்தக் களபுளயும்படக்கூடாது...எந்தத் தப்புத் தண்டாவுக்கும் போகக்கூடாது...

அவர் இப்படிச் சொன்னதைக் கவனித்த எங்களுக்கு, ஏதோ கலம்பகத்துக்கு அவரே ஆயத்தப்படுத்துமாப்போல் பட்டது.

வெள்ளையன் ஒரு ராஜ கம்பீர நடையில் கால்களை லாவகமாக எறிந்து, கழுத்துச் சிறகுகளைக் குடை விரிப்பாய்ச் சிலுப்பி ஒய்யாரமாக நிமிந்து நின்றபோது, 'கமோன் வெள்ளையா' என்று ஆனைக்கோடடைச் சனம் சோனாவாரியாகக் கூச்சல் போட்டது.

கழுகன் செடடை விசுக்கி அடித்து விரிசடை கோலமாகக் கேருந் தொனியில் கொக்கரித்தபடி, சொண்டு அலகு பிளந்து ஆவேசமாகக் குதறிப் பாய்ந்தபோது, அடியபா கழுகா' என்று பண்டாரக் குளத்தடியார் கும்பலின் கூச்சல் அலை புரண்டது.

சேவல்கள் கோதாவில் இறங்கி மோதலில் பொருதிக்கொண்டன.

விடுதலைச் சேனைகளான நாங்கல, விறைத்த சடலங்களாகி, ஆ'வென்று வாய் பிளந்தவர்களாக, வலு நுணுக்கமாக உன்னித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

வெள்ளையனைக் கோதாவில் இறக்கிவிட்டு நின்ற சீனடி சிலம்படியப்பாவைத் தவிர, அள்ளுப்பட்டு வந்து நின்ற கால், அரை, முக்கால் என்றுள்ள முழுச் சண்டியர்களும் தங்கள் மடிச்சேப்புக்குள் கிடந்த ஆயுதங்களை இடைக்கிடை தடவிப் பதனப்படுத்திக் கொண்டனர்

சாவல் சண்டை முடிய, சண்டியர் சண்டை துவங்கும்போல் தெரியுது' என்றான் கொக்கன்.

'இதில் என்ன நடடம். ஊர்ச் சண்டியரையும் ஒருக்காப் பாத்திட்டுப் போவம்' என்றேன் நான்.

கோதாவில் இறங்கிய வெள்ளையனும் கழுகனும் இறுங்காத போரில் குதித்தேவிட்டன.

கிறிஸ்து கத்திபோல் சூராக்கி வளர்த்த வெள்ளையனின் முள்ளுகளில் ரத்தம் தோய்ந்து குங்கிலியச் சிகப்பாய் விடது. கழுகனின் சொண்டுகளிலும் ரத்தம் சொட்டுச் சொட்டாகக் குமிழ்த்து வளிந்தது. அரை மணி நேரத்தில் இரண்டுமே சோர்ந்து போன பின்னும், ஒன்றுக்கொன்று கோசு போகாத

போரில் உக்கிரப்படடுக்கொண்டே ஆலவட்டமிட்டன.

வெள்ளையன் முதலாம் அடி வைத்து, மூன்றாம் அடி தாவி, ஆறாம் எடுப்பில் வந்து, உன்னி எகிறிப் பாய்ந்து களுக்கென அடித்த அடியால், கமுகன் சற்றுவேளை திகைத்துத் திக்கிட்டு நின்று தடுமாறிற்று. வெள்ளையன் விடவில்லை. உச்சிப் படுதாவில் வாறாகக் கொத்திப் பிடித்துக்கொண்டு நிலத்தை உதைத்த உன்னலோடு கெம்பி எழுந்து விசுக்கி அடித்த படுதா அடியைக் கமுகன் தாங்க முடியாமல் தவித்தது. இருந்தும், கமுகன் கெலிக்கவில்லை; பின்னடிக்கவுமில்லை. ஒன்றையொன்று பாம்புகள் பிணைந்தசாடை கழுத்துகளைத் தங்களுக்குள் மாட்டிக்கொண்டு ரத்தச் சேற்றில் நின்று தவண்டையடித்த வேளை வெள்ளையனுக்கு விளையாடுகிற செல்வராசா பேதலித்துப் போனார்

சாவல் ரண்டும் களைச்சுப் போச்சு. இந்த மட்டில சண்டைய நிப்பாட்டுவம். எதுக்குக் கூடின அடியோ அது தோத்ததாகக் கருதிக்கொண்டு இதை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வருவம்'

செல்வராசா பேச்சுக்கு உத்தாரமாக, கமுகன் கண்ணை விளையாட்டார் கணைசன் சண்டை துவங்கினால் சாகும்வரை நிக்கப்படாது அப்படியெண்டா வெள்ளையன் தோத்துப் போனானெண்டு சாவலைத் தூக்குங்கோ' என்று நகிடதமாகக் கறுமுறுத்தான்.

'சரி போர் தொடரட்டுக்கு-ஆரும் கலவரப்படையுங்கோ' என்றார் சீனடி சிலம்படித் தானியலப்பா.

இந்தத் தர்க்கம் முடிகிற தறுவாயில், கமுகன் இருந்தவாக்கில் நகங்களால் நிலத்தை வறுகிவிட்டு, உன்னி எழுந்து 'சடா'ரெனப் பாய்ந்து வெள்ளையன் கண்ணில் முள்ளால் 'களுக்கென ஏற்றியது. இந்த அடி பொறுக்காமல் வெள்ளையன் 'கன்றுங்கென்று தொண்டை கேரக் கத்திக் கெலித்துப்போய் நிற்க, கமுகன் மறுவாட்டி பின் பக்கம் சுழன்று கொண்டைப் பூவைக் கொத்திப் பிடித்தபடி, உக்ரமாக எழுந்து உதைத்து மறு கன்னக் கண் பீறிட முள்ளால் முருது முட்ட ஏற்றியதும் வெள்ளையன் கண் பார்வை இழந்து நிலத்தில் படுத்து, மறுபாட்டம் 'சடக்'கென எழுந்து நிலை தடுமாறி, கொக்கரித்துத் தவித்தது. எனினும், அதன் இறுமாப்பு உடற் சிலுப்பலில் புலனாயிற்று.

கமுகன் தன் முன்னே கம்பீரித்து நிற்பதும் வெள்ளையனுக்குத் தெரியவில்லை. முகம், கண்கள் ரத்தச் சாறாய்க் கும்மித்து அறுத்துப்போட பச்சைச் சதையாகத் தேம்பிவிட்டன

கண் ரண்டும் போடடுது. வெள்ளையன் தோத்துப்போம்' என்று கறுவல் துரையாசா சொல்லும்போதே கண் கலங்கி அழுதுவிட்டான்.

கண் இல்லாடடியும், வெள்ளையன் பின்வாங்கேல. அதுதான் வெள்ளடியிணர் ஓர்மம்' என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

அழுக்கடைச் சண்முகம் கோஷ்டி 'திலர்' என்று சத்தம் போடது.

'வெள்ளையன் விழுந்தான். கழுகன் வென்றான்

அழுக்கடை சொல்லி வாய் மூடவில்லை. கழுகனின் கழுத்தை மாடடி நின்ற வெள்ளையன், சொண்டுகளை நுளுத்தி, கழுகன் தலைப் பூவைக் கோதி இறுகக் கவ்விப் பிடித்துக்கொண்டு, மின்னி அடித்தசாடை உன்னிப் பாய்ந்து எழுந்து நிலத்தை வறுகி விராண்டி, கூரிய கால் முடகளால் சடக் சடக் சடக்கென ஆவேசித்துக் கிளர் நு கழுத்தில் அடித்த மூன்று அடியோடு, சடக்கெனக் கழுத்துத்துண்பாகிய கழுகனின் தலை, வெள்ளையன் வாய்ச் சொண்டுக்குள் கண்மூடி வாய் பிளந்து கிடந்தது.

சனத்தின் கூச்சலும், கமோன் வெள்ளையன், சுபாஷ் வெள்ளையர்' என்ற கோஷமும் காதுகளில் கின்'ணிட்டன.

நிலத்தில் துடிதுடித்து இறந்துபோன கழுகன் பக்கத்தே வெள்ளையன் செடையடித்துச் செத்துப்போனதை யாரும் கவனிக்கவேயில்லை.

சண்டைக்கு உசார்படுத்திய சண்டியர்களைத் தவிர நாங்கள் அநியாயமாக இறந்துபோன சாவல்களைப் பார்த்து தேம்பலானோம்.

சீனடி சிலம்படிப் பொலிஸ்த் தானியலபபா தன் சீவியத்தில் கதறி அழுத்தை நாங்கள் அன்றுதான் கண்டோம்.

மறுநாள் வீட்டு வீராந்தையில் எங்கள் 'சபை' கூடியது.

'எங்கட ஊருக்க இப்படியான அரக்கத்தன ஸ்பெயின் நாட்டு மொக்கு விளையாட்டு நடக்க விடப்படாது. மிருகங்களையும் பறவைகளையும் மோதவிட்டுப் பேடித்தனமாகக் கூத்துப் பார்த்தா, கடைசியில ஆக்களை ஆக்கள்தான் மோதி அழிவினம்'

எனது கருத்தைக் கொக்கு டானியல் ஆமோதித்தான்.

'கோழி ஆடு மாடு மீன்களை வெடடித் தின்னலாம். அதுகளிணர் விளையாட்டப் பாக்கக் கூடாதோ?' என்று கேட்டான் கறுவல் துரையாசா

அதுகளை வெட்டிச் சமைச்சுச் சாப்பிடுறது கூடாதெண்டுதான் பெரியவே சொல்லுகினம். ஆனா, மிருகம் பறவையள் சண்டை பிடிச்சுக் கோதாவில சாகிறதால மனிசருக்குத்தான் சண்டை செய்யிற உணர்ச்சி வளரும். அதனாலதான் மச்ச மாமிசம் தின்னக்கூடாதெண்டு வள்ளுவர் திருக்குறள் பாடியிருக்கிறார்' என்றேன்.

அதாரவர் அபபிடிப பகிடி பண்ணியது?' என்று கேட்பான் துரைராசா

ஒரு முடிவு எடுக்காமலே சபை' மச்ச மாமிச விஷயம்போல் கலைந்தது.

தரிசனம் 21

'எங்கட இலங்கைச் சிலோனையும் ஆளுற இங்கிலாந்து ஐந்தாம் யோச் வெள்ளை ராசாவின்ர புறந்த நாள் கொண்டாடுகினம். அதுக்காகக் கொழும்புப் படடினத்திலயிருந்தும் 'சேனநாயக்கா' வெண்ட எவ்லாருக்கும் பெரிய மந்திரியான ராசா வாறார் அவரோட யாழ்ப்பாணத் தலைவர் அப்புக்காத்து ஜீச்சி பொன்னம்பலமும் வாறார். அதுதான் அவற்ற பச்சைக் கடசிக் கொடியால சோடிச்சிருக்கினம்

ஆனைக்கோடடைச் சிரடடை நீடடிப பிள்ளையார் கோயில் முடக்கின் ஆலடித் தபால் கடடைச் சந்தி ஒரே அமார்க்களபடடுக்கொண்டிருந்தது.

ஒருநாளுமில்லாத திருநாளாக விடிகாஸையோடு பள பளத்த பச்சை வாணிஷத் தாளக் கடதாசிக் கொடிகளும், தென்னங் குருத்தோலைத் தோரணங்களும், குலைகளோடு வாழைக் கன்றுகளுமாக அந்தச் சந்தி ஒரு காட்டுப பூஞ்சோலையாகத் தவமியற்றியது.

திருவிழா முடிவில் விருந்துச் சோறு - கஞ்சிக்காகக் கோயில்களுக்கு, மொக்கேனப்படாமல் அள்ளுபபடுகிறவர்கள் தோரணையில் ஊர்களுக்குள் கிடந்த குஞ்சு குருமன்கள் சகிதம், சனங்கள் கங்கு களையின்றித் திரண்டு யாழ்ப்பாண மானிபபாய் றோடடை அடைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு வெகு உற்சாகமாக நின்றனர்.

முக்குப் பிடிச்சால் வாய் 'ஆ'வெண்டத் தெரியாமல், படிச்சவளான படிச்சவன்களின் விபரபுத்தியை நாசமாக்கும் நாசகாறர்களான எங்கள் விச்சளியின் தலையெழுத்து, வாய் விடாச் சாதியான இந்தக் கோலக் காடசியைப் பற்றி அறியும் ஆராய்ச்சியையும் விட்டு வைக்கவில்லை.

இதன் தோஷத்தால் ஒரு கிலேசம் எங்களுக்குள் விஸ்வரூபமெடுத்தது.

எந்தவித அசுமாற்றமோ அதன் அடி தொடை முடிச் சுவடோ தெரியாமல் தேடுவாரில்லாமலே கிடந்த இந்த ஆலடிச் சந்தி, 'திடீர் திப்பென்று இப்படி ஒரு திருவிழாக் கோலம் கொள்வதன் மர்மம் என்ன?' என்று எங்கள் விறுத்தாப்பி மூளைகளைப் போட்டு வறுத்துப் புரட்டி எடுக்கலானோம்.

காலுக்குள் தீர்த்தம் இருக்கக் கதிர்காமம் அலையும் பக்தர்கள்போல் வீணாக மாய்ச்சல்பட நாங்கள் விரும்பவில்லை. இந்த விஷயத்துக்காகச் சுவக்கீனப்பாவிடம் அலைவதிலும் பார்க்க, அபபையாவிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள முடிவு செய்து, அவருக்கு நல்ல மூட வரும்வரை காத்திருந்து, அவர் வெற்றிலை பாக்குச் சப்பி, சிதம்பரத்தம் பூவாகச் சொண்டுகள் சிவத்துச் சிலிர்த்த பின்பே அவரிடம் விஷயத்தைக் கோல ஆரம்பித்தோம்.

'இந்த இடத்தையெல்லாம் ஏன் இப்படிச் சோடிக்கினம்?' என்று காக்கொத்து ரத்தினம் கேட்பான்.

அதுக்க கன சங்கதி கிடக்கு'

'நாங்கள் அறியக்கூடாதோ?'

'சொன்னாலும் இப்ப விளங்கிக்கொள்ள மாட்டியள்'

'அப்ப விளக்கமாகச் சொல்லுங்கோ'

'எங்கட இலங்கைச் சிலோனையும் ஆளுற இங்கிலாந்து அஞ்சாம் யோச் வெள்ளை ராசாவின்ர புறந்த நாள் கொண்டாடுகினம். அதுக்காகக் கொழும்புப் படகினத்திலயிருத்தும் 'சேனாயக்கா'வெண்ட எல்லாருக்கும் பெரிய மந்திரியான ராசா வாறார் அவரோட யாழ்ப்பாணத் தலைவர் அப்புக்காத்து ஜீச்சி பொன்னம்பலமும் வாறார் அதுதான் அவற்ற பச்சைக் கடசிக் கொடியால சோடிச்சிருக்கினம்' என்று 'விருத்துறை' செய்தார் அபபையா

ஆகாயக்கப்பல் இரைந்து வந்த சத்தத்தைக் கேட மிக்கேல் சடம்பியார் 'டே, ஆகாயக் கப்பல் மேகத்தில பறக்குதடா ஓடிப்போய்ப் பாருங்கோடா'வென்று சொல்ல, நாங்கள் காடு கரம்பை வயல் வாய்க்கால் வெளி வரம்புகளையெல்லாம் ஏறிப்பாய்ந்து பார்த்துக் குதூகலித்த சம்பவம் அப்போது நினைவுக்கு வந்தது.

நான் கதை கேட்கத் துவங்கினேன்.

அஞ்சாம் யோச் ராசா ஆரைப்போல இருப்பார்?

'ஏன் உனக்குத் தெரியாதே? நாங்கள் புழங்கிற காசுகள்ல நல்ல வடிவான தாடி மீசையோட இருப்பார் நீ ஒரு நாளும் கவனிக்கேலயே?'

அவருக்கெங்கால தாடி மீசை? கூத்துகள்ல நல்ல வடிவா வார ராசாக்களாட்டம் காக்காபு பொன்னால சோடிச்ச உடுப்பாயல்லோ தாள்க்காசுகள்ல இருக்கு?'

'நான் சொல்றது அஞ்சாம் யோச் ராசா நீ சொல்றது ஆறாம் யோச் ராசா கேட முதலி தியாகராசா வீட்டு விறாந்தை முகப்பு நிலையில பெரியொரு பென்னாம்பட்ட ராசா படம் வாசலோடு கொழுவி இருக்கு. அதில எங்கட மகாத்தமா காந்தியப்பா சால்வையால தன்ர வெறும் தேகத்தைப் போத்துக்கொண்டிருக்கிறார் அவருக்குப் பக்கத்தில தாடியோட இருக்கிறவர்தான் அஞ்சாம் யோச் ராசா'

அந்த அஞ்சாம் யோச் ராசா இதுக்கு முந்தி எங்க இருந்தவர்?

முந்திச் சொன்னன் இங்கிலாந்து லண்டன் சீமையிலதான்'

'அதெங்க இருக்கு?'

பகிடியாகத்தான் கேட்டேன் சாடையாகப் பூமிசாத்திரம் தெரிந்த அபபையாவும் முழிசினார்

'ஏன் முழுகுவான், உங்களுக்கு வடிவாத் தெரியாதாக்கும்?'

'தெரியும். ஆனா, எந்தக் கண்டத்தில இருக்கெண்டு தெரியாது...'

அவரைத் தெரியாமல் அவருக்கு ஏன் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டம் வைக்கினம்?'

அவற்ற கொள்கையும் இவேயினர் கொள்கையும் ஒண்டு. அதுதான் சங்கதி'

அதெப்படி?'

'கடவுளை ஆருக்கும் தெரியாது. ஆனா நம்பினவே கடவுளைக் கும்புகினம்தானே. அதுபோல'

அபப. அஞ்சாம் யோச் ராசா இவேக்குக் கடவுளா?'

கடவுள் இல்ல; கடவுளைப்போல. கடவுளும் உலகத்தை ஆளுறார்; கடவுளைப்போல இந்த ராசாவும் உலகத்தை ஆளுறார் ரண்டு பேரரகையிலதான் உலகம் இருக்கு'

கடவுளைப்போலயென்டா...

அவர்தான் இந்த உலக தேசம் முழுதையும் கடவுளைப்போலக் கடடியாளுற ராசா...

'உதார் சொன்னது?'

'பெரிய பெரிய படிச்ச ஆக்களெல்லாம் சொல்லுகினம். அவே சொன்னால் பேந்தேன் மறுத்துக் கேப்பான்?'

அப்பையா சொல்கிற சாங்கத்தைப் பார்த்தால் எல்லாம் புதுமையாகவே தெரிந்தன இப்பிடிப் போய்க்கொண்டிருந்தால் படிச்சவர்களின் மூளைகளுக்குள் நாங்களோ எங்களின் மூளைகளுக்குள் படிச்சவர்களோ வந்து குந்தினால்தான் காரியம் சரிப்பட்டு வரும்போல் தெரிந்தது. சவம் பிடிச்ச மூளைகளுக்குள் ஒன்றும் பூர மாடடேன் என்கிறதே.

'இப்ப உவே இஞ்ச வந்து என்ன செய்யப்போகினம்?' என்று கேட்பான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

விருத்துறைக்கு அப்பையா வாயுன்ன அந்தா வாறார் இந்தா வந்திட்டார்...இதோ காரால றங்கிறார்...றங்கியிட்டார்' என்று சனம் அங்கலாய்த்தபடி வாய் பிளந்து நிற்க, வீச்சாக ஓடிவந்த பொலில்க் காரர்கள் கிறீச்சிட்டு நடு 'றோட்டில் நின்றன.

நாங்கள் படத்தில் பார்த்த பூதம்போல் பெரிய உருவ ஏழு அடி உயர மீசை மனிதர் ராசா முடித் தகடு அடித்த ஒரு பளிங்குக் காரிலிருந்து ஒரு பிதாவைப்போல் இறங்கினார்

'உவர்தான் எங்கட 'இலங்கைச் சிலோன்' முழுதுக்கும் பெரிய மந்திரியான சேனநாயக்கா ராசா... என்று காதோரமாக மெதுவாகச் சொல்லி அப்பையா அந்தப் பெரிய ராசாவையே கண்ணூளிப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

அடுத்து வந்த காரிலிருந்து அதே விறுத்தமாக இறங்கியவர். சிலுக்கு வேட்டி சால்வை நெஷனல் போட்டு, சுத்த யாழ்ப்பாணத் தமிழன் மாதிரிச் சந்தணத் திலகமிட்டு, வலு கம்பீரமாக இளந்தாரி எடுப்பில் இறங்க, தமிழனெண்டு சொல்லடா தலைநிமந்து நிலலடா'வெண்டற எங்கட

தலைவர் ஜீச்சிப் பொன்னம்பலம் இந்தா வந்திடார்' என்று ஜனத்திரளுக்குள்
'சல சல'த்த சத்தம், பெரும் இரைச்சலாகக் கேட்தது.

அபபையாவும் எங்களைக் கவனியாமல் தன்னாரவாரம் உணர்ச்சிப்
பிழம்பராகக் கத்தலானார்:

தமிழனெண்டு சொல்லடா

தலை நிமிர்ந்து நில்லடா

'நெஞ்சு நிமிர் நடந்தால் தலை தானாக நிமிரும்தானே?' என்று கேடக
முனைந்தேன். ஆனால், கேடகப் பயந்து சுமமா சிரித்தேன்.

தரிசனம் 22

ஜீச்சியின் சந்தனப் பொட்டும், சிலுக்குச் சரிகைச் சால்வை வேட்டி நெஷனல் சேடும், ஜீச்சியை அள்ளி எடுத்து எங்களையும் கொள்ளைகொண்டன. யாழ்ப்பாணத் தமிழனுக்கு இலக்கணமான லட்சணக்காறர் போல் அவர் மெய்யாகவே என் கண்களுக்குத் தெரிந்ததால், என் தேகமும் மனசும் என்னையறியாமலே பெருமிதத்தால் சிவிர்த்தன. யாழ்ப்பாணப் பனங்காயின் மகத்துவமும், அது வளர்த்துவிட்ட மூளையும் அவராகவே எனக்குள் பூர்ந்துகொண்டதாக ஓர் உணர்வு தட்டிற்று.

பொழுது மையப்படவில்லை.

நாங்கள் அணில் ஏறவிட்ட நாய்க்குட்டிகளைப்போல், ஒரேசீராக, பெரிய ராசா சேனநாயக்காவையும் சுத்தத் தமிழர் அப்புக்காத்து ஜீச்சி பொன்னம்பலத்தையும், பார்த்துக்கொண்டே, வீணீர் கொட்ட நின்றோம்.

ஜீச்சி இறங்கி வரவே, 'ஆள் கறுவல்தான். ஆனால், எந்தப் பொம்புள பாத்நாலும் 'டக் கெண்டு மருளுவான்' என்று எங்களுக்குள் மட்டுக்கட்டிக்கொண்டபோது, எங்களுக்கும், 'அவருக்குக் கிடப்போய் நின்று அவரோட கதைக்கவேணும்'போல் தோன்றியது. ஆனால் சுற்றிவர வெங்கணாந்திகள்சாடை பொலிஸ்க் காக்கி உடைகள் அச்சுறுத்திக் கொண்டிருந்தன.

இந்தக் கட்டத்தில் வேதக்கோயில் 'சேவையாளர்களான மூபபர் மொடுதாம், சங்கிலித்தாம் மூவரும் ஏதோ வாக்குவாதப்பட்டுக்கொண்டு எட்ட நின்றார்கள் அவர்கள் கதைக்கிற பிளாளைப் பார்த்தால், ஏதென் வில்லங்கத்தை விலைக்கு வாங்கிப் போட்டார்கள்'போல் தோன்றியது.

'கோயில் சும்மா கிடக்கும். ஆனா சண்டை பிடிக்கிறது கோயில்காற்தான்' என்று பகிடியாகமெய் சொன்னான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

'உதைப பேந்து பறைவம். இப்ப இதைப பாப்பம்' என்றேன் நான்.

இந்த முசுபபாத்திக்குள் கண்முடி முழிக்கமுன் கேடமுதலி தியாகராசாவும் அவரைப பின்தொடர்ந்த முதலி மகேசனும், மானிப்பாய் வீரசிங்கம் தலைமையில் வரிசையாக வந்து பெரிய சேனநாயக்காப பிரதமருக்கும், அபபுக்காத்து ஜீச்சி மந்திரிக்கும் கழுத்துக் கொள்ளாத பெரிய மாலைகளாகப் போட்டுவிட்டுக் கை தட்டினர் கேடபாளேன், கிடந்த குஞ்சு குருமள்களெல்லாம் செம்மறிய புருவைகள்போல் கத்திக் கரகோஷம் செய்தன. போட்ட மாலைகள் முகம் தெரியாமல் மறைக்கும்வரை பிரதமரும் ஜீச்சியும் நகரவேயில்லை.

தமிழனெண்டு சொல்லடா!

தலை நிமிந்து நில்லடா!

தமிழனெண்டு சொல்லடா!

தரணியெங்கும் பரப்படா!

'எங்கள் பிரதமர் உள்!'!

'வாழ்க வாழ்க!

'எங்கள் தலைவர் ஜீச்சிக்கு!

'ஜே ஜே!

'தமிழனெண்டு சொல்லடா!

'தலை நிமிந்து நில்லடா!

மோனத் தவமியற்றும் ஞானக் கண்கள்போல் பிரதமர் உள், ஜீச்சி விழிகள் சனத்தைக் காந்தி நின்றன.

சனம் நெரிசல்பட்டு ஒருவரையொருவர் முண்டியடித்துக் கொண்டார்கள்

'தமிழனெண்டா, ஏன் தலை நிமிந்து சும்மா நிக்கவேணும்? தலை நிமிந்து நிண்டா, தமிழருக்கு வேற வேலைகீல் இல்லையோ? என்று விழலாகவே கேட்கவேண்டும்போல் மனசு மறுபடி துடித்தது. ஆனால் கேடகவில்லை.

'கொழும்புச் சேனநாயக்கா தமிழரோ?' என்று கேட்டேன்.

'இல்லை, சிங்களவர்' என்றான் துரராசா.

'அப்ப, அவருக்குக் கோவம் வராதோ?

'வராது'

'எப்பிடிச் சொல்லலாம்?'

'இஞ்ச இப்பிடிச் கத்தினால், சிங்களப் பகுதியில், 'சிங்களாட்ட ஜயவேவா'வெண்டு கத்த இது அவேக்கு வசதியா இருக்குமெண்டு நினைக்கிறன்'

அப்ப, என்னெண்டு இவே ஒண்டாக் கூடித் திரியினம்?'

'எனக்கும் துண்டா விளங்கேல். ஆனா இதுதான் சனங்களை ஆளுற குத்திரமெண்டு நான் யோசிக்கிறேன்'

எங்கள் சம்பாஷணை இப்படியாக இருக்க, அப்பையா என்னைத் தாவிப் பிடித்து, ஒரு மாலையைத் தந்து 'பெரிய மந்திரியின்ர கழுத்தில போடு' என்று சொல்லி, அவர் மட்டத்துக்கு என்னைத் தெண்டித் தூக்கிப் பிடித்தார்

நான் பெரிய மந்திரிக்குப் போடத் தயங்கி நிற்கையில், தலை நிமிர்ந்த தமிழரான அப்புக்காத்து ஜீச்சி மந்திரியின் குனிந்த தலைக்கழுத்தில் வலு கெச்சிதமாக மாலையைப் போட்டேன்.

அவரின் சந்தனப்பொட்டு, பூங்கிலிக்குப் பிடித்த என் சந்தனப் பொட்டுப்போல் நல்ல வடிவாக இருந்தது. ஜீச்சியின் சந்தனப் பொட்டும், சிலுக்குச் சரிசைச் சால்வை வேட்டி நெஷனல் சேடும், ஜீச்சியை அள்ளி எடுத்து எங்களையும் கொள்ளைகொண்டன. யாழ்ப்பாணத் தமிழனுக்கு இலக்கணமான லட்சணக்காறர் போல் அவர் மெய்யாகவே என் கண்களுக்குத் தெரிந்ததால், என் தேகமும் மனசும் என்னையறியாமலே பெருமிதத்தால் சிலிர்த்தன. யாழ்ப்பாணப் பனங்காயின் மகத்துவமும், அது வளர்த்துவிட்ட மூளையும் அவராகவே எனக்குள் பூர்ந்துகொண்டதாக ஓர் உணர்வு தட்டிற்று.

மலை போட்டுக் கை எடுக்க 'நீ நல்ல கெட்டிக்காறப் பொடியனா வருவாய்' என்று கன்னத்தில் தட்டிய அவர் கை எடுக்க முதலே அவரின் கையைப் பிடித்துக் கொஞ்சவேண்டும்போல் ஒரு மனம் ஆவேசித்தது.

அப்போது காக்கொத்து ரத்தினம் என் கையைப் பிடித்து இழுத்துச் சொன்னான்.

'உவற்ற கதையில் மனம் மாறினமோ நாங்கள் கடைசியாகக் கெட்டிக்காரராக அல்ல, குட்டிச் சுவராகத்தான் போவம்'

'ஏன் உபபிடிச் சொல்றாய்?'

அவே பணக்காறருக்குச் சேவை செய்யிற கடசிக்காறர். நாங்கள் அதுக்கு மாறுபட்டனாங்களெண்டு தெரியாதோ?

எனக்கு இப்பதான் மாலை போட்ட மயக்கத்தின் உச்ச நிலை வெடகமாகத் தெரிந்தது.

'பெரியமந்திரி சேனநாயக்காலை வரவேற்று இண்டைக்கு யாழ்ப்பாண முத்தவெளியில ஒரு கூடம் ஜீச்சி மந்திரி தலைமையில் நடக்குதாம். அதுக்குப் போனா இவேயினர் பேச்சையும் கேக்கலாம். அப்ப, இவேக்குப் பின்னால் நிக்கிறவேயினர் போக்கையும் வடிவா அறியலாம்' என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

இந்த நேரத்தில் எங்கள் மூளை வேலை செய்துகொண்டிருக்க, நாலைந்து கல்லுகள் கட கட'வெனக்' கும்பலில் விழுந்தன.

சனம் விழுந்தடித்துப் பதறி ஓட எத்தனிக்கையில், ஜீச்சி, அதொண்டும் இல்லை; எங்கட பொடியங்கள் விளையாடுறாங்கள்' என்று சாதாரணமாகச் சொல்வதுபோல் கூறி, அவதிபட்டுக்கொண்டு பதகளித்தார்

நின்ற பொலிஸ்க் காக்கிகள் உசார் கொண்டு பெற்றன்' பொல்லுகளோடு கமறின.

அநியாயம் சொல்லக்கூடாது. கூட -த்தைக் குழப்பறதுதான் தமிழன் பண்பு. இந்த மூளை விருத்தியாகினால் பனங்காயல்ல, பிலாக்கொட்டைதான் மிஞ்சும்' என்றான் காக்கொத்து.

சரி, மிச்சத்தை யாழ்ப்பாண முத்த வெளியில பாப்போம்' என்றேன் நான்.

தற்போது திருவிளையாடற் புராணர்களாகிய நாங்கள், எதற்கும் ரடியாகப் புறப்படலானோம்.

தரிசனம் 23

வெக்ஷனெண்டா தமிழருக்க தமிழர்தான் போட்டியெண்டில்லை. அந்த நசல் வந்து முடிஞ்சாலும் தமிழருக்கு, 'நான் உயர்ந்தவன், நீ தாழ்ந்தவ'னெண்ட போட்டி பொறாமை பெருமைதான் முதிசச் சொத்து. வீண் பெருமை பேசி அநியாயமாக அழியிறதுக்கும் பந்தயம் கட்டுலினம். இவேதான், 'தமிழர் ஒற்றுமையா இருக்கவேணு'மெண்டு சும்மா ஓயாமல் கத்துறது. இந்தப் புலுடா சிங்களச் சனத்துக்கும் வடிவாத் தெரியும்.

யாழ்ப்பாண நகர சபைக் கோபுர முகப்பு வாசலை மருவிய வெடடை மைதானம் சன நெருக்கடிக்குள் திமிலோகப்பட்டது. வட மாகாணக் கனதனவான்கள், அப்புக்காத்து புரக்கிராசியார் பேர்போன டாக்குத்தர்மாரும், நொத்தாரிஸ், உடையார் மணியம், விதானைமாரும், இந்திய ஆமை வாய்க்குள் அபின் திணித்துக் கடத்தல் வியாபாரம் செய்கிற பெரும் புள்ளிகள், நகைக் கடைகாறர்கள், சம்மட்டிமார் கத்தோலிக்கச் சுவாமிமார் என்று, தங்கள் தங்கள் சீவியத்துக்காகத் தவம் செய்ய வந்தவர்களாட்டம் மேடையைச் சூழ்ந்து ஓர் அரண்மனை ஏவலாளர்கள்போல் புட்டுவங்களில் வீற்றிருந்தனர்.

முடங்கிய யாழ்குபா வேதக்காறருக்குள் கியாதி பெற்ற கலாநிதி பூந்தான் யோசேபு, நாரந்தனைச் செல்லையா செம்பன் கமலபு, பாஷையூர் அருளானந்தம், நடிக கலாமணி சிலுவைவராசா ஆகிய பெரும் நடிகர்களின் நாட்டுக்கூத்துகளைப் பார்க்க அள்ளுபடபட்டு வந்த சனம்போல் சபை சல்லாபித்துக்கொண்டிருந்ததை, நாங்களும் குசாலாக இருந்து முழுக் கிருத்தியங்களையும் வெகு நுட்பமாக 'நோட பண்ணிக்கொண்டிருந்தோம்.

கழுத்தில் விழுந்த மாலைகளைக் கழற்றி மேசையில் குவிக்கவே மந்திரி ஜீச்சி அப்புக்காத்து 'நல்லாக்களைச்சு'ப போனார் பெரிய மந்திரி

சேனநாயக்கா பக்கம் அவரோடு அடிக்கடி குசு குசுத்து ஏதோ பறைய, இடைக்கிடை பெரிய மந்திரி தேகங் குலுங்கச் சிரித்த அடங்காச் சிரிப்பில், நாங்களும் மனசார மனிசர்களாக ஆனந்த பரவசம் கண்டவர்கள்களாடை குதுகலித்திருந்தோம். ஆயினும், எங்களை ஆரும் மனிசர் கணக்காய் மருந்துக்கும் மதித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், பொலிஸ் நாலாமிகள் எங்களையே வெருடடுவதுபோல் எங்களில் நோட்டம் விட்டுக்கொண்டிருந்தனர்

எப்போதும் யாழ்ப்பாணத்தை வாட்டி எடுத்துச் சுருட்டி வைத்துச் சுகம் விசாரிக்கும் கிறுதாச் சண்டியர் பட்டாளங்களை அந்த வட்டாரத்தில் அப்போது காணவில்லை. அவேயும் வந்திருக்கலாம்தானே என்று சலித்தது என் மனம். கூத்துக்குள்ளே கோமாளியாக எங்கேயும் சஞ்சரிக்கும் இந்தப் புண்ணியசீலர்களைக் காணாமல் என் மனசு ஆசுவாசப்படாததை நினைக்க எனக்கே வினோதமாகத் தெரிந்தது.

இந்த மன அரிப்பை நான் காக்கொத்து ரத்தினம் காதில் போட்டேன்.

அவன் நமட்டிச் சிரித்துவிட்டு, அவே சுப்பம் வேண்டிறு கடையளெல்லாம் இண்டைக்கு இந்தக் கூட்டத்துக்காகப் பூட்டியிருக்கும். அதோட இஞ்ச அஞ்சடுக்கில சந்திக்குச் சந்தி பொலிஸ் நிக்ருது. அதுதான் அந்த மனுக்கள் தலைமறைவாயிடடினம். இதுதான் சங்கதி என்றான்.

'லெக்ஷன் கூட்டங்களுக்கு அள்ளப்படடு வராத பொலிசு, வரவேற்புக் கூட்டத்துக்கு ஏன் இப்பிடிபட்டாளமாக வருவான்?' என்று எனக்குள் ஒரு சந்தேகம் எழுந்தது.

இதை நிவர்த்தி செய்ய, விஷயம் தெரிஞ்சு பெரிய ஆக்கள் ஆரும் நிற்கினமா? என்று எட்டிப் பார்த்தேன்.

சாம் சபாபதிப் புரக்கிராசியார் பள்ளங்காட்டுக் கடவைக்குள் கள்ளமாக வந்து தொடுப்பு வைத்திருக்கிற குருசு மதவடி முத்தனின் மகள் பெற்ற சற்புத்திரனான வெட்டிரும்பு சண்முகம், தகப்பனைப்போலவெ மூக்கை அடிக்கடி உராய்ந்துகொண்டு சிகரட் புகைத்துத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தான்.

அவனிடம் இந்த விஷயத்தைத் துழாவினால், தகப்பன் நீதிவான்களைப் புரட்டி எடுக்கிற புரக்கிராசியாக இருக்கிறவர் என்ற கெம்பரில், சிலவேளை என்னைக் கொண்டுபோய்க் கோடு கச்சேரி பொலி

வெட்டிரும்பு - கசிப்பு

சில மாட்டிக்கீட்டி விடுவானோ? என்ற நிர்க்கதியான பயற்சம் சாடையாக வந்தது நானும் சுத்தத் தமிழ்ப் பொடியனாபடியால் பயத்தைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் கேட்டேன். அதுக்கு அவன் சொன்னான்:

‘லெக்ஷனெண்டா தமிழருக்க தமிழர்தான் போட்டியெண்டில்லை. அந்த நசல் வந்து முடிஞ்சாலும் தமிழருக்கு, ‘நான் உயர்ந்தவன், நீ தாழ்ந்தவ’னெண்ட போட்டி பொறாமை பெருமைதான் முதிசச் சொத்து. வீண் பெருமை பேசி அநியாயமாக அழியிறதுக்கும் பந்தயம் கட்டுவினம். இவேதான், தமிழர் ஒற்றுமையா இருக்கவேணு’மெண்டு சும்மா ஓயாமல் கத்துறது. இந்தப்புலுபா சிங்களச் சனத்துக்கும் வடிவாத் தெரியும். அதாலதான் தமிழருக்க வலு சுளுவாகச் சிங்களப பொலிசும் காவலுக்கு வந்து நிக்ருது. தமிழர் நினைக்கிறமாதிரி அவங்கள் மோட்டுச் சிங்களவரில்லை. ஆனபடியாத்தான் ஜே.எஸ்.ஸி. படிச்ச பெரிய மந்திரி, சீமையில படிச்சப் பாஸ் பண்ணின இந்தப் பெரிய ‘கிறிமினல்’ அப்புக்காத்துவைக் கைக்குள்ள போட்டிருக்கிறார்’

சண்முகம் வெட்டிரும்பு காய்ச்சுகிற வெறும் பேயன்போல இருந்தாலும், ஆள் கொஞ்சம் விஷயகாறன்போல் தெரிந்தான். ‘எங்கள் விடுதலைப் படாளக் கூட்டத்தில் இவனையும் சேர்த்துக்கொள்வமோ?’ என்று எனக்கு ஒரு யோசனை உதித்தது.

இந்த ‘ஐடியா’வை நான் கொக்கு டானியலுக்குச் சொல்ல, கொக்கன் சொல்கிறான்:

‘இடம் ஏவல் பொருள் அறிஞ்சு கதைக்கத் தெரியாதபடியால்தான் கனபேர் மோட்டுத்தனமாக வில்லங்கத்தில மாட்டுப்படுகினம். முதல்வ் கூட்டத்தைப் பாப்பம். பிரச்சினை இருந்தாப பேந்து பறைவம்’

‘கொக்கன் ஒரு சந்தர்ப்பவாதிபோல் கதைக்கிறான் உவனை நம்பேலாதுபோல கிடக்கு’ என்றான் காக்கொத்து.

ஆனால் கொக்கன் சொல்வதில் நியாயம் இருபபதுபோல் தெரிந்தது. வெள்ளடிச்சேவல் சண்டையும் இடம் ஏவல் பொருள் தெரியாமல் நடந்த மோட்டுத்தனத்தாலதானே, பந்தயம் பிடித்துக் கோதாவில் இறக்கிய அருமந்த சாவல் இரண்டும் ஒன்றையொன்று வெல்லாமலே ஒரே சாவாய்ச் செத்து தொலைத்தன:

மனசு தராசு பிடிக்க, பெரிய மந்திரி சேனநாயக்கா எழுந்து யானை பிளிறுவதுபோல் கனைத்துச் சிரித்துக்கொண்டு இங்கிலீசில் சிறு கவிதைபோல் பேச்சை ஆரம்பிக்க, சனம் அவர் பேச்சைக் கேடக முதலே

கை கொட்டி ஆரவாரம் செய்த கோலம், 'எந்த விஷயமும் தெரியாமலே எல்லாம் தெரிந்ததாக இவர்கள் வீணாகக் கரகோஷம் செய்யும் புத்திசாலிகள்' என்று சொல்லவேண்டும்போல் தோன்றியது.

'விஷயத்தைவிட வேஷத்துக்கு அடிமையாகும் மொக்குத்தனம் எங்களுக்குள் தலைகாட்டக் கூடாது' என்ற போதம் அப்போதும் எங்களை உசார்ப்படுத்தியதால், சற்று அடக்கமாகவே இருந்து மந்திரி பேச்சை உன்னிப்பாக அவதானிக்கலானோம்.

யாரோ ஒரு பழைய மரபுக் கவிதைப் பண்டிதர் மொழி பெயர்க்கலானார்

அவர் மாலை உள் மாலை
 எவர் மாலை என் முக்கில்
 ஏற்றமுற விழுகிறே
 அவரே என் அரிய முன்பா
 எவர் மாலை அணிந்தாய்
 எவர்க்கு வேல அளித்தாய்
 ஆர் எவரோ அவரும் நன்பர்
 அவர் இவரான ஜீ ஜீ என்பேன்

பந்திரியாய் ஜீ ஜீ என உருடும் வேளை உணர்ச்சியாய்ப்பட்ட ஜனகன் அப்போது இன்னும், அரை நிமிஷமாயிதம் தாமதமில்லை.

ஜீ ஜீ, எழுந்து வந்த கூப்பி, 'மகா ஜனங்களே' என்று வாய்க்க, பண்டிதர் 'டக்கென்று எழுந்து வந்து ஏதோ ஒதியின. ஜீ ஜீ, 'என் அன்பான தமிழ் மக்களே கொஞ்சம் உதவிபாக இருந்து எங்கள் பெரிய மந்திரியார் பேச்சைக் கேளுங்கோ' என்று சொல்லிவிட்டு சுவண்டு அமர்ந்தார்

தரிசனம் 24

ஒருதன்ர பேச்சைவிட அந்தப் பேச்சினர் நோக்கம்தான் அதனை இன்னாரெண்டு காட்டும். அவன் என்ன சொல்றானெண்டு கேட்டு அவனை மட்டுக்கட்டக் கூடாது; என்ன செய்யிறாண்டு பாத்துத்தான் அவனை மட்டுக்கட்ட வேணும்.

நாங்கள் கண்டும் கேட்டுமிராத பெரிய பிரமுகர்களெல்லாம் மேடையில் வீற்றிருந்து தங்களுக்குள் இங்கிலீசில் சம்பாஷித்து விட்டு எழுந்து பேசுகிறபோது, அவர்கள் வாய்களில் தவண்டையடிக்கிற தமிழின் கோலத்தைப் பார்த்தால் மேடையே ஒரு 'சிவில்கோடு'போல் தெரிந்தது. 'லண்டன் சீமைக் கறுப்பர்களோ?' என்றும் யோசிக்கலானோம். இப்படியே இந்த வரவேற்புக் கூட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தால், தமிழ்ச் சனங்கள் நல்லா அந்தரப்படப்போகுதுகள்' என்று நினைத்தோம். நாங்களும் இதில இருந்து மினைக்கெடுகிறதிலும் பார்க்க வின்ஸர் மடுவத்தில் போய் தியாகராஜ பாகவதர் அசுவத்தம்மா நடித்த சிந்தாமணி படம் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம்போல் தோன்றியது.

காக்கொத்து ரத்தினம் சலிப்போடு இந்த அபிப்பிராயத்தை அறுதியாகச் சொல்ல, எனக்கு ஆத்திரம்தான் வந்தது.

சிந்தாமணி படத்துக்குச் சனம் அடிச்ச விழுகிற மாதிரியப பாத்தா யாழ்ப்பாணத்துக்கே விசர் பிடிக்கும்போல இருக்கு. ஆனபடியா நெடுவல் நடராசாவோட போய் அதை ஆறுதலாகப் பாக்கலாம். இப்ப இந்தக் கூட்டத்தைக் கவனிப்பம். இப்பியான 'பெரிய ஆக்கள் கூடுற கூட்டத்திலதான் நாட்டினர் சங்கதியளத் தெரியலாம்' என்றேன்.

எனது மறுதலிப்புக்குக் கொக்கு டானியல் ஒத்து ஊதினான்.

இப்பிடி நாங்கள் பறைஞ்சுக்கொண்டிருக்க, தலையாடிப் பெரிய மந்திரி சேனநாயக்கா பேச எழுந்தார்.

களேபரப்பட சனம் புயலடித்து ஓய்ந்த மாதிரி அமைதி கொண்டது..

'வேடஸ் அன்ட் ஜென்டில்மான்' என்று அவர் பேச்சைத் தொடக்க, நாங்கள் வஞ்சகமில்லாமல் 'யாரும் வேடஸ் இருக்கினமா?' என்று கழுத்துத் திருகிச் சுற்றிவரப் பார்த்தோம். எந்தக் கன்னையிலும் மருந்துக்குக் கூட ஒரு 'வேடஸும்' இல்லை.

ஒரு பொம்பளையெண்டாலும் கூடடத்தில இல்லையே. அப்படியிருக்க, இந்தப் பெரிய மனிசர் அப்பிடி ஏன் சொன்னார்?'

என் சந்தேகம் குறடுமாதிரி மூளையைப் போட்டுத் திருகிக்கொண்டிருக்க, காக்கொத்து ரத்தினம், சாம் சபாபதிப் புரக்கிராசிபோல் மூக்கைத் துறட்டிக்கொண்டு, 'கன பேருக்கு உது பழக்க தோஷம்' என்று நக்கலடித்தான்.

பழக்க தோஷத்துக்கும் புத்தி சாதுர்யத்துக்கும் ஒரு சம்பந்தமுமில்லையே? என்று கேடக நான் சாடையாக உன்னியபோது, பெரிய மந்திரி ஹிடலர் பாணியில் பெரிய ஓர் அதிர்க் குண்டைப் போட்டதுபோல் ஒரு புது விஷயத்தைக் கக்கியதால் என் வாய் தடைப்பட்டது.

அவர் பேச்சில் பவ்வியமாகச் சொல்கிறார்

'இப்போ ஒரு பெரிய பூதம் வெளிக்கிட்டு உலகத்தை ஆடடிப் படைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அது ஏழைச் சனங்களை ஏமாத்தி அந்தச் சனங்களைப் பணக்காரருக்கு எதிராக ஏவிவிட்டு ஒவ்வொரு நாடுகளையும் அழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பூதம் இப்போ இலங்கையிலும் தனது கைவரிசையை மெல்ல மெல்லக் காட்டி வருகிறது. அதுதான் கம்பூனிஸ பூதம். இந்தப் பயங்கர பூதத்தை ஒவ்வொருதரும் முன் வந்து

அடித்துத் துரத்தவேணும்....

நாசகாறர்களை நாசமறுக்க வந்த நாசகாறர்களான எங்களுக்கு, இதுவரை விபரபுத்தியே நாசமாயிருந்த நிலை மாறி, அந்த நாசத்தைப் பற்றியே விளாசவேண்டும்போல் தோன்றியது.

ஏதோ நான்தான் அந்தக் கூட்டத்தை நடத்துகிறவன்போல், இளங்கன்று பயம் அறியாத தோரணையில் சேடடை இழுத்து மடித்துக்கொண்டு, சுள்ளித்தடிசாடை கிடந்த சடலத்தை முறிக்கி எழுந்து, கேருந் தொனியில் பெருங் குரல் வைத்துக் கேட்டேன்.

அப்படியெண்டா வியட்நாமில் சீவிக்கிற மக்களை அமெரிக்காக்காறன் படை எடுத்து வந்து குண்டு போட்டு அழிச்சுச் சாக்கொல்றானே, அந்த அமெரிக்க நாசகாறப் பூதங்களை அழிக்க என்ன வழி கண்டு பிடிச்சிருக்கிறியள் - இந்த நாசகாறப் பூதங்கள் ஆர்?

பூவென்று ஊதினால் நசிந்து போகிற ஈ சாடை ஒரு சுண்டு விரலுக்கும் நின்று பிடிக்க முடியாத நான் ஏதும் பயமின்றி வலு கூடியாக எழுந்து நின்றபோது, பெரிய மந்திரிதொட்டு முழுச்சனமே என்னை விழுங்கிக் கக்குவதுபோல் வெறுப்போடும் வேடிக்கையாகவும் என்னையே பார்த்தனர்.

அதாரந்தப் பொடிப்பயல்: அவன்ர செகிடடில் பிடிச்சுத் தூக்கி எறியாமல் என்ன விடுப்புப் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறியள்? என்று பெரிய மந்திரி கேட்பதுபோல் சரிந்து மேடைப் பிரமுகர்களுக்கு ஏதோ ஓதியபின் பேச்சைத் தொடர்ந்தார். நான் விடவில்லை.

முதல்ல நான் கேட்டதுக்குப் பதில் சொல்லவேணும். அந்த அமெரிக்க நாசகாறங்களா, இந்த வியட்நாம் கம்பூனிஸுக்காறங்களா பூதங்கள்?

திமிறிய பெரிய மந்திரி உரத்துக் களைத்துச் சிரித்துக்கொண்டு பொலில் றாலாமிகளை உற்றுப்பார்த்தார்

அடோ பண்டி ராஸ்கோல்...தாற்ரா கூட்டங் குழப்பஞ் செஞ்சுற

பொடியங்?' என்று கத்திக்கொண்டு கொடிச்சுவால் பேய்போல் வந்து பெற்றன் பொல்லால் மண்டையில் அடித்த அடியோடு, சனம் அலை பாய்கிற கடல்போல் இரைந்தது.

கொக்கு டானியலும் காக்கொத்து ரத்தினமும் என்னை இழுத்துக்கொண்டு வெளியேற எத்தனிக்க, கூடி நின்ற பொலிஸ் படாளத்தின் யூனிபோமில் என் மண்டையால் பீறிட உதிரம் சீறிப் பாய்ந்தது.

எங்கிருந்து வந்து பறிந்ததோ தெரியவில்லை. நாட்டுக்கூத்தில் தோற்றுப்போன ராசாவுக்கு வெற்றிக் கேடயம் கொடுக்கிற புளுகுனிச் சம்மனசுமாதிரி, உண்மையாகவே அழுக்கடைச் சண்முகம் சண்டியர் கோஷ்டி குதறிப் பாய்ந்து ஓடி வந்து என்னைத் தாவிப் பிடித்துக்கொண்டு நறுமின நறுமல், பொலிஸ் றாலாமிகளின் நானூற்றி நாற்பத்தெட்டு நரம்புகளையும் உலுப்பி எடுக்கும்போல் தோன்றியது.

அச்சா, நீதான்ரா கெடடிக்காறப் பொடியன். உவங்க தரவளிக்கு உங்க தரவளிப் பொடியங்கள்தான்ரா சரி' என்று கறுமிக்கொண்டே ஓறண மீசையில் கை போட்டு, கமக்கட்டுக்குள் அனைத்து என்னை வைத்துக்கொண்டு, 'றாலாமிலா பொடி லமயலாட மேம காண்டத தமுசலா மெத்தன ஆவே?' என்று, அழுக்கடை சிங்களத்தில் பொலிஸ்காறரைப் பார்த்து முறைத்து வெளுத்து வாங்கியபோது ஒரு துண்டு சிங்களம் எங்களுக்குத் தெரியாதிருந்தும், அழுக்கடையார் முறைத்த விதத்தில் மனசார நாங்கள் அதிர்ச்சியில் ஆழ்ந்தோம்.

உவங்களுக்குச் சிங்களத்தில என்ன பேசினீங்கள்?' என்று ஆளையாள் மாறி ஆவலோடு கேடோம்.

சின்னப் பொடியங்களுக்கு உப்பிடி அடிக்கவா இஞ்ச வந்தனீங்களெண்டு கேட்டேன் என்று சொன்னார் அழுக்கடை.

அதை அப்பிடியே சிங்களத்தில் மறுக்காச் சொல்லுங்க பாப்பம்?' என்று கேட்டான் காக்கொத்து.

அழககடை குழந்தைபோல் சொன்னார்

'றாலாமிலா பொடி மயலாடட மேம காண்டத தமுசலா மெத்தன ஆவே?'

'உங்களுக்கு எப்பிடிச் சிங்களம் பேசத் தெரிஞ்சது?' என்று கேட்டேன்.

ஒருக்கா மறியலுக்குப் போனா சிங்களம் தன் பாட்டிலா வரும். எல்லாம் பழக்க தோஷம்' என்று சொன்னார்

இந்த விருத்தாந்தத்தை மறுபடி கேட்க மனசு வரவில்லை. அவர்போல் சிறை சென்று செம்மல்களாக வர நாங்கள் நினைக்கவும் இல்லை.

'நாங்கள் இம்மட்டுக்காலமும் அழுக்கடைச் சண்முகம் சண்டியர் கோஷ்டியை நடாமுடிகள் என்று கணித்த விதம் சரியா?' என்று எங்கள் மனசு அப்போது எங்களுக்குள் நீதி விசாரணை செய்ய ஆரம்பித்தது.

இரக்கமில்லாத மகா பயங்கரமான பசுத்தோல் போர்த்த இந்த மந்திரிக்கா நான் காலையில் மாலை போட்டேன்' என்று நினைக்க, எனக்கு வெடகமாகவும் துக்கமாகவும், அதேவேளை ஒருவித ஆத்திரமாகவும் வந்தது.

'ஒருதன்ர பேச்சைவிட அந்தப் பேச்சினர் நோக்கம்தான் அவனை இன்னாரெண்டு காட்டும். அவன் என்ன சொல்றானெண்டு கேட்டு அவனை மட்டுக்கட்டக் கூடாது; என்ன செய்யிறானெண்டு பாத்துத்தான் அவனை மட்டுக்கட்டவேணும்' என்று சுவக்கீனப்பா சொல்வாரே அதில் பொதிந்த உண்மையைத் தெரிந்தபோது, அழுக்கடைச் சண்முகம் த்ரவளிகள் ஏன் 'சண்டியர் கோஷ்டியாக மாறினார்கள்?' என்ற சங்கதி இந்த நடைமுறை காரியத்திலிருந்துதான் பிடிபட்டது.

இதை நினைக்க என்னையே நான் இழந்த நிலைபேறினனாக, அழுக்கடைச் சண்முகத்தாரின் கரங்களைத் தாவிப் பிடித்துக் கொஞ்சினேன்.

றையிடப் அதிகாரம் அப்பாவின் வீடு வந்து என் மண்டைக் காயத்துக்கு மருந்து கட்டும்வரை அழுக்கடையார் கோஷ்டியும் எங்கள் விடலை விடுதலைப் பட்டாளத்துடன் இணைந்தே வந்தது.

பணப் பதித்தியம், காதல் பயித்தியம், நகைப் பயித்தியம், சூதாடு பயித்தியமெண்டுள்ள பயித்தியங்களில் எந்தப் பயித்தியம் இருந்தாலும் மனிசன் மனிசனாகச் சீவிக்கமாட்டான் பயித்தியக்காறனாகியே விடுவான். ஆனா காமப் பயித்தியம் பிடிச்சால் கண் மண் விண் முண்டுமே தெரியாமல் நாயாய் அலைவான். பணப் பயித்தியத்தால யூதாஸ் செத்தான், காதல் பயித்தியத்தால ராமன் அலைஞ்சான், காமப் பயித்தியத்தால ராவணன் அழிஞ்சான்..

தரிசனம் 25

பணப் பயித்தியம், காதல் பயித்தியம், நகைப் பயித்தியம், சூதாடு பயித்தியமெண்டுள்ள பயித்தியங்களில் எந்தப் பயித்தியம் இருந்தாலும் மனிசன் மனிசனாகச் சீவிக்கமாட்டான் பயித்தியக்காறனாகியே விடுவான். ஆனா காமப் பயித்தியம் பிடிச்சால் கண் மண் விண் முண்டுமே தெரியாமல் நாயாய் அலைவான். பணப் பயித்தியத்தால யூதாஸ் செத்தான், காதல் பயித்தியத்தால ராமன் அலைஞ்சான், காமப் பயித்தியத்தால ராவணன் அழிஞ்சான்..

பசாகபோல் வெருட்டுகிற பணம் நாயாய் அலைந்து மாடாய் உழைக்கிற மனிசரிடம் சேராமல், கசடர்களிடம் போய்விடுவதால், நாங்கள் நாயாகவோ பேயாகவோ அலையாமல் மனிசராகவே இருந்தும், எங்களை ஒரு மனுவும் மனிசராக மதித்ததாகத் தெரியவில்லை. இதன் சூத்திரம் எந்த வாகடத்திலும் இருக்கவில்லை காலகதியில் பொன்னார்ப் பெத்தாச்சியினால்தான் எங்களுக்கு இது தெரிய வந்தது. என்றாலும் அவவுக்கு ஸ்தோத்திரம் சொல்ல நாங்கள் எப்பவும் தயாராக இருந்ததில்லை.

பதினாறு தட்டுப் பிளாட்டுக் கொடுத்து, ஆறு பரப்புக் காணி எழுதுவித்த சுவாமிநாதபா போக. பணப் பயித்தியம் பிடித்த தோஷத்தினால் கிழவிகள் வெறும் மோஸ்தருக்காகத் தங்களைத் தங்கப் பவுணால் சோடிப்பதை அநாகரிமாக நினைத்தாலும், அந்த ஆச்சிமார்கள் உயிர் போகிற தறுவாயில் சேடம் இழுக்கும்போது பொன் கழுவின ஊத்தைத் தண்ணி வாயில் ஊற்றினால்தான் சீவன் போகும் என்ற வாகட சாத்திரத்தை, ஊர்ப் பரியாரிமார் கண்டு பிடித்ததுதான் ஆக விந்தையாவிருந்தது.

இந்தக் கீர்த்தி மிகு சாதனைக்குச் சாட்சியாக ஊரில் பொன்னார்ப்

பெத்தாச்சி வெகு பிரசித்தமாயிருந்தா ஆனால், அந்தப் பண்பு பயித்தியத்தையே தோற்கடிக்கும் வகையில் இந்தியாவிலிருந்து வந்த சிந்தாமணி படம் வின்ஸர் மடுவத்தில் ஓடத் தொடங்கிய நாள் தொடரு, யாழ்ப்பாணமே சிந்தாமணியில் அலைமோதியதுதான் எங்களுக்கு ஆகவும் புதுமையாகத் தெரிந்தது.

பொல்லூன்றி நடக்கிற கிழவர் கிழவிகளும் வின்ஸர் மடுவத்துக்குப் படை திரண்டு போய்ப் படம் பார்க்க முடியாமலே திரும்பி வந்தார்களென்றால் 'சிந்தாமணி' செய்த திருக்கூத்தைப் பாருங்களேன்.

சீவக சிந்தாமணி படித்து வித்துவசிரோமணிகளாக வரவிருந்த பண்டிதர்களெல்லாம் இந்தச் சிந்தாமணியால் தங்கள் பொன்னான படிபையும் கை நெகிழ்ந்தார்களென்று கேள்விப்படலாம்.

'பண்பு பயித்தியம், காதல் பயித்தியம், நகைப் பயித்தியம், சூதாடு பயித்தியமெண்டுள்ள பயித்தியங்களில் எந்தப் பயித்தியம் இருந்தாலும் மனிசன் மனிசனாகச் சீவிக்கமாட்டான். பயித்தியக்காறனாகியே விடுவான். ஆனா காமப் பயித்தியம் பிடிச்சால் கண் மண் விண் மூண்டுமே தெரியாமல் நாயாய் அலைவான். பண்பு பயித்தியத்தால் யூதாஸ் செத்தான். காதல் பயித்தியத்தால் ராமன் அலைஞ்சான், காமப் பயித்தியத்தால் ராவணன் அழிஞ்சான்... என்று சுவக்கீனப்பா சொன்னதன் உண்மை, இப்போதான் எங்களுக்கு வெளிச்சப்பட்டது.

வெற்றிலை பாக்கு விற்பனை தொடக்கம் 'தேத்தண்ணிக் கடை, புடவை வியாபாரக் கடைகளெல்லாம் சிந்தாமணியாகவே உருக்கொண்டன. சிந்தாமணிச் சேலை, சிந்தாமணி வெற்றிலை, சிந்தாமணிப் பொட்டு, சிந்தாமணி வைத்தியம் என்றெல்லாம் பரவிய சிந்தாமணியை, குடு குடு-கிழவிகள் தங்கள் நடை உடை பாவனையில் தங்களையும் ஒரு சிந்தாமணியாக்கிக்கொள்ள ஆசைப்பட்டதுதான் எல்லா வினோதங்களையும் தோற்கடித்தது. நாளாவட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம் எங்கும் சிந்தாமணியே 'பேசுந்தரமோ காதல் பரவசமானால்?' என்று கேட்குமளவிற்கு விசயம் முற்றிவிட்டது.

ஒருநாள் வின்ஸர் மடுவச் சந்திக்குப் போய் கட்டித் தொங்கவிட்ட தட்டிப் படங்களையே பார்த்தோம். கிட்ட அண்ட ஏலாதபடி சனம் திரண்டிருந்தது இவற்றையெல்லாம் வலு உன்னிப்பாகக் கவனித்த 'இளவட்டன்களான எங்களுக்கும் எங்களையறியாமலே சாண்டிக்காய்க்குள் சனியன் பிடித்த சாடை இந்தச் சிந்தாமணிப் பயித்தியம் மெல்ல மெல்ல மெது மெதுவாகத் தொற்றிக்கொண்டது. கேட்பானேன்,

உளறு சனிகாறர்போல் அந்தரப்படலானோம்.

இதற்கு முழுக்காரணம், சிந்தாமணி அழகி என்பதால் அல்ல. அப்படிப் பார்த்தால் என்னோடு செல்லமாக மல்லுக்கடடுகிற சீதாவைப்போல் பூங்கிளியைப்போல் சிந்தாமணி அழகியாகவுமில்லை. சிந்தாமணி என்ற அஸ்வத்தம்மாவும், பில்வமங்கள் என்ற தியாகராஜ பாகவதரும் ஞானமுனிவர் என்ற செருகளத்தூர் சாமாவும் பாடுகிற பாடல்கள், வசக்கோப்பு மடுவமான வின்ஸர் தகரக் கொட்டகையையும் தாண்டி, யாழ்ப்பாணப் பெரியகடை சின்னக்கடைக்கும் அப்பால் ஊர்மனைகளுக்கும் உள்ள மூலை முடுக்கெல்லாம் கணீரித்துக்கொண்டிருந்ததே காரணமாகும்.

டிக்கட எடுத்து உள்ளே போவதென்றால் வசக்கோப்பு முதல்வரான எங்கள் நெடுவல் நடராசாவால்தான் முடியும். எனவே, இந்த விஷயங்களை அவர் காதில் போடடோம்.

ஆரடிச்ச ஆயிரம் ஆள் விழுந்தாலும் நாளைக்குச் சிந்தாமணி படம் பாக்கிறதுதான் ஆயத்தமாகுங்கோ' என்ற அரசு கட்டளையிடே விட்டார்.

இந்த விஷயத்தை என்ன சுளுவாகவோ பூங்கிளி அறிந்துவிட்டாள்

எனக்குப் பறையாமல் ஏன் ரகஸ்யமாக வெளிக்கிட யோசிச்சனி?' என்று கேட்பாளென்று நினைத்தேன் ஆனால் அவள் 'நேரத்தோட சொன்னால் அதுக்குத்தக்க காசு தந்திருப்பனே. இப்ப ஒரு ரூவாய்தான் கிடக்கு' என்று இருபத்தைந்து சதக் குத்தியாக நாலு தந்தவள், சிந்தாமணியப் பாத்து மருண்டு போகாத' என்று சொல்லிக் களுக்கென்று சிரித்தபோது, அவளின் மல்லிகை மொட்டுப் பற்கள் வெண்கலத்தின் சூரியன் விழுந்தசாடை மின்னின.

அன்று இரவு சிந்தாமணிபோல் பூங்கிளிதான் கனவில் வந்தாள் என்றில்லை. சீதாவும் வந்து பூங்கிளியோடு மல்லுக்கடடுகிறாள் இதையெல்லாம் யோசிக்க, ஈன ஜென்மம் எடுத்தேன் என் ஐயனே என்னை நீ ஏன் படைத்தாய்? என்று சிந்தாமணிபோல் மோட்டுத்தனமாகப் புலம்பத் தோன்றிற்று.

அந்தப் புலம்பல் எதற்காக? என்று தெரியாமல் எதையும் சொல்ல வக்கின்றி எழுந்தபோது நன்றாக விடிந்துவிட்டது.

அன்று மாலைதான் எங்கள் திருக்கூத்து ஆரம்பித்தது. அதாவது, நெடுவல் நடராசா தலைமையில் படை திரண்டு படம் பார்க்கப் படணம்

புறப்படலானோம்.

நாங்கள் போய் டிக்கட எடுத்து உள்ளே கலரி வாங்கில் இருக்கிறதுக்கிடையில் படம் துவங்கக் கூடாது' என்ற தணியாத தாகத்தோடு எங்கள் நடை பறிந்தது.

பெற்றோள் செட கழிந்து சந்தியில் வந்து மடுவத்தைப் பார்த்தபோது, நாங்கள் இண்டைக்குக் கடைசிவரை படம் பாக்க மாட்டோம் என்ற முடிவுக்கே வந்தோம். அவ்வளவு கொள்ளு சனம். டிக்கட வாங்கும் பொட்டல ஒரையின் பீலித் தகரமும் மக்கிக் கட்டிடமும் 'கடோம் புடோம்' என்று காதுச் சவ்வுகள் கிழிகிறசாடை குதறிக் 'கிண்ணிடன. மடுவத்தை முடுக ஏலாதபடி சனத்திரள் திமிலோகப்படடுக் கூச்சலிட்டது.

நாங்கள் ஆளையாள் முழிசிக்கொண்டு நிற்க, நெஞ்சு பக் பக்'கென்று அடித்துக்கொண்டது.

நெடுவல் நடராசா வேடடியை இழுத்துக் சண்டிக்கட்டுக் கட்டிக்கொண்டு சேடடைக் கழற்றி எங்களிடம் தந்தபின், எங்கள் ஆறு பேரின் காசுகளை ஒரே சாவாகக் கைக்குள் திணித்து வைத்தபடி, மின்னல்கொடி புகழ் எஸ்.எஸ்.கொக்கோ சாயலில் பாய்ந்து டிக்கட நுழைவாசலில் உள்ளிட்டார்

இந்தப் புனிதப் போர் மண்டலத்தை ஊடறுத்துக்கொண்டு, விறுமதடியனாட்டம், விரித்த கத்தியும் உதறிய சிலுப்பாவுமாக ஆளைக்கோடடைக் குருசமதவடிச் சின்னையா அம்மாறு போட்டு நின்றான்.

'படம் துவங்க முந்தியே அறுவரால ரோட்டில் கலம்பகம் துவங்கும்போல் கிடக்கு' என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

கொக்கு டானியல் வேடடியைச் சிரைத்து வேலிஓரத்தில் குந்தி மூத்திரம் பேய அடுக்குப் பண்ண 'கொக்கன் உபபிட்யே வேலி பூந்து வீட்ட ஓடிப்போனாலும் போயிடுவான்போல தெரியுது' என்று பகிடி விட்டான் கடடைச் சந்திரகாசன்.

இந்தக் கட்டத்தில் நெடுவல் நடராசா உரித்த கோழியாட்டம் கையில் இரத்தம் சொட்ட, டிக்கடும் ஆளுமாக வந்தார்

தரீசனம் 26

கோயில் சந்நிதானத்தின் தேவதாசியான சிந்தாமணி சதிராடி ஓய்ந்து, பஜனைக் குழுவில் அமர்ந்து இசைபாட, பில்வமங்கள் அவள் காந்தர்வ அழகில் சொக்கி அவளையே நோக்கினான். இவளும் அவன் ஞானபாவக் கண் பார்வையில் மயங்கி, முதலில் மனம் பறிகொடுத்த பரவசத்தில், அதே பாடலை நடன பாவங்களால் சைகை பண்ணி மீட்டினாள்.

தலையாடி நெடுவல் நடராசா அடிபட்ட வெள்ளடிச் சாவல்போல் காயப்பட்ட ரத்தம் சொட வந்த கோலத்தையும், குருசுமதவடிச் சின்னையா விரித்த கத்தியும் சடையுமாக நிற்கிற விறுத்தத்தையும் பார்க்க, எங்களுக்கு குலபன் காய்ச்சல் அடியாத குறையாக நடுக்கமெடுத்தது. 'மயிர்க்காசு போனாலும் காரியமில்லை மரியாதையாக இப்படியே வீட்டுக்கத் திரும்புவமோ?' என்று தடுமாறினோம்.

இதைக் கவனித்த நடராசா, காயப்பட்டாலும் காரியமில்லை, கடாயம் சிந்தாமணிப படம் பாக்கிறதுதான் என்று அடம் பிடித்தார்

அவன் பாவி வில்லுக்கத்தியும் ஆளுமாக நிண்டு கூத்தாடுறானே. அவன்ர கூத்தைப பாக்கிறதோ சிந்தாமணியப் பாக்கிறதா? என்று கேட்பான் கொக்கு டானியல்.

'வில்லங்கத்துக்கு வந்தானெண்டா அவனிர்ர சண்டித்தனத்தையும் ஒரு கை பாபபம். இப்ப மடுவத்துக்க உள்ளிடுவம்' என்றார் நடராசா

நாங்கள் அடியின்றி நடராசர் பின்னால் கலரிக்கு நடக்கலானோம்.

வாங்குகளால் கலரி நிறைந்துபோய்விட்டது. மடுவக் கூலிமடடப் பொடியன்கள் ஓரமாகக் கிடந்த வாங்குகளை எடுத்து வரிசைப்படுத்த முதலே அடித்து விழுந்து ஒவ்வொருவராக இருந்துகொண்டோம்.

போய் இருந்தவுடன், 'கெதியில படம் துவங்கவேணும்' என்று 'துடி துடி த்தோம். ஆனால், படம் துவங்கவில்லை.

அந்தக் கரைச்சலையும் விசிலடிக் கூச்சலையும் இரைச்சலையும் அவதானிக்க என்ன சவத்துக்கு இண்டைக்கு வந்து மாட்டுப்படடோம். பிறகு ஆறுதலாக வந்திருக்கலாம்' என்று மனம் பிய்ந்தது. கடடைச் சந்திரகாசனும் இந்தமாதிரி அபிப்பிராயப்பட்டான்.

'படம் பாக்க வந்தா இதுகளையும் அனுபவிக்கத்தான் வேணும். இல்லாட்டி எங்கட 'பண்பாடு கலாசாரம்' என்ன ஆகிறது?' என்று நக்கலடித்தான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

'உதுகளைப பேந்து பறைவம். இப்ப படத்தைப பாருங்கோ' என்றார் நெடுவல் நடராசா.

இந்தக்கதை இப்பிடிப போய்க்கொண்டிருக்க, வாசலில் நின்ற டிக்கட பரிசோதகர் விறுக்கன் சரவணமுத்துவையும் தள்ளி விலத்திக்கொண்டு விறுமதடியனாடம் கலரிக்குள் பிரவேசித்தான். குருசு மதவடிச் சின்னையா.

'உவனுக்கென்ன விசரா பிடிச்சிருக்கு?' என்று யாரோ ஒரு பொடியன் மெல்லக் குசு குசுத்தான்.

விசரில்லை, அமர்' என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

அமரெண்டா ஆரிலையும் போய் ஏறுறதுக்கு இசை இதுக்குள்ள ஏன் வந்தான்?' என்றான் ஆரொ முகம் அறியாத விடலை.

அவனுக்கு அமருமில்ல விசருமில்லை. சிந்தாமணிப் பயித்தியம் முத்தியிட்டுது' என்றான் கறுவல் துரைராசா சாது லூயிஸ் பக்கபாட்டுப் பாடினான்.

இப்படி அமளிதுமளிக்குள் ஆறுமணியாக, படம் திரையில் விழுந்தது.

காது கிழிக்கிற கூச்சல் அப்பவும் ஓயவில்லை. அப்போது முழுக் கண்களும் குருசுமதவடிச் சின்னையாவிலேயே விழுந்தன. ஆனால், ஆள் நிற்கிற அசுமாற்றம் ஏதும் இல்லை. எனவே, வலு புளுகத்தோடு தாக்கற இருந்து பார்க்கலானோம்.

கோயில் சந்நிதானத்தின் தேவதாசியான சிந்தாமணி சதிராடி ஓய்ந்து, பஜனைக் குழுவில் அமர்ந்து இசை பாட, பில்வமங்கள் அவள் காந்தர்வ அழகில் சொக்கி அவளையே நோக்கினான். இவளும் அவன் ஞானயாவக் கண் பார்வையில் மயங்கி, முதலில் மனம் பறிகொடுத்த பரவசத்தில், அதே

பாடலை நடன பாவங்களால் சைகை பண்ணி மீட்டினாள். மிஜர் சாப்புத் தாளத்தில் சிந்தாமணி பாடும்போது எங்கள் மனசும் ஊனித்துப் பாடலோடு சங்கீர்த்தது.

கண்டவுடன் உள்ளம்
கொள்ளை கொண்ட கள்வா
கார்வண்ணனே என்
கமலக் கண்ணா...
சொகுசுக்காரனே எந்தன்
சுகுண வேணு கோபாலா
இரவும் பகலும் உன்னை
நினைந்து நினைந்துருக...

அனுபல்லவி முடிந்து சரண எடுப்பு ஆகவில்லை. அமைதியான அந்தக் கட்டத்தில் திரையிலே விழும் குத்தாசி ஒளியில் ஆரொ ஒரு திடுமல் ஆசாமி முண்டமாகத் திரை மேடை நாடி ஓடுவது தெரிந்தது.

சனக்கூச்சலால் மடுவக் கொட்டகை அதிர்ந்தது.

திரை மேடை ஏறிய அந்த முரட்டு ஆசாமியை விரட்டியடிக்கக் கலரிக்காறர் திரண்டு கொண்டிருக்க. அவன் சிந்தாமணி உருவம் விழுந்த ஸ்பொட்டைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்சு கொஞ்சென்று கொஞ்சலானான்.

ஓடிய படம் சடாரென்று நின்றது.

லையிற் வெளிச்சம் மடுவத்தில் பரவியதும் நாங்கள் மலாரடித்து நின்றோம்.

அந்த முண்ட ஆசாமியான குருசுமதவடிச் சின்னையன் ஆக்ரோஷமாக நின்று வில்லுக்கத்தியால் திரைச் சீலையைத் தூள் தூளாக வெட்டி அறம்புறமாகக் கிழித்துவிட்டு. கலரி தாவிக் குதித்தான்.

நெடுவல் நடராசா எங்கள் கரங்களில் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு, பயப்புடாம ஒரு பக்கத்தில் நில்லுங்கோ என்று சொல்வதுபோல் சண்டிக்கட்டுக் கட்டினார்

கலரி வாசலில் நின்ற விறுக்கன் சரவணமுத்து எந்தப் பக்கத்தால் ஓடிப் பறிந்தான் என்று தெரியவில்லை. வின்ஸர் மடுவ முதலாளி தம்பர் கள்ளப் பூனைபோல் வெகு அமைதியாக வந்து துவக்கை நீட்டி, சின்னையனுக்குக் குறி வைத்தபோது நாங்கள் சித்தங் கலங்கியிருக்கையில். டீமீல் டீமீல் டீமீல் என்று மூன்று வெடிச் சத்தம் கேட்டது.

அதன் பின் ஒரே மயான அமைதி.

அந்தச் சூட்டுச் சத்தத்தையடுத்து அமைதியில் நாங்கள் என்ன செய்தோம், என்னவானோம், எப்படி வீடு வந்து சேர்ந்தோம் என்று எங்களுக்கு சரியாகப் புலனாகவில்லை.

அம்மா போட்டு மூடிய சோற்றுப் பீங்கானை அடுக்களையுள் பூந்து உறியால் சிமிக்கினாமல் இறக்கியபோது, அருண்டு எழுந்த அப்பையா செருமிக்கொண்டு அம்மாவை முறைத்தார்

'மாபயிள்ளை உழைச்சுக்கொண்டு வந்திருக்கிறார் போய், வேண்டிப் பொட்டகத்துக்க பூட்டி வை'

அம்மா ஒன்றும் பறையவில்லை. கேட்காதசாடை கிடந்தா

மறு நாள் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள குஞ்சு குருமன் கூட வெளியே தலைகாட்டவில்லை.

அன்று காலை தினகரன் பேப்பரில் பெரிய கொடடை எழுத்திலே தலைப்புச் செய்தியைப் பார்த்தபோது, எங்கள் கலக்கம் கவலையாக உருவெடுத்தது.

* யாழ்ப்பாண வின்ஸர் மடுவத்தில் தற்பாதுகாப்பிற்காகத் துப்பாக்கி பிரயோகம்

*இச்சம்பவம் 1942 43 வாக்கில் நிகழ்ந்தது. அக்காலமும் சட்டம் முதலாளிகளின் அபுக்காத்தாக விளங்கியதால், இறந்த அந்த மனிதர் பற்றிய வழக்கு விசாரணை பொலிஸ் கோடடிலேயே தள்ளப்பட்டது.

தரிசனம் 27

மண்டைக்குள் சரக்கில்லாதவேதான் தங்களை உயர்த்துகிறதுக்காக மற்றவையத் தாழ்வாக மதிக்கிறது. தங்களுக்க கர்வங்கொண்டு தங்கட மனசுக்குள்ள தங்களைப் பெரிசா நினைச்சுப் பொச்சம் தீர்க்கேக்க வாற ஆபத்தை அவே உணருறேல. இவேதான் தாய் பிள்ளை சகோதரங்களோடும் வீண் கொழுத்தாடு பிடிச்ச மாயஞ்சு மறையிறவே.

பொலிஸ் நாலாமி மண்டை நொறுக்க விட்ட அடிகாயப புண் மாறியது. ஆனால் மனப்புண் ஆறவில்லை. பெரிய மந்திரி சேனநாயக்கா பயப்புளுத்திய அந்தக் கம்பூனிஸ பூதம்' என் மண்டையை விட்டுப் பறியமாட்டேன்' என்கிறது.

சிறு பிள்ளைக் கோளாறால் மோட்டுத்தனமாகப் போய் பென்னம்பட்ட பெரிய சீமாள்களோடும், ராஜாங்கப் பொலிஸ் நாலாமிப் படைகளோடும் வீணாக மோதிக்கொண்டேனோ?' என்றும், யோசிக்க வருகிறது.

நான் எங்கே மோதினேன்? தெரிஞ்ச விசயத்தைத் தெரியாத்தனமாகக் கேட்கப் போய், பெற்றன் பொல்லாலல்லோ செப்பமாக வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

மேலை நாட்டு லண்டன் சீமையெல்லாம் ஆத்துப்பறந்து போய் மெத்தப் படித்துப் பால் பண்ணிய பட்டதாரிகளும், பட்டங்கள் விட்டதாரிகளும், ராஜாங்க சேவையில் பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கிறவர்களும், ராஜாங்க அதிகாரத்துக்கு ஆலாத்தி அடி வாங்கிய பிறகும் ஆடிவேல் விழா எடுத்து, நெற்றியில் வெற்றித் திலகமிடுகிற கூத்தை இது குறிப்பதல்ல) எடுக்கிற உடையார் மணியம், விதானைச் சேவகர்களும், சமயக் குருக்கள் என்கிற மடாலயத்தாரர்களும், எதுவும் தெரியாமலா கம்பூனிஸத்தை பயங்கர பூதம் என்று பயப்புளுத்துகிறார்கள்?

என்றும் ஒரு மனசு சிலேடையாகக் குடைகிறது.

'வியடநாமிலே ஹோஷிமின் தலைமையில் சர்வாதிகாரம்' புரியும் கம்பூனிஸ்டுகளின் அடூழியத்தை அடக்கி, மனித சுதந்திரத்தை நிலைநாட்ட ஜனநாயக அமெரிக்கா அங்குப் படை எடுத்துப் போர் புரிவது தவறா?' என்று படித்தவர்கள் சும்மாவா கேட்டுத் தொலைக்கிறார்கள் என்றும் மறுபாட்டம் யோசிக்க வருகிறது.

கோதாரி விழுந்த இந்தச் சம்பவங்களையெல்லாம் சரியாகத் தெரியாமல் குருடன் யானை பார்த்தசாடை சும்மா பெரிய படித்த மேதாவிடமும் மாடிக் கொண்டு வீணாக ஏன் மண்டை உடைபடுவான்?' என்றும் யோசித்தோம். மண்டை இடி கூடி எங்கள் மீதே எங்களுக்கு ஒரு விரகதாப உணர்வு தட்டிற்று.

'பெரிய மந்திரி மாத்திச் சொன்னாலும் அதுக்குள்ள ஏதோ விசயம் இருக்கத்தான் செய்யும். எங்கயும் நெருப்பில்லாமல் புகை வராது' என்றான் கொக்கு டானியல்.

அது உண்மைதான். ஆனா, தங்கட நல்லயில வாசி பாத்து இருந்து புகைக்காக நெருப்பை மூட்கினமே அதுதான் அதைவிட உண்மை. இதைக் கண்டு பிடிக்கிறவன்தான் சரியான கெடடக்காரன்' என்று நான் மறுத்துச் சொல்ல, நல்லா வாங்கிக் கட்டு' என்ற பாவனையில் கொக்கு டானியலைப் பார்த்து நைசாகச் சிரித்தான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

செல்லாச்சிப் பெத்தாச்சி அப்போது எங்கிருந்து வந்தாவோ தெரியவில்லை.

'கூடுவாரத்துகளோட கூடி ஊர்த் துழாவாரம் பாக்கிறது போதாதெண்டு, இப்ப உலகத் துழாவாரமும் பண்ண வெளிக்கிடாச்சோ?' என்று அவ சீலம்பாய் கிழிகிறகணியம் புறு புறுக்கத் தொடங்கினா.

கூடுவாரத்துகள்' என்ற திருவாக்கு ஆச்சிக்கு இப்ப ஒரு பழக்க தோஷமாகிவிட்டதால், அவ மீது ஒரு ஆத்திரம் கிளர்ந்தது.

'மண்டைக்குள் சரக்கில்லாதவேதான் தங்களை உயர்த்துகிறதுக்காக, மற்றவையத் தாழ்வாக மதிக்கிறது. தங்களுக்க கர்வங்கொண்டு தங்கட மனசுக்குள்ள தங்களைப் பெரிசா நினைச்சுப் பொச்சம் தீர்க்கேத்த வாற ஆபத்தை அவே உணருறேவ இவேதான் தாய் பிள்ளை சகோதரங்களோடயும் வீண் கொழுத்தாடு பிடிச்ச மாயஞ்சு மறையிறவே' என்று சுவக்கீனப்பா சொல்வாரே அப்படிப் புத்தி பேதலிக்கிற ஆச்சியாகவே அவ எனக்குத் தெரிந்தா

இந்தப் பேதம் மனுக்குலத்துக்குள் ஓர் ஆபாசம் போலவும் தென்பட்டது.

'இது பழக்க தோஷமல்ல. குண தோஷமுமல்ல, பண தோஷம்' என்றான் ரத்தினம்.

'பணம் குணத்தை மாத்தும்; குணம் பணத்தை மாத்தாது. அதனால்தான் பணக்காறனும் ஏழையும் இல்லாத சம உடமை வாழ்க்கையின் மானிடத்தை தாடிக்காறக் கிழவர் மார்க்கப்பா உலகத்துக்கு அறிவித்தாரெண்டு நினைக்கிறேன்' என்றேன்.

'உந்த நல்ல விஷயத்தை உனக்கு ஆர் சொன்னது?' என்று கேட்டான் காக்கொத்தன்.

'நல்லூர் புத்தகக் கடை ராமசாமி ஐயர்'

'அவரோட உனக்கென்ன தொடரல்?'

'அவற்ற புத்தகக் கடையில்தான் அவருக்கு உதவியா இருக்கிறன்'

'போயும் போயும் உந்தக் 'கெட்டபுத்தியா' உனக்கு வரவேணும். நீ கடைசிவரை உருப்படமாட்டாய்'

'நீ எதை நினைச்சு உதைச் சொல்றாய்?';

'சைவத்தையும் தமிழையும் சமஸ்கிருதத்தையும் குழைச்சு யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சனத்தையே பச்சடி போடுகிற ஐயர்மாரோட சகவாசம் வைக்கப் பாக்கிறாய். அதுதானே விசயம்?'

'அப்ப உனக்கு ஒரு இழவும் தெரியாது. இந்த அய்யர் நீ சொல்ற பச்சடிக்காறரில்லை. பெரிய புரட்சிக்காறர் - புதுமைச் சித்தாத்தர் - சமதர்ம சமாஜச் சிந்தனாவாதி - நான்கு பதினெட்டுச் சாதிக் கலாசாரத்தைக் கடந்த மேதாவி'

'சாதிப்பெயரை வச்சிருக்கிறவர் எப்பிடிச் சமதர்மவாதியாக முடியும்?'

'ராமகிருஷ்ணன் ராமனையும் கிருஷ்ணனையுமாகும்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்? பேரில ஒண்டுமில்லை. செய்கையில் தான் எல்லாம் கிடக்கு'

'நீ இளங்கோவன்ற வசக்கோப்பு வசனம் போலப் பேசிறாய். எனக்கு ஒண்டுமாய் விளங்கேல்'

'விளங்காததை விளங்கினவேயிடக் கேட்டு அறியிறதுதானே புத்தி? எது எங்களுக்குத் தெரியாதோ அதைத் தேடித் தெரியுறுதுதான் அறிவு'

'எடே, விடுகாலிப் பட்டாளம் அறிஞர் பட்டாளமாகுதுபோல' என்று ஒரு கரை குரல் கேட்டது.

நக்கல் பண்ணிக்கொண்டு வந்து சயிக்கிளால் 'சட்டெனக் குதித்தார் புல்லாங்குழல் குலசிங்கம்.

ஆரும் ஞானஸ்தனாய்ப் பிறக்கிறேல்ல. பிரயாசம்தான் ஆரையும் ஞானஸ்தனாக்குகிறது. நீமர் புல்லாங்குழலில ஞானஸ்தனாக வந்ததும் அபபடித்தான்' என்றான் காக்கொத்து.

தங்களைவிட மற்றவன் முன்னுக்கு வரக்கூடாதெண்டு பொறாமைப்பட்டு மற்றவனை மடம் தட்டுறவேதான் கிண்டல், கேலி, நக்கல், கோள் சொல்லித் தங்கட வெக்காளத்தைத் தீர்க்கிறது' என்று சொல்ல உன்னிய என் வாய். எதிரே 'பொலிஸ் ஜீப்' ஒன்று விரைந்து முடக்கால் திரும்புவதைக் கண்டதும் தடையிட்டது.

என்ன நாசத்துக்கு வாறாங்களோ?

நாசகாறர்களுக்கு நாசகாறர்களாகப் புனர் ஜென்மம் எடுத்த எங்கள் மூவரின் மண்டைகள் அப்போது பனங்காய் பினைந்தன.

நிலமதிருகிறசாடை தூரத்தே எழுந்த கும்மாளக் குரல் காதுப் புடங்கில் விழுந்தது.

செம்மறிப் புருவைகள்போல் இடிபாடுகளோடு ஒருவரையொருவர் முஷ்டிகளை உயர்த்திக்கொண்டு உரத்துக் கோஷித்த அவர்களின் சாங்கம் எங்களை ஆச்சரியத்திலாழ்த்திற்று.

'போடு புள்ளடி

'பச்சைப் பெட்டிக்கு

'பச்சைப் பெட்டிக்கு

'போடு துண்டு'

'போடு துண்டு'

'பச்சைப் பெட்டிக்கு

இது போக அடுத்த முடக்கில் போடும் எதிர்க்கோஷம் நிலம்

அதிர்ந்தது.

'போடு புள்ளடி

சிவத்த பெட்டிக்கு

சிவத்த பெட்டிக்கு'

'போடு துண்டு'

'போடு துண்டு'

சிவத்த பெட்டிக்கு'

இந்த மனுஷாக்களின் அடங்கா வேடிக்கையை வாய் பிளந்து நின்று நோட பண்ணிய எங்களுக்கு ஒரு இழவும் விளங்காததைக் கவனித்த ராமசாமி ஐயர் சொல்கிறார்.

'பெரிய மந்திரி சேனநாயக்கா யாழ்ப்பாணம் வந்து ஏறின மேடையில எங்கட தலைகள் இப்ப கூத்தாடத் துவங்கியிட்டினம். அதுதான் சங்கதி'

அதென்ன கூத்து?

'லெக்ஷன் கூத்து'

'நாங்கள் இதுக்கு மாறாக வேற கூத்து ஆடுவம்' என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

கூத்தாடுவதும் குண்டி நெளிப்பதும் ஆத்தாதவன் செயல்' என்று யாரோ மடையன் சொன்னதை ஒப்புவித்தான் கொக்கு டானியல்.

'கலையாலதான் மனித நேசம் வளர்கிறது' என்றேன் நான்.

கொக்கன் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை.

தரிசனம் 28

எல்லாத் தொழிலாளிகளும் ஒற்றுமையாநிண்டா எந்தப் பெரிய பலவானின் அநியாயத்தையும் வெல்லலாம். வரி கொடா இயக்கத்தை ஆதரிக்கிறவை ஒண்டாச் சேந்து ஒரு கடுதாசியில ஒப்பம் வைச்ச முதல்வ கிராமச் சங்கத்துக்குத் தெரிவிப்பம். பிறகு என்ன நடக்குதெண்டு பாத்து அடுத்த நடவடிக்கையில இறங்குவம்...

சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்த மோட்டு ஆண்டி'போல நாங்கள் பேய்த்தனமாக எதிலும் மாட்டுப்படக்கூடா'தென்று கண்ணும் கருத்துமாகக் கரும்ம் ஆற்றி வந்தோம். ஆனால், எங்கள் விபரபுத்தியின் நாசதோஷம், எப்பவும் எதிலும் எங்கேயும் ஏதாவது ஒன்றில் கொண்டுவோய் மாட்டிக்கொள்ள வைத்துவிடுகிறது. இதனிமித்தம், சிலவேளை எங்கள் முற்போக்குக் கிருத்தியங்கள் நற்போக்கு வாத்ததுள் சிக்குண்டு பிற்போக்குத்தனமாய் விழலுக்கிறைத்த நீராகியும் விடுகின்றன. இது காலகதியில் கானலை நாடி அலையும் மானினம்போல் எங்களை ஆக்கிவிட்டிருக்கின்றது. இதன்கண் பல தடவை சாண் ஏற முழம் சறுக்கின நிலைக்கும் தள்ளப்படடோம்.

பெரும் தந்திரசாலிகளே திறமான புத்திசாலிகள்' என்ற பழந் தமிழ் வாகடத்தை முற்றாக நிராகரித்த வெறுவிலிகளான நாங்கள் இன்னும் இருபது நூற்றாண்டு கழிந்தாலும் எங்களுடில் புதிய சிந்தனாவாதி 'முட்டாள்தனமாகவேனும் தோன்றமாட்டானா?' என்ற ஏக்கத்தில் பீடித்திருந்தோம். இதற்குக் காரணம், அவர்கள் தாங்கள் காணாத சாத்தானுக்கும் பயந்து பூஜை வைப்பதுதான். அறநெறிப பண்பாட்டுப பண்டிதர்களால் களவெடு பொய் சொல்லாதே' என்ற விகபபுருத்தி வாசகம் தமிழில் புத்திசாலித்தனமாகத் தலையெடுத்தும் இந்த எங்கள் ஏக்கத்திற்கு ஒரு காரணமாக அமைந்தது என்றும் சொல்லலாம்.

இந்தவித ஏக்கத்தோடு மல்லுக்கடடியிருக்கிறபோதுதான், ஒரு நாள் சும்மாகிடவாத சங்கு ஒன்று ஊர் முழுக்க அதிர்ந்து ஊதியது.

பெரிய மந்திரிக்கு மாலை போட்டு மேள தாள அணி வகுப்பு நடத்திய கிராமச் சங்கத் தலைவர் மகேசன் குழுவில் பொலிஸ் மச்சானோடு சேர்ந்து குலசிங்கத்தார் சகிதம் தொழிலாளர் விவசாயிகள் கூடுகிற துறமுகவாடிச் சந்தையில் மானிப்பாய்க் கிராமச் சங்கம் விற்பனைவரி வசூலிப்பது' என்று தீர்மானித்திருக்கிறது.

இது காதில் விழுந்ததும், சனங்களுக்காகக் குழலூதுகிற குலசிங்கத்தார் ஒரு பொலிஸ் நாலாமிக்குப் பக்கவாத்தியம் வாசிக்க வெளிக்கிட்டிடார்' என்று கொக்கு டானியல் ஆத்திரமாகச் சொன்னான்.

இந்த அதிர்ச்சியில் ஆழ்ந்த நாங்கள் எங்களுக்குள்ளேயே ஆளுக்காள் அவரைச் சந்தேகிக்கலானோம். எனவே, இதற்கு ஒரு முடிவு கட்டுவது என்று எங்கள் சபை' உடனே கூடியது.

சாது லூயிஸ், கறுவல் துரைராசா, சின்னத்துரை சவரிமுத்து, கடடைச் சந்திரகாசன், நாடகச் சிலுவைவராசா கொக்கு டானியல், சிவலை ரத்தினம், காக்கொத்து ரத்தினம் என்று எங்கள் விறாந்தை கொள்ளாதபடி இளம் விடலைப் படாளம் கூடிக் கொதிப்பேறி நின்றது.

இனப் பாசம் வர்க்க பாசத்தைத் தோற்கடிக்காது' என்ற சூத்திரத்தை நேரிற் கண்ட பிறகும் தமிழன் தலை நிமிர்ந்து நடக்க வெளிக்கிடும் மாயை அப்போது மெல்லப் புலனாயிற்று.

'ஊராக்கள் கடடின் சந்தையில் கிராமச் சங்கம் என்ன நாயத்தைக்கொண்டு வரி வசூலிக்க முடியும்?' என்ற போர்க்குரவே அங்கு ஏகோபித்து அதிர்ந்துகொண்டிருந்தது.

'வரி எடுப்புக்கு எதிராக ஊர்களில் உள்ள எல்லாத் தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் 'வரி கொடா இயக்கம்' நடத்த வேணும்' என்று முன்மொழிந்த என்னை வெறித்துப் பார்த்த கறுவல் துரைராசா, அப்படியென்பா எக்கணம் பொலிஸ்காறங்கள் வருவாங்கள் மறியலுக்குப் போக ஆயத்தமாயிரு என்று மயறிபோல் சீறி விழுந்து பயப்புளுத்தினான்.

'உதென்ன உப்புச் சபில்லாத கதை, பொலிஸ்காறங்களுக்கும் இதுக்கும் என்ன தொடரல்?' என்று கேட்டான் சாது லூயிஸ்.

அரசாங்கத்தினர் சட்டதிட்டப்படிதான் கிராமச் சங்கம் நடக்கிறது. கிராமச் சங்கம் வரி எடுக்கிறதெண்டு முடிவு கட்டினா அது அரசாங்கத்தினர்

முடிவெண்டுதான் அர்த்தம். நாங்கள் வரி கொடா இயக்கம் நடத்தினால் சட்டத்தை மீறா குற்றத்துக்காக பொலிஸ் வந்து நிமாண்ட பண்ணி வழக்கு வைக்கும்'

'என்ன நாயத்தைக்கொண்டு பொலிஸ் வழக்கு வைக்குமோ அந்த நாயத்தை நாங்கள் கோட்டில வாதாடி அநியாயத்தைக் காட்டினா பொலிஸ்தான் பின்வாங்கும்'

அபபடிப பொலிஸ் பின்வாங்கியதாகச் சரித்திரம் இல்லை' என்றான் துரைராசா

'இனி அபபிட்யான சரித்திரத்தை நாங்கள் உண்டாக்குவம்' என்றான் கடடைச் சந்திரகாசன்.

'எல்லாத் தொழிலாளியளும் ஒற்றுமையா நிண்டா எந்தப் பலவானின் அநியாயத்தையும் வெல்லலாம். வரி கொடா இயக்கத்தை ஆதரிக்கிறவை ஒண்டாச் சேந்து ஒரு கடுதாசியில ஒபபம் வைச்சு முதல்ல கிராமச் சங்கத்துக்கு தெரிவிபபம். பிறகு என்ன நடக்குதெண்டு பாத்து அடுத்த நடவடிக்கையில் இறங்குவம்' என்ற என் அபிப்பிராயம் ஏகமாக ஒபபாகும் என்று கா நினைன்.

மரியநாயகம் முணுமுணுத்துக்கொண்டு ஏதோ சொல்ல வாயுன்ன, சிவலை ரத்தினம் துள்ளிப் பாய்ந்து, அடே, நீ நச்சவாணித்தனம் பண்ணுறதைப் பார்த்தா, எங்கட ஒற்றுமையக் குலைப்பாய்போல் கிடக்கு என்று ஆவேசமாகக் கத்தினான்.

'நான் இதுக்குச் சம்மதிக்கமாட்டேன். கையொப்பம் வைக்கவும் மாட்டன்' என்று தொணதொணத்தான் மரியநாயகம்.

ஆமோடா ஒல்டிங் பிளீஸ்...டாம்பூள் - கெட அவுடறா' என்று தனக்குத் தெரிந்த இங்கிலீசில் துவள் பறக்கப் பேசி ஆக்ரோஷித்து எழுந்தபோது, நானும் கொக்கு டானியலும் இடைமறித்து ஆளை இருத்தினோம்.

மரியநாயகம் ஒரு குண்டைத் தூக்கிப் போட்டான்.

'இதால பெரிய வில்லங்கத்துக்க மாட்டுப்படப்போறம். நாங்கள் எந்தத் தொழில் துறையும் செய்யாதனாங்கள் அபபிட்யிருக்க, வரி கொடா இயக்கத்தை நாங்கள் எபபிடி முன் நிண்டு நடத்திறது...? அந்தந்தத் தொழில் துறை செய்யிற ஆக்களல்லோ இதில கலக்க வேணும். இதை ஆரும் யோசிச்சுப் பாத்தியனோ? போராட்டமென்றுது, புளியங்காய் அடிச்சுத்

தின்ற விசயமில்லை...

இப்பிடிப புட்டுவைக்கப்பட்டபோதுதான் எங்கள் மொக்குத்தனம் வெளிச்சமாயிற்று. உண்மையாக நாங்கள் மலாரடித்து முழிசலானோம்.

'பிள்ளைத்தாச்சி சும்மா கிடக்க, நோக்காடு போக்க வந்த மருத்துவிச்சி தன்ற வயித்தில அடிச்சமாதிரி, பாதிக்கப்படுறவே ஒண்டும் பறையாமலிருக்க, நாங்கள் ஏன் இதுக்குள்ள குத்தி மாய்வான்? இதை மனசில வைச்சத்தான் நான் பின்னடிச்சனான்' என்றான் கறுவல் துரைராசா

'அப நாங்கள் ஒரு புத்தி செய்வம். இதில பாதிக்கப்படுற ஆக்களுக்கு விசயத்தைச் சொல்லி, அவயளக்கொண்டு வரி கொடா இயக்கம்' நடத்துவம்' என்றான் சாது லூயிஸ்.

'சபை' ஒரு முடிவுக்கும் வராமல் வாக்குவாதப்பட்டுக்கொண்டிருக்க, மனவலப்பா அழுது புலம்புவதுபோல் கதறிக்கொண்டு வைத்த குரல், எங்களைத் திடுக்கிட வைத்தது:

கூழாவடிச் செல்லமுத்து மாமியினர் கையாக்கள் துறைமுகத்துக்கு நெருப்பு வைச்சிடடு வயலுக்கால ஒடுறாங்கள் சந்தைக் கொட்டில் எரிஞ்சுகொண்டிருக்கு...

கூவா குளங்கரையோ' என்று அடித்து விழுந்த சனங்களோடு ஓடினோம். நாங்கள் போய்ச் சேர முன் சந்தைக் கொட்டில் எரிந்து நிறாகிவிட்டது.

அன்று ஊருக்குள் குலசிங்கத்தாரும் பொலிஸ்காறரும் எங்கள் கண்ணில் தென்படவில்லை.

(குறிப்பு : 1954 வாக்கில் நிகழ்ந்த இந்தச் சம்பவம், பின் பெரும் போராட்டமாக வெடித்து, பல கிராமங்களைக் கிலி மண்ட வைத்தது. ஒரு மாதமாக ஊர்மனைகள் ஸ்தம்பித்தன. துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நிகழ்ந்தது. எனது நெஞ்சிலிட நெருப்பு' என்ற குறநாவல் பிரசவமாக இதுவே காரணமாக அமைந்து, இதனை ஈழநாடு பத்திரிகை பிரசுரித்தது. அலைகள் குமுறுகின்றன' என்ற தலைப்பில் ஒரு மணி நேர வானொலி நாடகமாக்கி இக்கதையை மு. பொன்னம்பலத்தின் பூரணி சஞ்சிகை நாடகமாகவே பிரசுரித்தது. நாடகக் கலைஞர் யேசுரடனம் பிற்காலத்தில் வானொலியில் இதன் முக்கிய பாத்திரத்தில் நடித்தார்.)

தரிசனம் 29

மதத்தை எதிர்ப்பதைவிட, அதை விஞ்ஞானரீதியில் விளக்கி மனிசரை விடுபடவைப்பதே சரியான வழி. கண்முடித்தனமாக அதை ஆதரிப்பதும் எதிர்ப்பதும் ஒன்றுதான். மனிதர்களே மதங்களை உண்டாக்கியதால், சனங்களின் பக்தி உணர்வை மதித்து, அதன் பேதமையை நிராகரிக்க வைப்பதே சிறந்த இயக்க முறை.

கலை ஞான வித்தகன் சீரிய குண விசேஷத்திலும் வல்லவனானால் அவன் கலை மக்கள் மயமாய் மகிழ்மையுடும். ஆனால், குலசிங்கத்தாரின் போக்கு, தனி நபர் அபிலாடசைக்குள் சிக்குண்டதால் மக்கள் மயப்பட அவர் கலை ஞானமும் சிறுமைப்படாத அவதானித்தோம். அவரின் தன்னிச்சாவதம் தன்னாணவத்தில் போய் அவர் கலை வித்துவத்தை நாசமாக்கிவிடும்போல் எங்களுக்குப் படபடது.

அவரின் வேயங்குழலிசையில் மீதூரச் சொக்கி அவரை அதிகம் நேசித்த எங்களையுமின்றி, சனங்களையும் அவர் கணக்கில் எடுக்கத் தவறியதால் நாங்கள் அவரைத் துச்சமென வெறுக்கலானோம். எனினும், இப்படி ஒரு தான்தோன்றிக் கலைஞனை இழக்க உள்ளூர் மனம் ஏவாமல் வெளிப்படையாகவே நொந்து தவித்தோம்.

குடி, குடியைக் கெடுக்கும் - குடி, குடியைக் கெடுக்காதே' என்ற சத்தியசீலர் மகாத்மா காந்தி போதனையைச் சொல்லிப் போற்றிய குலசிங்கத்தார் குடிபோதை மனிதராகியே எங்களைத் திகைக்க வைத்துவிட்டார் இது நம்பிக்கையூட்டும் சோக முடிவாயிற்று.

தான் மாசற்ற தொழிலாள வர்க்கத்தில் உதித்து வரித்த பூலோகக் கருதுகோளையே விலைபோக விட்டு, பணத்திடமல் வர்க்கத்தின் அம்மணப் பகடடில் மயங்கியதோடு, அந்த அசிங்கத்தின் கைக்கூலியாக மாறிவிட்ட

அவரின் போக்கை வெறுமனே விமர்சித்துக்கொண்டிருப்பதை நாங்கள் விரும்பவில்லை. அவரின் சுரண்டற் கருத்தியலை அவருக்கே விளக்கி, அதிலிருந்து விடுபட வைத்து அவர் நடபை வலுவாக்குவதே நாங்கள் அவரை மனசார நேசித்திருந்தோம் என்பதற்குச் சான்றாக அமையும் என்று கருதினோம். மாற்றுக் கருத்து எங்களுக்கு எதிராகவிருந்தாலும் அதை மாற்றிவிடும் தர்க்கவியல் தகமையில் நம்பிக்கையுள்ள இயக்கவாளர்களான நாங்கள் யாரையும் பழி கொள்ளாமல் எவரையும் வழி நடத்தும் வல்லமை பெற்றிருந்தோம். இதையெல்லாம் எங்களுக்கு வாழ்க்கை கற்றுத் தந்தமையால் எதுவும் சிக்கலாகத் தெரியவில்லை. 'மானிடத்தின் வெற்றி மனிதனை நேசிப்பதில்தான் தங்கியிருக்கிறது. ஆதலின், இறுதிவரை எந்த மனிதனையும் வீணாக இழக்காதே' என்ற மகா புருஷர் லெனின் வாய்மையும் எங்களுக்கு அச்சாணியாகத் திகழ்ந்தது. இதன் பேறாக நாங்கள் எதையும் எங்கும் எதிர்கொள்ளச் சித்தங்கொண்டோம்.

இப்படியாக எங்கள் மண்டைகளை அவர்மடில் உடைத்து வறுத்தெடுத்துக்கொண்டிருக்க, காகம் இருக்கப் பனங்காய் விழுந்ததுபோல் திடுக்கிடும் செய்திகள் காதில் நச்சிரம் பாய்ச்சின

கொக்கு டானியல் கத்தோலிக்க மதம் மாறி மாடின் லூதர் கவடு கிழித்த புரடஸ்டன்ற வேதத்துக்குப் போய்விட்டான். குலசிங்கத்தார் கத்தோலிக்க மதத்திலிருந்து சைவ சமயத்துக்குப் பாய்ந்துவிட்டார்

இந்த 'ஆள்மாறாடட்க் கூத்தை எங்களால் நம்பவே முடியவில்லை. இப்படிப் போய்க்கொண்டிருந்தால், வாழ்க்கைக்காகப் போராடுகிற சனங்கள் மதங்களுக்காகவே செத்துத் தொலைக்கப் போகிறார்கள்போல் தெரிந்தது.

நாவாந்துறை மாசில்லாமணியும் இந்தக் குலசிங்கத்தாரும் பத்திலொன்று முதற் பலன் கோயிலுக்குக் காணிக்கை கொடுப்பது' என்ற திருச்சபைக் கடடளையைச் சாடி, 'பத்திலொன்றைப் பிய்த்து எறி' என்று சீறி முழங்கிச் சீர்திருத்தச் செம்மல்களாகப் போராடியதெல்லாம் பச்சை வேஷம் என்பது இப்போதான் எங்களுக்குப் புரிந்தது. சீர்திருத்தவாதம் சுரண்டுவோனின் சீதம் என்ற கவிதையின் அர்த்தமும் இப்போதான் வெளிச்சமாயிற்று. 'மதப்புரட்சி' என்பது இன்னோர் மதத்தைப் பலப்படுத்தும் 'மாயக்காட்சி' என்பதும் வள்ளீசாகத் தெரியவந்தது. எண்ணெய்ச் சட்டியிலிருந்து நெருப்புத் தணலுக்குள் விழுந்த எங்கள் தோழர்களா 'அறிஞர் பெருமான்களாக' வேஷித்தார்கள் என்றும் வருந்தலானோம்.

பேரிடியாக விழுந்த இந்த விசனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தபோது நழுவிப்போனவர்களைவிட, விச்சுரியனான காக்கொத்து ரத்தினம்தான்

எங்களுக்கு ஆபத தோழனாகத் தெரிந்தான்.

அவன் சொல்கிறான்.

ஒவ்வொரு மதங்களுக்குப் பின்னாலும் ஒவ்வொரு ரகஸ்ய சுய லாபம் இருக்கிறதால்தான் அதிலிருக்கிறவேயும் சுய வெறிப் பித்தராகினம். மதத்தைக் கடடிப் பிடிச்ச அழுது சாகிறவையவிட, அதைச் சாடடிப் பிழைக்கிறவேயினர் சுய இச்சையால்தான் சோம்பேறிக் கூட்டம் பெருகுகிறது. எங்க எந்த மதம் மாறினால் பிரமுகராகலாமெண்ட ஆவலை மனிசருக்கு ஊட்டுறதும் மதம்தான். புத்திசாலிகளுக்குப் பதிலாகத் தந்திரசாலிகளை உண்டாக்கிறதும் அதுதான். இந்தப் படடியலுக்குத்தான் கொக்கு டானியலும் குலசிங்கத்தாரும் மதம் மாறியிருக்கினம். இனித்தான் தேவையில்லாத கரைச்சல் ஊருக்க வரப்போகுது

இளங் குருத்தில் வெடித்த கூர்போல் காக்கொத்து ரத்தினத்தின் இந்த அனுமானம் பொதுவாக உவப்பாயினும், அதை அவன் அணுகும் முறை எனக்கு ஒப்பாக இல்லை.

‘மதத்தை எதிர்ப்பதைவிட, அதை விஞ்ஞான ரீதியில் விளக்கி மனிசரை விடுபட வைப்பதே சரியான வழி. கண்முடித்தனமாக அதை ஆதரிப்பதும் எதிர்ப்பதும் ஒன்றுதான் மனிதர்களே மதங்களை உண்டாக்கியதால், சனங்களின் பக்தி உணர்வை மதித்து அதன் பேதைமையை நிராகரிக்க வைப்பதே சிறந்த இயக்க முறை’ என்றெல்லாம் நான் எடுத்துச் சொல்ல, காக்கொத்து ரத்தினம் பின் அதை ஆமோதித்தான்.

ஒரு சதத்துக்கும் பிரயோசனமில்லாத இந்த விஷயம் எங்களை வலுவில் ஆற்றுப்படுத்திக் கொண்டிருக்க, கடடைச் சந்திரகாசன், நல்லூர் ராமசாமி ஐயர் கடையில் நான் எடுத்துக் கொடுத்தனுப்பிய புத்தகக் கட்டுச் சுமையோடு, எனது பழைய புத்தகப் பார்சலோடு வந்து சேர்ந்தான்.

ஆரணியம் குப்புசாமி எழுதிய ‘குடும்ப வினோதக் கதைகள்’ புத்தகத்தைச் சிமிக்கிணாமல் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, அல்லிராணி’ மதன்காமராசன் காத்தவராயன் ஆரியமாலா’ கோவலன் கண்ணகி’ நல்லதங்காள் ‘விக்கிரமதித்தன் - புத்தகங்களை அடுக்குக் குலையாமல் சீராக வைத்துத் தந்தபின், கொக்கோம சாஸ்திரம்’ புத்தகத்தை எடுத்துக் காட்டி, ‘இதை ஆறுதலா வாசிச்சுப் போட்டுப் பிறகு தாறன்’ என்றான்.

‘இதைப் படிச்சால் புத்தி வராது; விசர்தான் வரும்’ என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

அபப. புத்தி வந்த பிறகு படிச்சா விசர் வராது' என்று பகிடி விட அந்தப் பகிட்யே ஒரு புத்தியாய்த் தெரிந்தது.

இந்தப் புத்தகத்தைப் படிச்சுத்தான் எங்கட அருமத்துரை அண்ணருக்கும் மோசையண்ணருக்கும் விசர் பிடிச்சது' என்றான் காக்கொத்து.

அப்பிடி அதில என்ன கிடக்கு?' என்று கேடான் கடடைச் சந்திரகாசன்.

காம குத்திரம். இந்த வயதில படிக்கப்படாது'

'இளம் வயதில் படியாம. கிழ்டு வயதிலயோ படிக்கிறது?' என்று கேடான் சந்திரகாசன்.

'நீ கடைசிவரை உருப்படமாட்டாய்' என்றான் ரத்தினம்.

ஆனா. அமெரிக்காக்காறன் இந்த மாதிரிப் புத்தகங்களாலதான் எழும்பினவங்கள்' என்றான் சந்திரகாசன்' நான் எப்பவோ படிச்சிடன் என்னை அது ஒண்டும் செய்யேல்' என்றேன்

கடடைச் சந்திரகாசன்ர போக்கைப் பாத்தா எங்கட போக்கை விட்டிட்டு. எக்கணம் பெடடை வளைச்சல்லதான் திரியப் போறான்போல கிடக்கு. உன்ர தங்கச்சி கவனம்' என்று ரகஸ்யமாகச் சொன்னான் காக்கொத்து.

அவனுக்கு தமிழே தெரியாது. படங்களைப் பாத்துதான் பொச்சம் தீர்ப்பான். சவத்தை விட்டுத்தள்ளு' என்றேன்.

இந்த விபரீத எண்ணம் சந்திரகாசனில் உருக்கொண்டதை அவதானித்த நாங்கள் அவன் மட்டில் ஒரு கண் வைக்கத் தலைப்படடோம்.

கொஞ்ச நாளால் சீனியண்ணை' என்று பாசத்தோடு கூப்பிடுகிற தங்கச்சி என்னோடு பறைவதைக் குறைத்துக் கொண்டாள்

என்ன சங்கதி?'

மண்டையில் குளவி குத்தியது.

நான் குடுத்த புத்தகமே எனக்கு வினையாக வருமோ?'

நெஞ்சு நீவிப் பெருமூச்செறிந்தேன்.

தரிசனம் 30

காம மோக மத லாகிரி வசமான மன்மத லீலை
மயக்குவதைவிட, வேயங்குழலில் எழும் கான இசை
ஓசை எந்தக் கல் மனசினனையும் சுருவில்
பித்தனாக்கிவிடும். ரஸமொழியால் பரவசமாகாத
காதலையும் லகுவில் வசப்படுத்தும் தன்மை
இசைக்குண்டு. கொடிய விலங்கையும் சுயமாகக்
கட்டுணைச் செய்யும் சக்தி இசைக்குத்தானுண்டு.

கலை, கல்வி, மொழி, மனிதம், வீரம் ஆகிய பஞ்ச முனைகளைத்
தன்னுள்ளாக்கி எங்களுக்குச் சமூகச் சிந்தனைகள் ஊற்றெடுக்கக்
காலாகவிருந்த குலசிங்கத்தார் என்ன கூத்தாடினாலும் அவரை நாங்களோ
நாங்கள் அவரையோ இழக்கவே கூடாது என்ற முடிவுக்கே எங்கள் சபை
வந்தது. எங்களில் அவரும் அவரில் நாங்களும் மனித பாசத்தால் சிக்குண்ட
தோஷம் இப்படி ஆக்கிற்று. இந்தப் பாசம்தான் மனித கோபத்துக்கும்
காலாகிரிது என்றும் புலனாயிற்று.

இவ்வித மனப் புழுக்கத்தில் வெந்திருக்க, அவரின் இடிபாடான வீடு
சங்கீதக் கோஷ்டி ஒன்றால் முற்றுகையாகி அமர்க்களப்படுவது தெரிந்தது.
கூடவே அவரின் புல்லாங்குழல் இசை அலையின் கான கீதம். மிஜர்
சாப்புத் தாளம் நாலரைக் கடடைக் சுருதியில் மிதந்து காற்றலையில்
தவழ்ந்தது.

கொஞ்சம் கிளியே நீ
கோபங் கொண்டாயோ?
கொஞ்சந் தயவே புரிந்
தென்னைப் பாராயோ? கொஞ்சம் ...

எனை மறந்தாயோ
 உனை நினைந்தாயோ?
 ஏன் அழுதாய் தேவி
 என்னைப் பாராயோ? கொஞ்சம் ...
 உனை இழந்தே கணம்
 உயிர் தரியேனடி
 உன்னில் நான் ஆனேனே
 என்னில் நீ ஆகாயோ? - கொஞ்சம் ...

இந்தக் காந்தர்வப் பாடலை அவர் வாயால் பாடக் கேட்டு எனக்கு எப்பவோ மனனமாகிவிட்டது. இப்போ கேட்கும்போது அது எங்களை நோக்கியே குழல் இசையாக மீட்கிறார் என்று எண்ணத் தோன்றியது.

என்னை முற்றாக மறந்த நிலை குழ, என் கண்கள் இரு கண்ணாடிப் பேழைபோல் மினுங்கிக் கலங்கி நீரினுள் திக்கின.

கொட்டடிப் பிள்ளையார் கோயில் திருவிழாவில் மிருதங்கவர்த்தினி வாசித்த வலங்கார ஜலதரங்க ஒலி கேட்டு அன்று கண் கலங்கியதுபோல் இன்று இவர் வேயங்குழலிசை என்னைக் காந்திக் கலங்கிறதை நான் உணரவும் சக்தியற்று நின்றேன்.

காம மோக மத லாகிரி வசமான மன்மத லீலை மயக்குவதைவிட, வேயங்குழலில் எழும் கான இசை ஓசை எந்தக் கல் மனசினனையும் சுளுவில் பித்தனாக்கிவிடும். ரஸ மொழியால் பரவசமாகாத காதலையும் லகுவில் வசப்படுத்தும் தன்மை இசைக்குண்டு. கொடிய விலங்கையும் சுயமாகக் கட்டுணர்ச் செய்யும் சக்தி இசைக்குத்தானுண்டு. இல்லாவிட்டால், துஷ்டாடடி என்று கண்டு கோபப்பட்ட நாங்கள் அனைத்தையும் மறந்து குலசிங்கத்தாரின் புல்லாங்குழலிசையில் மனசைப் பறி கொடுத்துவிட்டு, சந்தியில் விடுபேயர் போல் நிற்போமா?

அமர்க்களப்பட்ட சங்கீதக் கோஷ்டியின் சமாக்கச்சேரி ஊர் எடுபடக் கேடகத் தொடங்கியதும் நாங்கள் வாய்விடாச்சாதிகளாட்டம் ஓடிப்போய் வளவு குழ நின்று ரசிக்கலானோம்.

மல்லாகம் குழந்தைவேலு, முலவை முத்துத்தம்பி, காங்கேசன்துறை நாகமுத்து ஆகிய மும்மூர்த்திகளின் கான சங்கீதக் கோஷ்டி சகிதம் பக்கவாத்தியகாறர்களான ஆர்மோனியம் நவாலி பிலிப், மிருதங்கம் பரமசாமி புடைகுழ, புல்லாங்குழல் குலசிங்கம் விறாந்தை மையவாடடில் சப்பாணி கட்டி இருந்து சங்கீர்தனம் செய்தார். அவர் வலது முழங்கார் தொடை இடைக்கிடை லய தாள எடுப்புகளைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வெண்கலக் குவளையுள் ஓட்டிய திரிமுடிச்சைத் துழாவு கைக்குள் திரட்டி முத்துத்தம்பி தாளத்தைத் தபபியதால், கலீங் கலீங்'கெனக் கணீரிக்கவேண்டிய தாள நாத ஒலி, மிருதங்கவலங்காரக் கரணை ஓசையுள் அமுங்கிச் சக் சக்'கென்று நசிவாய்க் கேடது.

சிதம்பரமென மனங்கனிந்திட என்ற உருப்படியைத் தொண்டை நரம்புகள் புடைத்தெழ கண் முழிகள் பிதுங்க முத்துத்தம்பி கல்யாணி ராகத்தில் பாடி, பல்லவி அனுபல்லவி முடிந்து சரணத்தில் தொட. ஆர்மோனியத்தில் பிலிப் ராக ஆலாவர்ணை செய்து மெருகூட்டியபோது கச்சேரி 'களை' கட்டியது. அரை இடத் தீர்மானங்கள் வரும்போது குலசிங்கத்தார் 'ஆமா. சபாஷ் என்று இடையிடையே பிலிப்பையும் பரமசாமியையும் உசுப்பலானார்

மிருதங்க ஆவர்தனம் பரமசாமி விரல்களில் பம்பரமாக நர்த்தகித்தது. டேகாச் சொற்களும் குழுக்காரங்களும் ஐதீஸ்வர மோராக்களும் புதிய பூஞ்சாண உலகத்துக்கு என்னை இழுத்தன. இந்த நர்த்தனங்கள் என்னை முழுதாகவே ஆனந்த பரவசத்தில் ஆழ்த்தியபோது கன்னி நோக்காட்டுப் பிரசவிபோல் நான் என்னை மறந்தே கத்தினேன்.

'சபாஷ் - வன்சிமோர் டோலக்கையும் அப்பிடி ஒருக்கா வாசியுங்கோ...அதுக்கேத்தமாதிரி ஒரு சமா' வையுங்கோ'

'ஏன் வேலியோட ஒட்டி நிக்கிறியள்? படலையால உள்ளுக்க வந்து இருங்கோ' என்று கூப்பிட்டார் குலசிங்கத்தார்

கேட்பானேன். அள்ளுவார் கிள்ளுவார்' என்று இருந்த நாங்கள் இதுதான் தாயம்' என்ற சாட்டில் அடித்து விழுந்து போய் விறாந்தையில் குந்தினோம்.

நாங்களும் இருக்க. குலசிங்கத்தாரின் புல்லாங்குழலோடு மறுபடி சமா ஆரம்பித்தது.

முருகா உன்மேல்
மோகமாகினேன்
மோடி செய்தால்
இனிச் சகியேன்
வா விளையாட'

என்ற வர்ண வாசிப்போடு தொடங்கிய கச்சேரி, ஒரு மணி நேரமெடுத்தபின் திரும்பிப் பார்த்தால், வளவு நிறைய ஏக சனம்.

குதாகலமான இந்த வேளையில் ஊரே எடுபடுவதுபோல் அய்யோ அய்யோ' என்ற அவலக் குரல் கேட்டது.

கூழாவடி மரியதவம். பத்திலொண்டுக் குத்தகை எடுக்கிற அலேசப்பாவினர் வீடடைக் கொளுத்திப் போட்டுக் குறுக்கால ஓடுறான். வீடு பகார் பத்தி எரியுது. படடனத்து வெலிச்சோறு புகை மண்டலுக்க நிண்டு அணைக்குது'

ஊர் ஏகமாய் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்து விழுந்து அள்ளுப்படடுப் போய்க்கொண்டிருக்க. நாங்களும் கொடுக்குகளை இழுத்து வரிந்து கடடிக்கொண்டு ஆளுக்காள் குருவிப் பாய்ச்சலில் வேலிகளால் ஏறிக் குதித்தோம்.

சின்னத்தங்கச்சி அக்காவும் பொன்னம்மாக்கவும் வாளி குடங்கள் நிறையத் தண்ணீர் மொண்டு தந்து. 'எத்தி ஊத்துங்கோ ராசா, ஏகலும் ஊத்தி நூருங்கோடி என்று எங்களை உசார்ப்படுத்தினார்கள்.

புகை மண்டலம் ஆனைக்கோடடை நடுக்குறிச்சியை அழுக்கிக்கொண்டிருந்தது.

அந்த ஜனக்கும்பலுக்குள்ளே குலசிங்கத்தார் தலைக் கறுப்பே தெரியவில்லை.

'பொறுத்த நேரத்தில குலசிங்கம் 'நல்ல கச்சேரி' செய்திருக்கிறார்' என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்

நான் மலாரடித்து நின்றேன். எங்களுக்கு இப்பதான் அதன் சூத்திரம் மெல்ல வெளித்தது.

'மோசம் செய்தால் இனிச் சகியோம்' என அவருக்குச் சவாலிடும் தோரணையில் எங்கள் மனசு கிளர்ந்து கெந்தகித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

தரிசனம் 31

ஊர் உலகமெல்லாம் என்னவோ பிரச்சினையளுக்க
கிடந்து மாயுது. உதுகளைக் கவனிக்க வழி தெரியாமல்,
நாளுக்கொரு சீலை மாத்தி உடுக்கிறசாடை
பணக்காறருக்கு வாற வருத்தம், கன பேருக்கு வருகுது.
அவயவே உண்டாக்கின வேதங்களை அவயவயே
மாத்திற கூத்து நடத்திற அவயவேக்குத்தான் அந்த
வேஷம் பொருந்தும்.

அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வப் பாசாங்கினரும்,
அன்னையும் பிதாவும் பின்னடிக் கிடைஞ்சல் காரச் சுயநலமிகளும்,
ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று சோம்பேறிகளும், ஆலயம் தொழுவது
வேலை மினைக்கேடு எனும் யந்திர நோக்கினரும் கையாலாகாத வேஷக்
கருமாதிகள் என்பதால், நாங்கள் இத்தகைய மேட்டிமையாளர்களை ஒரு
பொருடாக மதிப்பதில்லை. பம்மாத்தே பம்மாத்தாகிய பம்மாத்துகளை
சமயா சமயங்களில் சமயாதிகள் எப்படியெல்லாம் உற்பத்தி பண்ணி
மனித மூளைகளை மரத்துப்போக வைத்தனர் என்பதற்கு, மையிலிடடி
வீரகத்திபிள்ளை மகன் ரத்தினம் சைவம் மாறிக் கத்தோலிக்கம் பாய்ந்து
ஊருக்கு வந்த தாஸீஸ் சுவாமியாரும், எங்கள் சகாக்களான கொக்கு
டானியலும் குலசிங்கத்தாரும் தக்க சான்றாதாரர்களாகத் திகழ்ந்தனர்

மதம் பிடித்த மதகரிகளையும் சமயம் பார்த்துச் சமயோசிதமாகச்
சமயம் பாய்கிற சாதிகளையும் ஒழிக்க வழி தேடிய ஒன்றே குல ஒருவனே
தேவ் கோஷிகள், கம்பராமாயணத்தை எரிக்கப் போய், கடமை கண்ணியம்
கட்டுப்பாடு வரித்துத் தமிழகத்தை ராமணர்களாக்கிய பேதைமையை
முற்றாக நிராகரித்த நாங்கள் நற்கனி கொடாத மரங்களெல்லாம் வெட்டுண்டு
அக்கினியில் இடப்படுவதாக எனும் அடிக்காய்ப் பழங்களையும் நஞ்சென
வெறுத்தோம். மதம் அபின் போன்றது என அதன் இயல்பை வெகு
அர்த்தபுஷ்டியோடு மெய்யாகவே சொன்ன வெண்தாடி மார்க்கப்பாவின

வாக்கியம் எங்கள் மூளைகளை மசக்கியபோதும், அதன் உள்ளார்த்தம் எங்களுக்கு இசைவாகவே தெரிந்தது.

இதைத் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ளாமல் எதையும் எவரிடமும் மொக்குத்தனமாகச் சொல்லி மாட்டுப்படக் கூடாதென்பதால், சுவக்கீனப்பா அல்லது புத்தகக்கடை ராமசாமி ஐயரிடம் ஞானஸ்நானம் பெற விரும்பி முதலில் சுவக்கீனப்பாவைத் தேடிப் போனோம்.

'ஊர் உலகமெல்லாம் என்னவோ பிரச்சினையளக்க கிடந்து மாயுது. உதுகளைக் கவனிக்க வழி தெரியாமல், நாளுக்கொரு சீலை மாத்தி உடுக்கிறசாடை பணக்காறருக்கு வாற வருத்தம், கன பேருக்கு வருகுது. அவயவே உண்டாக்கின வேதங்களை அவயவயே மாத்திற கூத்து நடத்திற அவயவேக்குத்தான் அந்த வேஷம் பொருந்தும். அந்த வேஷம் உங்களுக்குத் தேவையில்லை' என்று சுவக்கீனப்பாவே சொன்னார். நாங்கள் மலாரடித்து நின்றோம்.

'இதைப்பற்றிக் கதைக்கத்தான் வந்தனாங்கள் இதுக்கு என்ன செய்யலாம்?' என்று கேட்டான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

சுவக்கீனப்பா கொக்கடமிட்டுச் சிரித்தார்.

'இருட்டில போறவனை இழுத்துப் பிடிக்கலாம். விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணத்துக்க விழப் போறவனைத் தடுக்க ஏலாது. 'அந்த ஆக்கள்' என்ன கூத்தையெண்டாலும் நடத்தடும். நாங்கள் ஊர் உலகச் சனங்களினர் ஜீவாதாரப் பிரச்சினையளில மினைக்கெடுவ'மெண்டு காந்தியப்போல இயங்கினால்தான் இப்பத்தைப்பாட்டுக்கு நல்லதுபோல எனக்குப் படுகுது' என்றார் அப்பா.

காந்தியப்பாவுக்கு உலகத்தில பெரிய செல்வாக்கிருக்கிறதால் சுமமா சகோத்திக்கு அவரை இழுத்துக் கதைக்கிறியள்' என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

அவற்ற நல்ல குணத்துக்குத்தானே உலகம் அவரை மதிக்குது?

காந்தியப்பா சத்தியவந்தர் கெட்டவரில்லை; ஆரும் கெட அவர் நினைச்சதுமில்லை. உலகம் போற்றும் உத்தமர் ஆனா நேருவைப்போல அவர் வல்லவராக எனக்குத் தெரியவில்லை...

முகம் சுண்ட அப்பா விறுமதடியராட்டம் சற்றுத் திகைத்துப்போய் நின்றார்

'மக்கள் மகாத்மா காந்திய உபபிடிக் குறைச்சல் சொல்லக்கூடாது. ஆயுதம் எதுவும் ஏந்தாமலே ஆயுதபாணியான பிரிடடிஷ் சக்ராதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப் போராடுகிற புனித ஞானி. காந்தியும் நேருவும் ரட்டைக்குழல் துவக்குப்போல இயங்கிய தியாகியள். அவைக்கு மனிச நேசத்தைத் தவிர மதப் பயித்தியம் கிடையாது. அடக்கி ஒக்கிச் சுரண்டப்படுகிற உலகத் தொழிலாள வர்க்க விடுதலைக்காகப் போராடுகிற மகா புருஷர் லெனினைப்போல, இந்திய தேச விடுதலைக்காகக் காந்தியும் நேருவும் போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்...

கட்டைச் சந்திரகாசன் கேட்பான்.

அதார் அந்த மகா புருஷர் லெனின்?

அவர்தான் மனித குல மேன்மைக்கும் சமதர்ம வாழ்வுக்கும் வழி கோலிய மகத்தான புரட்சிகரச் சிந்தனையாளர் மார்க்ஸ்-எங்கல்ஸ் என்பாரின் வாரிசாக வந்த உலகத்தொழிலாள வர்க்கப் போராளி...

ஊர்க்கூத்துகளைக் கேட்க முனைந்த சுவக்கீனப்பா உணர்வோடு உலகப் பிரச்சினையைத் தொடடு எங்கள் மனசை எங்கோ இழுத்துச் சென்றபின் அந்த மகா புருஷரே எங்கள் ஆதர்ஸ புருஷராக எங்கள் மனக்கண்ணில் அவதரித்தார்

தனி மனித குரோத விருப்பு வெறுப்பு நடமாமுடடித்தனங்கள், சண்டித்தனங்கள் என்பன சமுதாயப் பிறழ்வின் தோற்றங்களாகவும், சமுதாயத்தை மாற்றாமல் தனிமனிதவாதிகளாக இயங்குவதால் பிரயோசனம் இல்லை என்பதுபோலவும் சுவக்கீனப்பா சொன்ன விஷயங்கள் எங்கள் மூளைகளைச் சலவை செய்யவாரம்பித்தன.

இவ்விதம் மனசு ஒரு புதுக்கோர்வையில் தாவி நிற்க, அப்பா உள்ளே சென்று மூன்று பெரிய புத்தகங்களை எடுத்து வந்து, 'கொண்டுபோய் வீட்டில ஆறுதலாகக் கவனிச்சுப் படியுங்கோ விளங்காத சங்கதியள வந்து கேளுங்கோ விளங்காததுகளை விளங்கிக்கொண்டால்தான் அறிவு வளரும் - உண்மையும் தெரியும்' என்று சொல்லி என்னிடம் தந்தார்

ஒன்று மகாத்மா காந்தி எழுதிய சத்திய சோதனை'

மற்றது லெனின் எழுதிய, உலகப் பாட்டாளி வர்க்கமும் தேச விடுதலையும்'

அடுத்தது, திரு.வி.க. எழுதிய, பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத் துணை நலம்

சதிர் இசை, நாடகம், மிருதங்கம் என்ற கலை உலக அவாவோடு சமுதாய அரசியற் சித்தாந்த ஊற்று மனசில் கிளைகட்டி மோதி அந்தராத்மாவாக என்னை எங்கோ இழுத்துச் சென்றது.

உலகப் பாடாளி வர்க்கமும் தேச விடுதலையும் பெண்ணின் பெருமையும், சத்திய சோதனையில் ஆழ்த்தி முடிய ஒரு மாதம் எடுத்தது. ஆனால், எழுத்துகளைப் புரிந்தவாறு புதிய சொற்பதங்களின் அர்த்தம் புரியாமல் மனசு தவண்டையடித்துக்கொண்டது.

தெரியத் தெரியத் தெரியாமை அகலும், அறிய அறிய அறியாமை நீங்கும். கற்கக் கற்கக் கசடு போகும் என்ற நம்பிக்கையோடு புத்தகக் கடை ராமசாமி ஐயரின் விளக்கத்துக்காக ஒரு வாரம் ஒதுக்கலானேன்.

அந்த நேரம் பார்த்து அவசர கோலத்தில் வந்த கொக்கு டானியல் ஒரு முக்கிய விசயத்தைக் காதில் போட்டான்:

'மதம் மாறியும் வேலையில்லை. அந்தக் கவசத்தையே வீசிப்போட்டு, பொதுவுடைமைக் கட்சியில் சேரப்போறன் முதல்வ அரசியல் வகுப்பெடுத்துப் படிக்கவேணும். நீயும் வந்து சேர். ரண்டு பேரும் ஊருக்க சனங்களைத் திரட்டி இயங்குவம்'

ஒரு ஞாயிறு. கன்னி அரசியல் வகுப்பு ஆறு மணி நேரம் எடுத்தது.

'தோழர் - தோழர்களாக...

வைத்திலிங்கம், கார்த்திகேசன், அரியரத்தினம், ராமசாமி ஐயர் கந்தையா பேராயிரவர் சண்முகதாசன்...

என் கண்ணில் மேகம் நடசேத்திரங்களாக அன்று அடர்ந்தது.

தரிசனம் 32

முற்போக்கான கொள்கை இருந்தால் போதாது. அந்தக் கருத்துகளை முடக்கின பாவையபோல் நடைமுறைப்படுத்தாமல், சரியான நிலையறிஞ்க முன்னெடுத்துப்போற நிதானம் வேணும் நடைமுறைக்கு ஒத்துவராத கருத்தை ஒரே கண்ட சீருக்குச் கலோகம்போல் கடைப்பிடிச்சா எல்லாமே சீர் கெடும்.

ஆறாங்காலத்தில் பரமசாமி மிருதங்கத்திலே புரட்டிய ஜதீஸ்வரங்கள் மாட்டு வண்டிலால் சரிந்து கொட்டுணுகிற சல்லிக் கற்கள்போல் என் மணக்கண்ணில் இன்றும் கிண்ணரம் போட்டன. டேகாச் சொற்களும் வலங்காரக் கரணை உருட்டலும் நாதித்த பிரேமையிலே என்னை மையல் கொள்ள ஆக்கின. கொட்டிப பிள்ளையார் கோயில் சதிர்க்கச்சேரியில் அங்கங் குலுங்க வாசித்த மிருதங்கவர்தனியில் ஆழ்ந்துபோன கலைமோகினி இப்போ இந்தப் பரமசாமியின் மிருதங் ஆவர்தனத்தில் தாவிற்று.

இந்தத் தாவலில் தியங்கிப் போயிருந்த வேளை, அதே சங்கீதப் பாடல்கள் சகிதம் ஒரு தினமாலைப் பொழுதில் ஊரே எடுபட, குலசிங்கத்தார் புல்லாங்குழல் கச்சேரிக்கு மிருதங்கம் வாசித்த வித்வான் மானிப்பாய்ச் செல்லையாவின் அலங்கார மோராக்களும், கச்சித வேகத்தில் எழுந்த ஜதீஸ்வர நடையலங்காரங்களும், ஒரு தேர்ந்த நடன மாதின் இங்கித அங்க ஸ்பரிசம்போல் என்னில் காந்தர்வம் புரிந்தன. கை மணிக்கடடில் வித்வான் செல்லையா ஜலதரங்கமணி கோர்த்து விளாசிய வாசிப்புக்கு ஈடுகொடுத்தது.

காங்கேசந்துறை நாகமுத்து அடைசல் தொண்டையால் பாடிய அர்த்தமுள்ள பாட்டு, ஒரு மாதமாகியும் அதன் சுருதியும் கருத்தும் சிதையாமல் என் மனசுள் புஸ்பகான வண்டுபோல் ரீங்காரித்தது.

கீத பாவத்தோடு மனனம் பண்ணிய அந்தப் பாடலை மீட்டி. சதுஜ்ஜாதி திரிபுடை தாளம் அடை இட எடுப்பில் வாய்க்குள் மணி இலையான்போல் தனிமையில் 'முணு முணு'த்துப் பாடலானேன்.

ஆட்டமென்ன சொல்லுவேன் - இந்த
அம்பல மாந்தர் ஆடும் - ஆட்டமென்ன
ஆடத்திலும் பொருளீட்டத்திலும் - பெண்களின்
நாடங் கொண்டாடும் - சுத்த
ஞானியைப் போலாடும் - ஆட்டமென்ன...

பார்தனிலே தர்ம நியாயமில்லாமலே
பசுத்தோல் போர்த்த புலியதுபோல்
பார்புகழ் தொழிலோர் நாமமெண்ணாமலே
பரந்து திரிகிறார் பாமரர்போல்
ஆர்வமெல்லாம் பண்பு பேய்கள் வசமர்கி
பாழ்பாட்டு மோதுகிறார் மந்தைகள்போல்
விண்டது சொல்லவும் ஞானமின்றிக்
கண்டது காட்சியென அவரவர்கள்
கொண்டது கோலமெனும்
மனதுடையவர்கள் ஆட்டமென்ன...

மழை ஓய்ந்தபின் இடிபோல் ஒரு குரல் அப்போது காதில் அதிர்ந்தது.

என்ன தீக்ஷணா உன்பாடடில புசத்திராய். நடடுக் கழண்டு போச்சுப்போல கிடக்கு' என்று செகிடடில் அடித்தசாடை விழுந்த குரலை மட்டுக்கட முதலே காக்கொத்து ரத்தினம் எதிர் வந்தான்.

'நடடுக் கழரேல: கழண்ட நடடைய பூட்டப்போறன்' என்று நானும் விகடகவிபோல் சொன்னேன்.

'என்ன சங்கதி?'

'குலசிங்கத்தாரோட கதைச்சு. அவர் மூலமா மிருதங்கச் சமா வைச்ச மானிப்பாய்ச் செல்லையா வித்துவானிட நானும் பழகப்போறன்

'இப்பதானே குலசிங்கத்தாருக்கு எதிராப் போர்க்கொடி தூக்கியிருக்கிறம்; ஏன் உந்தச் சந்தர்ப்பவாதப் புத்தி வந்தது?'

'நாங்களல்ல, அவர்தான் ஊரவைக்கு எதிரா வெளிக்கிடவர் எதிராளியெண்டாக் கூடிக் குலாவக் கூடாதெண்டில்லை'

ஆனா அவர் அபபிடியாத் தெரியேல. அபபிடிப்படவார் இதுக்குச் சம்மதிப்பாரோ?

அது கருத்துச் சம்மந்தமானது. இது கலையோட கருத்துச் சம்பந்தமான பிரச்சினை'

அவர் சம்மதப்படாலும் இதுக்க வேற ஒரு வில்லங்கம் இருக்கு 'என்னது?'

'கொப்பையா கொம்மா கொண்ணர் ஆக்கள் உதுக்குச் சம்மதியாயினம்' அவேயும் கலையளில தோஞ்சவே. மறுக்கமாட்டினம்'

'நான் சொல்ல வந்தது வேற சங்கதி'

'வேறயெண்டா?...

'நீ சொல்ற அந்த மிருதங்க வித்வான் செல்லையா ஒரு குறைஞ்ச சாதிக்காறர்'

பல கலைகளால் ஊர்ச்சனங்களைக் கொள்ளை கொண்ட அந்தப் பெரிய மிருதங்க வித்துவானைக் குறைஞ்ச சாதி' என்ற காக்கொத்தனைக் கொல்லத்தான் மனம் ஏவியது.

'என்னடாப்பா, மனிசருக்க குறைஞ்ச சாதி கூடின சாதியெண்டு ஒரு சனியன் கிடக்கா? உபபிடிச் சொல்றவேதான் குறைஞ்ச சாதி ஆக்களெண்டு நான் நினைக்கிறன். அபபிடியானவையளால குறைஞ்ச சாதியெண்டுற அந்தச் சாதி வித்துவானிடத்தான் நான் கட்டாயம் மிருதங்கம் படிக்கவேணும்' என்று ஆவேசமாகச் சொன்னேன்.

அப்ப, உனக்கு யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தைச் சரியாத் தெரியேல. அண்டைக்கொருக்கா குடபை பொன்னி ஆச்சியும் முச்சந்தி வெற்றி ஆச்சியும் கொம்மாவும், கண்டது நிண்டது'களெண்டு சொல்லிச்சினமே, அதுகளைப்பற்றிச் சுவக்கீனப்பாவிட விருத்துறையா அறியவெண்டு போனம். அடிப்படையில மாத்தம் கொண்டு வராமல் சீர்திருத்தம் செய்யப்போனால் சீரழிவுதான் கூடு'மெண்டு சொன்னாரே அந்த அடிப்படை மாத்தம் பற்றி அறிய நேரம் காலம் கிடைக்கேல. இப்ப அதுக்கு வேளை வந்துடுத்து' என்றான் காக்கொத்து.

அப்ப, இண்டைக்கே சுவக்கீனப்பாவிடப் போவம்' என்றேன்.

'புல்லாங்குழல் குலசிங்கத்தாரும் மிருதங்கச் செல்லையாவும் நகமும்

சதையும்போல நல்ல ஓட்டு. ஆனபடியா, குலசிங்கத்தாரிட்டயே கேடால் போதும்' என்றான் ரத்தினம்.

சமூக முற்போக்குவாதியான இவரா பிற்போக்கான கருமங்களுக்கு இரையானார்?' என்றேன்.

முற்போக்கான கொள்கை இருந்தால் போதாது. அந்தக் கருத்துகளை முடக்கின பாவைபோல் நடைமுறைப்படுத்தாமல் சரியான நிலையறிஞ்சு முன்னெடுத்துப்போற நிதானம் வேணும். நடைமுறைக்கு ஒத்துவராத கருத்தை ஒரே கண்ட சீருக்குச் சுலோகம்போல் கடைப்பிடிச்சா எல்லாமே சீர்கெடும். வைச்சால் குடுமி சிரைச்சால் மொடடை'யெண்டு இயங்கினால் மூளை விருத்தியாகேல'யெண்டுதான் அர்த்தம். ஆனபடியா இந்த விஷயத்திலயும் ஆஞ்சோஞ்சு பாக்காம இறங்கப்படாது' என்றான் காக்கொத்து.

இந்தத் தத்துவ விதாரணத்தில் மூழ்கிய எங்கள் கவனம், வடக்கு ஒழுங்குகையில் திரண்டு வந்த சனத்தின் அவலச் சத்தங் கேட்டுத் 'ட்டுக்கிட்டு நின்று.

'கோயில் பெருநாள்காறருக்க போடடி வந்து, ரண்டு பகுதி கன்னை புறிஞ்சு கலம்பகப்படுறாங்களாம்...

'என்ன கோதாரி, கோயிலுக்கயா கலம்பகம்?'

'கோயில்களைக் கட்டுறதே கலம்பகத்துக்காகத்தான்' என்றான் காக்கொத்து ரத்தினம்.

'யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தை உனக்குச் சரியாத் தெரியேல'யெண்டு ரத்தினம் சொன்னானே, அந்த ரத்தினச் சுருக்கம் இப்பதான் சாடையாக வெளித்தது.

தரிசனம் 33

'தேவையில்லாத விசயத்தில முளை கெட்டு ஒரு மாகாணிக்கும் வேண்டாத சுய கௌரவத்துக் காகச் சத்தியத்தைக் காப்பாத்தப்போய், பேய்த்தனமாக அரிச்சந்திரன் பட்ட கரைச்சல் தெரிஞ்சும் அந்தக் கரைச்சலுக்க என்னை நீ மாட்டப்பாக்கிறாய். கொடுவாக்கத்தி எடுத்து வெட்ட வந்த முனிவர் சிவபெருமானாக மாறி அரிச்சந்திரனுக்கு மாலை போட்டமாதிரி எனக்கு நீ மாலை போடுவியெண்டா என்னாலயும் சத்தியவாக்கைக் காப்பாத்த முடியும். ஆனா, இது அந்தப் புளுகுணி உலகமில்லை'

வக்கற்ற மேதைகள்' என்று தீர்க்காயிச னையாண்டியத்திற்கு ஆளான என்னைப்போலவே குலசிங்கத்தார் வேயங்குழலில் மீளாத மையல்கொண்ட வேதப பரப்புதல் நடிக்கான சங்கிலித்தாம் தானியலபபுவின் மணிவர்ணம். கறுவல் துரையாசா பிரகாசம் சவிரிப்பிள்ளை மத்தேசரின் சின்னத்தம்பி ஆகிய கலாரசிகமணிகள் சகிதம் குலத்தார் வீட்டுக்குப் படை எடுத்தோம்.

இதன் பிரகாரம் மிருதங்க வித்வான் செல்லையாவிடம் என்னை அழைத்துச் சென்று பாடத்தை ஆரம்பிக்கிறதாக முடிவாயிற்று.

இந்த முடிவை வலு புளுகத்தோடு அம்மாவுக்குச் சொல்லி அவளின் முற்றைக் கேடக, அவ. பச்சைத் தூஷணத்தால் புழுத்தபாடாகப் பேசினா:

'மிருதங்கமல்ல. ஆற்றயேன்...

முதல் நன்மை'யின் பெருமித ஆசிர்வாதம்.

நான் ஓடி முழிசலானேன் உத்தரிபபிஸ்தலத்திலிருந்து

விடுபடமாட்டேன்போல் தோன்றியது.

'ஊர்த்துழாவாரம் முடிஞ்சு உழைச்சுக் செ டடிப்போட்டார். இனி மிருதங்கம் பழகப் போறாராமோ?' என்று அபபையா அட்டாரே மட்டக்கிளப்பாரே' என்ற தோரணையில் சன்னதமாடினார்

விஷயம் நாய்க்கொழுவலில் வந்து முடியும்போல் எனக்குப்பட்டது.

'இதை ஆரிடம் சொல்லி ஆற?' என்று மனம் பேதலிக்க. என் மாதாபோல் வாய்த்த சிற்றன்னை மதலேனம்மாவும் பூங்கிளியும்தான் அன்னதானிகள்போல் 'சடா'ரென்று மனசில் குதித்தார்கள்

'காலடிக்க தீர்த்தம் இருக்கக் கதிர்காமம் அலைவானேன்?' என்ற பழமொழிக்கு வஞ்சகம் செய்யாமல் 'முதலில் பூங்கிளியை அணுகுவோம்' என்ற பரிச்சார்த்தத்தில். அவள் குளுத்தியாக இருக்கிற நேரம் பார்த்து நேரே அவளிடமே போய் விஷயம் பூராவையும் கக்கினேன்

என்ன மாயமோ பாம்பு சீறுகிறசாடை சினந்து குரல் கேரக் கத்தினாள்.

'உந்த எடுபபிலே நீ இப்ப நங்க யோசிக்கிறது ஏனெண்டு எனக்கு வடிவாத் தெரியும். சீதா ஏதும் சொல்லியிருப்பாள் அவலினர் தாளத்துக்கு நீ ஆட வெளிக்கிட்டிடாய். அவள் ஆடுவாள் நீ பக்க வாத்தியம் வாசி. என்னில நேசமெண்டது கத்தப்பொய் நான் உன்னை நம்பமாட்டன்

'உனக்கு ஒரு வெள்ளிடயும் தெரியாது. அவள் ஒரு வளர்ப்புபிள்ளையெண்டதால் பச்சாத்தாப்பப் பட்டா. நான் அவளைத்தான் கடப்போறனெண்ட நினைபபில நீ புழுங்கிராய். நான் அவளைக் கான்றதுமில்லை கதைக்கிறதுமில்லை. நம்பாட்டிக் கிட நான் இனி உன்னாட ஒண்டும் சொல்லமாட்டன். வரவும் மாட்டன் - போறன்

'போறதுக்கே அவசரப்பட்டு வந்தனி?' என்றுகனிவிரக்கத்தோடு சொல்லி. என் கரத்தைத்தாவி இறுகப் பிடித்துத் தன் கன்னத்துக்கு என் கையாலேயே செல்லமாக அடித்தாள்.

கள்ளி, விடு கையை என்று சொல்ல வாயுன்ன. ஒரு சோக மெளனம் என் வாக்கினில் புதைந்தது.

சற்று வேளையால் அவள் சொன்னாள்

'எனக்கு ஒரு சத்திய வாக்குத் தா - கட்சி கிட்சியெண்டு ஊர்க் கரைச்சல்களில மாட்டுப்பாமல் மிருதங்கத்தை ஒழுங்காப் படிச்சப்போட்டு வீட்டோட இருக்க வேணும்'

அழகிகளின் பாசம் பாம்புவாய்த்தேரையாக்கி விடும் என்பதாக அவள் நிபந்தனை எனக்குப் பட்டது.

‘என்ன யோசிக்கிறாய்?’

‘தேவையில்லாத விசயத்தில மூளை கெட்டு ஒரு மாகாணிக்கும் வேண்டாத சுய கௌரவத்துக்காகச் சத்தியத்தைக் காப்பாத்தப்போய். பேய்த்தனமாக அரிச்சந்திரன் பட்ட கரைச்சல் தெரிஞ்சும் அந்தக் கரைச்சலுக்க என்னை நீ மாடப்பாக்கிறாய். கொடுவாக்கத்தி எடுத்து வெட்ட வந்த முனிவர் சிவபெருமானாக மாறி அரிச்சந்திரனுக்கு மாலை போட்டமாதிரி எனக்கு நீ மாலை போடுவியென்டா என்னாலயும் சத்தியவாக்கைக் காப்பாத்த முடியும். ஆனா இது அந்தப் புளுகுணி உலகமில்லை’

அட்டியின்றி ஒரு வாக்கும் சொல்லாமல் நின்றவள் சடர்ரென்று தன் கணையாழியைக் கழற்றி என் விரலில் அணிந்த கையோடு சொல்கிறாள்.

‘இனி உன் விருப்பம்போல நடந்துகொள்’

ஊமைக்காதலால் கல்லாய்ச் சமைந்த பூலோகரம்பை மாதிரி பூங்கிளி நிலைகுத்தி நின்றாள்.

பாரிய இரக்க ஊற்றுக்கண் பெண்ணின் பவுத்திர நெஞ்சிலிருந்தே பெருக்கெடுக்கிறது என்பதை இப்போ உணர்ந்தபோது பலவீனானானேன். அப்போது அவள் என் பாசப் பிறவியான உன் பிறந்த தங்கச்சியாகவே எனக்குத் தெரிவதற்கு. அவளையொத்தவளாக என் வீட்டில் எனக்கு இருந்த ஒரே ஒர் பெண்பிறவியில் கொண்ட மீதூர்ந்த பாசமே காரணமாயிருந்தது.

விட்டிற் பூச்சியாக மனசு குதித்தது.

மகாத்மா காந்தியின் பிரிய சீடர் மாளிப்பாய் ஹன்டி பேரின்பநாயகம் வீடு கழிய. வலக் கை முடக்கால் திரும்பி. மக்கி நோட முடிவில் சேறு பாவிய ஒழுங்கை கடந்த கிணரோடு சலனமற்ற ஒரு சூச்சி வீடு. வீட்டுக்கு முதிசரான மிருதங்க வித்வான் செல்லையா கை கூப்பி எங்களை வரவேற்றபோது என் மேனி கூனி ஊந்தே போய்விட்டது.

‘வாரும். இரும். படியும்’ என்று முகப்பாத்தியாக மறுகருத்துப்படச் சொல்லிச் சிரித்தார்

ஏலவே கொப்பியில் பாடம் வாசித்துக்கொண்டிருந்த கீரிமலைப்

பூதப்பிள்ளை மிருதங்கத்தில் அப்பியாசம் புரிகிறபோது செய்த சாகசத் தத்தக்காரங்களால் என் தலை கிறு கிறுத்து மயங்கியது.

கைகூடாத காதலை வளர்த்து விசர்த்தனமாய்ப் பெட்டைக்குப் பின்னால் திரிகிற பித்தன்போல் வெறும் ஆசையை வைச்சுக்கொண்டு விசயம் தெரியாமல் இதில வந்து மாட்டிக்கொண்டேன். இந்த ஜென்மம் போனாலும் எனக்கு மிருதங்கம் வாசிக்கிற கலை சரிவராது என்று எனக்குள் தீர்மானித்தேன். 'பிச்சை வேண்டாம் நாயைப்பிடி என்ற கோதாவில் 'திரும்பிப்போவமா?' என்றும் ஒரு மனம் சலித்தது. ஆனால், குலசிங்கத்தார் விடவில்லை. நான் வியந்து போகிறளவு வித்வ சங்கீத பாஷையின் தோரணையில் என்னை அறிமுக விளாசலுக்குப்படுத்தலானார்:

'இவா நம்ம சொந்தகாரர பையன். பெரிய விச்சளி. இவா அப்பாவோட அப்பா அவா மகனான இவா அப்பா. இவா அண்ணாச்சி எல்லாருமே நாடகக் கலையில் பிரகாசம் பண்ணின்டவா. இவா மாமா சிங்கராசா'ன்னவரு ஊரை அதிரவைச்ச யோக்கியாம்ச வீரதீரப பராக்கிரமசாலி. அவாவும் நாடகத் துறையில் சக்கை போடு போட்டுண்டவா. அந்த வமிசக்கலைய விட்டுடக்கூடா'தென்னு தோணித்து. அதான் நம்ம பிராமத்ததிலே வளத்துக் கச்சேரிகளுக்கு வச்சடலாமெ'ன்னு பாக்கிறேன்...

'ஆஹா. பொன் வாக்கு. பேஷாச் செஞ்சடலாம்'

அடவான்ஸ்?

'அடுத்த வாரமே ஆரம்பிச்சடலாம்'

சங்கீதமே புதிய பாஷை. மயக்கும் பாஷை. கலையும் இலக்கியமும் புதிய பாஷைக்குள் நளிணப் பெண்கள்போல் நர்த்தகிக்கின்றனபோல் எனக்குப் படடது.

அன்று இரவு பூராவும் நான் சொற்பனத்தில் வாசித்த மிருதங்கம் விடிந்ததும் கை நழுவிற்று. தேன் கசிந்தசாடை கண்களில் நீர் ததும்பிக் கிடந்தது.

தரிசனம் 34

பேரழகி கிளியோபட்ராவையே தோற்க வைத்த முதவாளி சோமுலின் தவப் புதல்வி புவனேஸ்வரியில் கந்தசாயி கொண்ட பொருந்தா மையல் தீரா நோயாகியதால், அது சுறுடடுக்கொட்டில் தாண்டி ஊரே எடுபட்டது. பட்டுப்புடவை தங்க நகை நட்டு அவங்கரிப்புகளைக் காண்பிக்கும் வசக்கோப்பு நடிகாக்களாக இதுகாறும் கருதி, கோயில் குளங்களுக்குப் படையெடுக்கிற மாதரசிகள், பின் இறந்தத் திருக்காதல் பற்றி அளந்து கொட்டுவாற்காகவே கிடந்த கோயில்களுக்கெல்லாம் திரண்டுபோய் நவீன பதிவிரதைகளானார்கள்.

ஒரு ஞாயிறு தினம் சனங்களின் மூளைகளை அதிரவைத்த செய்தி ஒன்று. யாழ்ப்பாணத்தையே திடுக்காட்டிக் கிலுக்கட்டியாக்கிற்று. ஏலவே கள்ளமுத்தன், காராளி முத்தன், வீரசிங்கம் புரிந்த இளவாலை முக்கொலையால் கிலிமண்டிப்போய், செக்கலாக முன்பே வீடுகளுக்குள் பதுங்கிக் கிடக்கிற பெண்புரகுகள் இதனால் மலாரடித்துப் போய்விட்டார்கள் - நாங்களும் மூளைகள் வறள யோசிக்கலானோம்.

பாகவதர்சாடை விரித்த சடையும் வாளித்த கருஞ் சுருள் தாடி சகிதம் கமண்டலம் ஏந்தி, மேனி பூராவும் திருநீறு சந்தனம் பூசிய தவஞானத் திலக பூபதியான யாழ்ப்பாணம் எழுந்தருளிய மட்டக்களப்பு மாந்திரீகர் - அந்தச் சாமியார் கொக்குவிலில் உள்ள ஒரு குக்கிராமத்துக் குடிசையில் தஞ்சமாகி ஆற்றிவரும் பராக்கிரமப் புதுமைகளை இலங்கைப்பத்திரிகைகள் கொடடை எழுத்துக்களில் தீட்டித் தள்ளின

சமயாதிச் சாமியார்களான மடாலயங்களில் புலிக்கண் தீட்டியர்களான நான், காக்கொத்து, கொக்கு ஆகிய மும்மூர்த்திகளும் வலு நிதானமாக

வெகு பதனமாக - கலவரப்படாமல் சற்று உசாரடைந்தோம்.

பேய் பசாக ஏவுதல், வயிரவரை அழைத்தல், செய்வினை சூனியம் செய்தல், பில்லி விடுதல், ஆளை மயக்கல், நினைத்த காரியம் சித்தியாக்கல், எதிரியை மடக்கல், பிரிந்த காதலை இணைத்தல், இணையாக் காதலை இணைத்தல், வாக்குவன்மையை ஊமையாக்கல், தீராப் பகையைத் தீர்த்தல், தீரும் பகையைத் தீராதாக்கல், சட்டம் பொலிஸ் கோடு கச்சேரி வழக்குகளைச் செயலிழக்க வைத்தல், மசியாத பெண்ணை மசிய வைத்தல், பாம்பைப் பவுண் கட்டியாக்கல் - இப்படியாக நூற்றியெட்டுவிதப் புதுமைகளை எட்டு நாள் விரத முடிவில் நிறைவேற்றும் சாமியாரின் அகோர சாதனைகளைப்பற்றி, ஏலவே 'சாமி சத்திய பாமா கதவைத் திறவாய்' என்ற பத்திரிகைகளின் மாந்திரீகப் பரப்புதலால், ஐந்து சதப் பத்திரிகைகள் ஐம்பது சதத்துக்கு ஏறின.

யப்பான் குண்டு போட்டு அழிக்கிற பரிதாபச் செய்திகள் இந்தச் சாமியார் திருவிளையாடற் புண்ணியத்தால் இரண்டாம் படசமாகின.

இத்திருவிளையாடலைப் பார்த்துத் தக்க சிகிச்சையளிக்க இளம் மார்க்ஸிய அலை பாய்ச்சிகளான நாங்கள் மூவரும் மாறுவேஷமணிந்த ராசாக்கள் மாதிரி, ஊர் பேர் ஆள் மூன்றையும் ஆளுக்கொன்றாய்ப் புனைந்துகொண்டு, 'விடுபேயர்' போல் கொக்குவில் சாமியார் குடிகொண்ட திருபதிக்கு எழுந்தருளினோம்.

எங்கள் 'பொற்காலம்' கொக்குவில் சாத்திரி பொன்னுத்துரை வீடு கடந்து போகும்போது அவர் படலையில் 'கோக்குக் கட்டியால் எழுதிக்கிடந்த கை ரேகை - எண் சோதிட' மரப் பலகை, 'சாகிறேன் பந்தயம் என்ன?' என்ற கோதாவில் 'தொந்துப் பத்தத்தில் தூங்கிற்று.

தேர்த் திருவிழாவுக்கு அள்ளுப்படுகிற கூட்டத்தை விஞ்சும் வகையில் சனம் தெருக்களையும் வீதிகளையும் அடைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு மணிக்கணக்காகத் தூங்கி வளிந்து சாத்திரிச் சாமியார் தரிசனத்துக்காகத் தவமியற்றினர் இந்தச் சாட்டில் யாழ்ப்பாணக் குடாவைச் சூழவுள்ள தீவுப் பகுதி வியாபாரிகள் பெட்டி கடகம் பாய், கள்ளுகளோடு அள்ளுகொள்ளையாக வந்து சொரிந்து வியாபாரித்தனர்.

புகையிலைக் கம்பு கணியம் சுறுட்டுக் கொட்டிலில் எடுபிடியாக வேலை செய்த நொடிஞ்சல் பொடியன் கந்தசாமியால் வந்த வினை இது.

பேரழகி கிளியோபடராவையே தோற்க வைத்த முதலாளி சோமுவின்தவப் புதல்வி புவனேஸ்வரியில் கந்தசாமி கொண்ட பொருந்தா மையல்

தீராத நோயாகியதால், அது சுறுபட்டுக்கொட்டில் தாண்டி ஊரே எடுபட்டது. படும்புடவை தங்க நகை நட்டு அலங்கரிப்புகளைக் காண்பிக்கும் வசக்கோப்பு நடிகர்களாக இதுகாறும் கருதி கோயில் குளங்களுக்குப் படையெடுக்கிற மாதரசிகள், பின் இந்தத் திருக்காதல் பற்றி அளந்து கொடுவதற்காகவே கிடந்த கோயில்களுக்கெல்லாம் திரண்டுபோய் நவீன பதிவிரதைகளானார்கள்.

புகையிலை விரிச்சாப போச்சு, பொம்புளை சிரிச்சாப போச்சு என்பது தனது புதல்வியாலேயே ஆச்சு' என்று கண்ட முதலாளி சோமர் பொடியனை வெருட்டவில்லை; நேரே மடக்களப்பு மாந்திரீகரிடம் தஞ்சமானார் கேட்பானேன். பஞ்சாண்டிகளைப் பரதேசிகளாக்குவதில் வல்லவர்கள் வாரிசான சாத்திரிச் சாமியார் இதை நழுவ விடாமல், இரு சிஷ்யர் புடைசூழ, யாழ்ப்பாணம் எழுந்தருளிக் கொக்குவில் குக்கிராமக் குச்சு வீட்டில் குடி புகலானார்

பூசையாகமுன் சன்னதமாடுவதுசான. இந்தச் செய்தி, பாம்புவாய்த் தேரைபோல் மகாஜனப் பத்திரிகைகளுக்கு அருமருந்தாக வாய்த்தது.

பொடியன் கொடிச்சவாலென்றாலும் இதுக்குக் கோசு போகாமல், விட்ட பெல்லியைத் திருப்பிவிட, மடக்களப்புப் பொடியார் பகுதியில் உள்ள திறம் மாந்திரீக சாத்திர சாமியார்கள் இருவரை அழைத்து, அதற்குப் போடியான எதிர் ஏவுதல்களை அனுப்பத் திட்டமிட்டான்.

இத் திருப்பணிகளின் பலன், புவனேஸ்வரி எழுந்தால், நடந்தால், இருந்தால், மலசலம் கழிக்கக் குந்தினால், சாப்பிட அமர்ந்தால், உடுபிடவை அணிந்தால் பாகவதர் பாடல்கள் உள்ளிட்டு பழம் படக் காதல் பாடல்களும் அவளைப் பார்த்து அவன் பாடுவதுபோல் இப்படியாக அலறிக் கேட்கும்:

'உன் அழகைக் காண - இந்
கண்கள் போதாதே'

'ராதே உனக்குக்
கோபம் ஆகாதடி
மாதரசே பிழை
ஏது செய்தேன் சுகுண
ராதே உனக்குக்
கோபம் ஆகாதடி

....
'உன் மனச்சம்மதம்

உன்போ இல்லையோ - நான்
உணர்ந்து மகிழ வெளிக்
காட்டலாகாதோ?

....

ஆருயிரே இனி
ஒருயிராவோம்
உம்மைக் கனவிலும்
நான் மறவேன்'

....

'வதனமே சந்ர பிம்பமோ
மலர்ந்த சரோஜமோ?'

....

'உனைக் கண்டு மயங்காத
பேர்களுண்டோ?
வடிவழகிலும் குணமதிலும்
உனைக் கண்டு மயங்காத
பேர்களுண்டோ?'

....

'காதல் காதல் காதல் -
காதல் போயிற் காதல் போயிற்
சாதல் சாதல் சாதல்'

மாணவ கண வகுப்புக்குள் பிரவேசிக்கிற திடீர்ப் பரிசோதகர்போல்
நாங்கள் சாத்திரிச் சாமியார் 'காம்பரா' என்ற சாம்ராஜ்யத்துள் சடா'ரெளப
புகுந்தோம்.

'கேட்டுக் கேள்வியில்லாம, தார்காணும் மோட்டுத்தனமா இந்தக்
கலாடாப் பொடியன்மாருவளை உள்ள விட்டது?' என்று சிஷ்ய
கோஷ்டிமீது சீறினார்

'வந்தனம் சாமியார் எங்கட ஊருக்க நாங்க வந்து போறதுக்கு
ஆரிடயும் அனுமதி கேக்கத் தேவையில்லை' என்றான் காக்கொத்து
ரத்தினம்.

'விஷேண்டியமாக் கதைச்சு, விஷயத்தைக் குழப்பாதே' என்று
காக்கொத்துவின் காதில் மெல்லச் சொன்னேன்.

சாத்திரிச் சாமியார் தலையசையாமல் இரு விழிகளை உருட்டி
நாந்திசையும் பார்த்து 'முருகா திவ்ய பரந்தாமா' எனக் கூவிக் கை
கூப்பியபின், திருநீற்றுப் பொட்டலம் அவிழ்த்து எங்கள் பக்கம் வீசினார்.

இதுக்குள்ள ஏதும் மந்திர மாய அசிட கிசிட கிடக்குமோ? என்று ஒரு கணம் மூவரும் ஏகமாய் முழிசினோம்.

இதைக் கண்ட சாமியார் ஒரு வெற்றிப புன்னகை ததும்ப 'பிள்ளையாண்டாங்களுக்கு ஏதும் தேவையானா தெடசணை வச்சுடா சரி, காரியம் சித்தியாகும்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

'எங்களுக்கு எதுவும் தேவையில்லை. உங்களைத் தரிசித்து இதுகளைப் பாத்திடடுப போகத்தான் வந்தனாங்கள்' என்று ஏகோபித்துச் சொன்னோம்.

சாக்குத் தட்டி மறைப்பில் மடை பரப்பிய குவியல் தெரிந்தது. அறுத்த கோழித் தலைகளின் ரத்தச் சீறலுள் பெண் ஆண் இரு பாவைகள் தோய்ந்து கிடந்தன செக்கச் சிவந்துபோன புவனெஸ்வரி கண்கள் இமையாட்டமின்றி அந்தப் பொம்மைகளில் நிலை குத்தி நின்றன.

இதற்குமேல் எங்கள் பொறுமை, 'பொறுத்தது போதும் பொங்கி எழுங்கோடா' என்று கிளர்வதுபோல் எங்களுக்குள் கெந்தகித்தது.

'சோமப்பா நீங்க சுறுடடுக் கொட லுக்கும் ஃலியாக்களுக்கும் முதலாளியாயிருங்கோ. அதைப் பற்றி பறவாய். ல்லை. ஆனா நீங்க உங்கட பெத்த பிள்ளைய இப்பிடிப் பரிசுக்கெடுக்காதையுங்கோ நாங்க செய்து காட்டுறம் விளையாட்டு'

சாத்திரிச் சாமியார் துள்ளிக் குதித்து எழுந்தார்.

'என்டா அது கலாட்டா?'

'சாத்திரியார், உங்கட வெருட்டு - அந்தச் சூத்திரக் கயிறு இப்ப எங்கட கைக்கு வந்திடடுது. இனி அது பாடாது. மூக்குடைபடாமல் மரியாதையா மூடடையைக் கட்டும்' என்று ஏகக் குரலில் சாடினோம்.

சாத்திரிச் சாமியாரின் கைக்குவளையுள் கிடந்த 'எலக்ட்ரிக்' கோழித்தலை எங்கள் கைக்கு எப்படி வந்தது என்று சாத்திரியே தெரியாமல் முழிசலானார்

(இது 1949 வாக்கில் நிகழ்ந்தது. இந்தச் சம்பவத்தால் சாத்திரிகளுக்கும் எங்களுக்கும் நடந்த தர்க்கவாதம், ஈற்றில் அந்தப் பெண்ணின் நல்வாழ்வுக்கு வழிவகுத்தது. கந்தசாமியும் எங்கள் நண்பனானார். சாத்திர சமய சம்பிரதாயம் எத்தகைய பொய்மை என்பதை விஞ்ஞான பூர்வமாக விளக்க, இச்சம்பவம் ஒரு வாய்ப்பாகவும் அமைந்தது.)

தரிசனம் 35

கற்பிதம் உற்பவித்த சூன்ய உலகம் போலவே தமக்குப்
பிடியாத புரியாத விஷயங்களைத் தங்கள்
கற்பனையில் தாங்கள் நினைப்பதுபோல உருவாக்கி,
அதற்கும் கற்பிதமாகவே பதிலளிக்கிற
'புத்திஜீவி'களான 'கொழுவல்காறர்'களால்தான்
தேவையற்ற சச்சரவுகளும் குரோதங்களும்
அராஜகங்களும் தலை எடுக்கின்றன.

தறுக்கணித்த கிழங்குபோலான மரத்துப்போன உரத்த சிந்தனை
புரட்சிகரச் சித்தாந்தத்துக்கு மாறான பெரும் பாதகர்களையே உருவாக்கும்
என்பதை நாங்கள் கண்டுகொண்டதால், அத்தகையோரின் அரசியற்
கோஷங்கள் வெறுமையாகத் தெரிந்தன.

முதலாண்டு மார்க்ஸிய வகுப்பு ஒரு புதிய உலக ஞான பீடத்துக்கு
எங்களை இட்டுச் சென்றதோடு பழைய சேற்று நீரின் ஞானஸ்ஞானக்
கிருத்தியங்களை நிராகரிக்கவும் மனசில் புத்துயிர் ஈட்டிற்று. பொருள்
மாற்றமே குணமாற்றமாகிறதால் எதிலும் எங்கும் அடிப்படை மாற்றம்
ஏற்படாமல் ஏற்படுத்தாமல் பழங்கட்டமைப்புகளைத் தகர்க்க முடியாது
என்றுணர்ந்தபோது, உணர்ச்சிக் கோஷங்கள், வீர தீர சாகசங்கள்,
தன்னிச்சாவாதங்கள், மந்திர மாய உச்சாடனங்கள், கோத்திர சாத்திரங்கள்,
பரிசேயர் போதனைகள், சாதி சமய ஆசாரங்கள் கற்பனாதோற்றச் சிலைகள்,
ஓவியங்கள் என்பன மிகப் போலியாக, ஆபாசம் நிறைந்த வேடிக்கை
வினோதங்களாக, நகைப்புக்குரிய சாகசங்களாக, கடைந்தெடுத்த
பிற்போக்குத்தனமாகத் தெரியவாரம்பித்தன.

மனிதகுல முன்னேற்றத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளும் இந்த ஆசாரச்
சம்பிரதாயங்கள் விழலுக்கு நீர் பாய்ச்சும் வீணர்களான மேல்தட்டு
வர்க்கத்தின் புற்று நோய்க் கிருமிகள் என்பதைக் கண்டு தெளிய எங்களுக்குக்
கன நாள் எடுக்கவில்லை. சம்பிரதாயம் வாழ்க்கையல்ல. வாழ்க்கை

சம்பிரதாயமானால் அந்த வாழ்க்கை முழுப்போலியானது என்பதையும் கண்டுகொண்டோம்.

இந்த விஷயக் கிருமிகளுடன் போராடியே முழுக் கணக்கும் தீர்க்கவேண்டும் என்பதையும் கசடறக் கற்றுக்கொண்டதுடன், புரட்சிகரமான தத்துவம் இல்லாமல் புரட்சிகரமான இயக்கம் எதுவும் இருக்க முடியாது என்பதையும் வள்ளீசாகப் புரிந்துகொண்டோம்.

'விஞ்ஞானம், சரித்திரம், மனிதகுல வரலாறு, உயிரின தோற்றம், உளவியல், மனோதத்துவம், அரசியற் தத்துவம், அரசியல் வரலாறு, மத வரலாறு, சமுதாயவியல், பொருளாதாரம், சட்டம், இனம், தேசம், நாடு, நகரம், கிராமம், கலை, இலக்கியம், பாலியல்' என்றுள்ள ஆதி மூல உலக வியாபித ஞானபோதம் நடைமுறையோடும் தத்துவத்தோடும் இணைக்கும் இயக்க முறையை முதற்கட்டமாக நாலாண்டுகால அரசியல் வகுப்பு நிறையும்போதே, மார்க்ஸ் - எங்கல்ஸ் - லெனின் தத்துவத்தின் ஆரம்ப அடிப்படை அம்சத்தைப் புரிந்துகொள்ளலாம்'

அரசியற் தத்துவ மேதை அ. வயித்திலிங்கத்தின் இவ்வகைத்தான மூல வள வாக்கியம் எங்கள் இள நூங்கு மூளைகளைச் சிதறித்துச் சல்லடையாக்கியபோதும். ஆவேச அறிவுப்பசி பிடித்த வேகிப்பில் நடுச்சாமம் வரை படிப்பிலும் ஆய்விலும் தர்க்கிப்பிலும் இறங்கினோம். ஊதியம் ஏதுமில்லா முழுநேர இயக்க ஊழியத்தினரான என்னையும் கொக்கு டானியலையும் ஊர் மனைச் சனங்கள் வெருண்டு நோக்கத் தலைபட்டனர்

கறுவல் துரைராசா பெண்பித்துக் கடடைச் சந்திரகாசன், காக்கொத்து ரத்தினம் மூவரும் படிப்புச் சூன்யத்தால் இதில் சேர்மதி கொள்ளாதபோதும் அனுதாபிகளாக இயங்கினர் சாது லூயிஸ் எதையும் பேசாத மவுனியானபோதும் அத்தியந்த விஸ்வாசியாகி எங்களுடன் சங்கமித்தான். வாரம் தோறும் தேசாபிமானியும் எங்கள் வாசனைக்கு ரசனையாயிற்று.

சும்மா வெருண்ட ஊர் எங்களை மிரடத் தொடங்கிற்று.

என்பால் மீதூர்ந்த பாசம் வைத்த வேதக்காறர் நான் 'மனம் திருந்த' வேண்டி மெழுகுவர்த்தி ஏந்தி கோயில் ஆராதனைக்கு நித்தம் படை எடுத்துப் போனதுதான் எனக்குத் துபபரவாக விளங்கவில்லை. இந்தத் திருக்கூட்டத்தில் பூங்கிளியும் சீதாவும் இணைந்ததுதான் ஆக அதிசயமாகவிருந்தது. இதன் சூத்திரக் கயிறு யாரிடம் இருக்கிறது என்றும் தெரியவில்லை. கோழி மேய்த்தாலும் கோறணமேந்தில மேய்க்க வேணும்'

என்று கண்டுபிடித்த யாழ்பாண மரபு எங்களை அணுகாததாவோ, கோழியும் மேய்க்காமல் கோறணமேந்திலும் சேராமல் விட்ட தோஷமோ எங்களை யாரும் அண்டுவாரில்லை.

இந்த 'மாடசிமை'க்குள் ததீங்கினதோம் விழுந்துகொண்டிருக்க கறுவல் துரைராசா தூதுவன் தோரணையில் கடுகி ஒடிவந்து பரபரப்பான ஒரு விஷயத்தை வலு ஆறுதலாகச் சொன்னான்.

'கோயிலடியில் ஊரே கூடி உன்னைப் பற்றிச் சுவாமியிட்ட முறையிட்டிருக்கினம். நீயும் கொக்கு பானியலும் 'டேஞ்சர்க்' கட்சியில் சேந்து ஊரைக் குழப்பப் பாக்கறியளாம்'

அறிவீனத்தைப் புட்டுக்காட்ட, சிரிப்பாலும் பதில் சொல்லலாம். எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

கோயில்களையும் அரசியற் பாசறையாக்கிச் சங்கமிப்பதில் சமயாதிகள் சாதனையாளர்கள். 'கோயில்களைக் கட்டுவதே கலம்பகத்துக்காகத்தான்' என்று காக்கொத்து ரத்தினம் ரத்தினச் சுருக்கமாகச் சொன்னானே அது உண்மை என்று இப்போ நிருபணமாயிற்று. இல்லையேல் சும்மா கிடந்த என்னில் கோயில் முகாமை சீண்ட வருமா?

'முறையிட்டவையோ, 'கோள்'சொன்னவையோ?'

துரைராசா பதில் சொல்லாமல் திணறினான்.

கற்பிதம் உற்பவித்த சூன்ய உலகம் போலவே தமக்குப் பிடியாத - புரியாத விஷயங்களைத் தங்கள் கற்பனையில் தாங்கள் நினைப்பதுபோல உருவாக்கி, அதற்கும் கற்பிதமாகவே பதிலளிக்கிற புத்திஜீவிகளான 'கொழுவல்காறார்களாலதான் தேவையற்ற சச்சரவுகளும் குரோதங்களும் அராஜகங்களும் தலை எடுக்கின்றன. அல்லாவிடின், விவகாரம் என் சம்பந்தப்பட்டதாயிருக்க, அடுத்தவர்களோடு ஆலோசனை நடத்தும் கோமாளிகள் கூத்தில் சாமியார் பங்கேற்பாரா? கோள் சொல்லியே வயிறு நிரப்பும் சாபவிமோசனர் நிரந்தரமாக்கிய சங்கீர்த்தனத் தட்டியில் பாவப் பொறுத்தலுக்காகத் தவமியற்றும் வித்தை இதன்கண் எங்களுக்கு அதிசயமாகத் தெரியவில்லை.

இவ்வகை விளையாட்டு எச்சங்களை நிராகரித்து விமர்சித்த பேர்னாடஷா, எங்கர்ஷால், ஹரிபோல்டி, ஜீன் மெஸ்ஸியர், கௌதமர், நேருஜி, ராகுல்ஜி போன்ற மேதைகளின் ஞான தரிசன தீபம் எங்களுக்கு ஆதர்ஷமாகத் தெரிந்தது.

* கம்ப்யூனிஸ்டுகளை ஒழித்துக்கட்ட ஜார் மன்னன் அரண்மனையில் களி நடம் புரிந்த பாதிரி கேபனும் ரஷ்புகளும் என் மனக் கண்ணில் விஸ்வரூபமெடுத்தனர் பாதிரி கேபனால் 1904ல் கோபுர வாசல் மைதானம் ரத்தச் சேறாகிய ஞாயிறு தினம் திரை விழுத்திற்று.

பொழுது உறையில்போய் ஊர் செக்கலாய் இருள, கோயில் ஆராதனை ஒலிபெருக்கியில் தாஸீஸ் சுவாமியின் மன்றாட்டம் காது கிண்ணிட அலறியது.

கம்ப்யூனிஸ்டுகள் மனம் திரும்ப வேண்டி ஒரு பரமண்டல மந்திரம் ஒதுவோம்'

சங்கிலித்தாமும் சபையும் இணைந்து ஜெபிக்கலாயினர்:

'பரமண்டலங்களிலே இருக்கிற எங்கள் பிதாவே
உம்முடைய நாமம் அர்ச்சிக்கப் படுவதாக
உம்முடைய ராஜ்ஜியம் வருக
உம்முடைய சித்தம் பரலோகத்தில் செய்யப்படுவதுபோல்
பூமியிலேயும் செய்யப்படுவதாக.

அன்றன்றுள்ள எங்கள் அபயம்
எங்களுக்கு இன்று தாரும்
எங்கள் கடன்காறர்களுக்கு நாங்கள் பொறுக்குமாப்போல
நீரும் எங்கள் கடன்களை எங்களுக்குப் பொறும்
எங்களைச் சோதனையிலே பிரவேசிக்காதேயும்
தின்மையிலிருந்து ரட்சித்துக்கொள்ளும்
ஆமெஞ்சேசு.(ஆமென் யேசு)

சமைந்துபோய் அமைதியாக நின்று துரராசா 'கல கல'த்துச் சிரித்தார்

'விசயம் புரிஞ்சுதோ? கம்ப்யூனிஸ்டுகள் மனம் திரும்ப வேணுமெண்டு அவே மண்டாடேல்ல. கம்ப்யூனிஸ்டுகளைச் சொல்லித் தங்கட சீவியத்துக்காகத்தான் விழுந்தடிச்சு மண்டாடுகினம். அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லிப்பார். அது வடிவா விளங்கும். இதைப் புரிஞ்சா அவே இந்த மந்திரத்தையும் தங்களுக்கு வாசியா மாத்திப் போடுவினம். உதை உப்பிடயே பறையாமல் விடுவம்' என்றேன்.

* இஷ்டமத் பர்ஷா மொழிபெயர்த்த 'போல்ஸ்விக் - அரசியல் வரலாறு' நூல் படித்தால் முழு விபரம் அறியலாம்.

நீ விடாலும் அவே உன்னை விடாயினம்' என்றான் துரைராசா நகைச் சுவையாக.

அதை அப்ப. பாபபம்' என்றேன் நான்.

(குறிப்பு - தற்காலம் விடுதலை இயக்கங்களைப் பயங்கரவாதிகள் என்று ஏகாதிபத்தியவாதிகள் சொல்வதுபோல் அக்காலம் கம்யூனிஸ்டுகளைப் பயங்கரவாதிகள் என்று மதவாதிகள் பிரசாரஞ் செய்தார்கள். கிறீஸ்துவத்துக்கு எதிரான கிறீஸ்த மதவாதிகள் உலகம் பூராவும் இந்தப் பிரசாரத்தில் முக்கிய பாத்திரம் வகித்தனர்)

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

தூசிசனம் 36

முதலாளிய அமைப்பில் தேசிய இனப் பிரச்சினையை மாரக்லியம் எப்படி நோக்குகிறது. இது சோஷலிஸ அமைப்பில் எவ்வாறு கையாளப்படும் என்பதையும், ஒவ்வோர் நாடுகளின் கலாசாரங்களுடாக நடைமுறைப்படுத்தும் விதிகளையும், யதார்த்த பூர்வமாக விளக்கிய ஸ்டாலின், ரஸ்திவே, வியூசோஷி, ஹரி அபயருணவர்தனா, பீட்டர் கெனமன், வயித்திலிங்கம் பொன் கந்தையா, சன்முகதாசன் ஆகிய கம்யூனிஸ்டுகளின் கருத்துரைகள், முழுத் தர்க்கங்களுக்குப் பின் இன மொழி தேச பேதமற்ற ஒரு புதிய உலகம் பற்றிய ஞானத்தை எங்களுக்கு ஊட்டின

'மலைதளை இடிப்பேன் - மண்ணில்

தையிலமும் வடிப்பேன்

என்று நாடகக் கொட்டகை அதிரப் பாடும் புளுகுனி மழுவுர்சாடை, கடசி உறவோ தத்துவ தரிசனமோ அற்ற தன்னிச்சா ஆபாசப் பாலியல் மோகினியான சகனட வில்லியன் சிமிக்கினாமல் கொக்கு டரணியலுடன் ஒட்டிக்கொண்டதால், கொக்கனும் 'செக்ஸ்'வாநியாகி விடுவானோ என்று எனக்குள் ஐயம் எழுந்தது. கட்சியின் சாயம் கொக்கனால் வெளுக்குமோ என்றும் ஐயிச்சப்பட்டேன். அதுபோல் ஆகியும் விட்டது.

தண்ணி இலக்கியப் பிரவேசரின் புனித யாத்திரை' எங்களுக்குப் பாரச் சிலுவையாயிற்று. கொக்கன் கட்சியால் நீக்கப்பட்டு ஆறு மாதங்கழிய நிறந்தனையோடு சேர்க்கப்படான். பாம்புக்குத் தலையும் மீனுக்கு வாலுமாக நழுவும் விலாங்குபோல் பகலில் கம்யூனிஸ தோழர் நட்பும், இரவில் முதலாளிய சேவகமும் பூண்டு, தன் சீவியமே நோக்காள வில்லியனை

நாங்கள் சுளுவாக இனங்காணத் தீவிரமானோம். கம்யூனிஸ இயக்க முறை முழு உலகத்தின்பாற் படடிருக்கும்போது, குழுவாதத் தீவிர வெற்றுக் கோஷங்களும் தன்னாணவவாதிகளின் மேட்டிமையும் வேஷங்களாக - காற்றாதிய பலூன்களைப்போல் எங்களுக்கும் புலனாயின.

குருட்டுத்தனக் கட்சி விஸ்வாசம் கட்சி இயக்கப் படிமங்களுக்கு ஊறு விளைவிக்குமாதலால், அதன் தத்துவக் கோட்பாட்டில் தேர்ச்சி பெறுவதே பாரிய அறிவு சார்ந்த முதற் பணியாக இருந்தது.

ஊருக்குள் சத்தியாவேசத்தோடு ஆரம்பத்தில் எங்களோடு இயங்கிய கறுவல் துரராசா, கமலப்பு சின்னராசா, குணசிங்கம், தேவகுணம், தளிச் சொத்தாசையில் ஆழ்ந்து பிரமுகர்த்தனத்துக்கு ஆசைப்பட்டு, அந்தப் பொசிப்பும் இழந்து விலகிப் போனபின், கொக்கு டாளியலும் நானுமே மீதியாகவிருந்து வேகமாக இயங்கினோம். நாளாவட்டத்தில் பள்ளங்காடு சுந்தரம், சாது லூயிஸ், கிறகோலி மிக்கேல், மாளிப்பாய் செல்வராசா நால்வரும் இணைந்துகொண்டனர்.

சிறந்த கம்யூனிஸ்டாவது எப்படி?
 கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைப் பற்றி
 உட்கட்சிப் போராட்டம்
 விமர்சனமும் சுய விமர்சனமும்
 கட்சியில் மிதவாதப் போக்குகள்

எனும் வியூசோஷியின் நூல்களினதும், மாசே துங்கின் கலையும் இலக்கியமும், ஸ்டாலினின் தேசிய இளப்பிரச்சினைகள், வெனிஸிலத்தின் அடிப்படை அம்சங்கள் ஆகிய நூல்களின் விளக்கத் தொகுப்புளரகளும் முடிய ஆறு மாதங்கள் எடுத்தன.

இங்கிலீஷில் துறைபோகக் கற்ற அடக்க சுருபியான வயித்திலிங்கத்தின் ஆற்றொழுக்கான ஆங்கிலக் கலப்பற்ற எளிய தமிழ்ப் பத விளக்கவுரை, எங்கள் மண்டைகளைப் பளங்காய் பினைந்து கூழாக்கியபோதும், எங்கள் அவதானிப்பும் நிதானமும் கூரிய நுண்ணிப்பால் வலுவாக இருகின.

புளுகுணிச் சித்தர்கள் காலப்போக்கில் அழகுணிச் சினூங்கர்களாகத் தெரிந்தனர்

சமயப் புத்தகங்களில் மூழ்கிய தோஷத்தால் இதுகாறும் நாட்டுவளப்பத்தில் இறங்கிய கிணற்றுத் தவளைபோலிருந்த நாங்கள், பரந்த உலகினையும் சாகர சமுத்திரத்தையும் பார்க்கத் தலைப்பட்டோம்.

பட்டம் பதவி உத்தியோக மவுசுகளில் மூழ்கி அதையும் விட்டதாரிகளாகியோர் இதன்பின் எங்களைப் பார்த்து, தத்துவ சித்தாந்தக் கலை இலக்கிய அரசியல்வாதிகள் என்றெல்லாம் புழுங்கியதோடு, போகவிட்டு மறைவாகப் புறஞ்சொல்லும் பழந்தமிழ் மரபைக் கெட்டியாய்ப் பற்றிக்கொண்டு, கேலி கிண்டல் நையாண்டி செய்து தங்களுக்குள் பொச்சம் தீர்த்துக்கொண்டனர். அறிவின் முதிர்வு கண்டு பெருமைப்படவேண்டிய கலைஞரான புல்லாங்குழல் குலசிங்கத்தாரும் இந்த விட்டதாரிகளுடன் சேர்ந்து பொறாமைப்படாதுதான் எங்களுக்கு நூதனமாயிருந்தது. ஆனால், நாங்கள் சனங்களிடமும் கற்று நிபந்தனையின்றிப் பழகி அவர்களோடு இறுக்கமான புனித கைங்கரியத்தை இவர்களால் கற்பனைகூடப் பண்ண முடியாமல் தவண்டையடித்தார்கள்.

முதலாளிய அமைப்பில் தேசிய இனப் பிரச்சினையை மார்க்ஸியம் எப்படி நோக்குகிறது. இது சோஷலிஸ அமைப்பில் எவ்வாறு கையாளப்படும் என்பதையும் ஒவ்வொரு நாடுகளின் கலாசாரங்களுடாக நடைமுறைப்படுத்தும் விதிகளையும், யதார்த்த பூர்வமாக விளக்கிய ஸ்டாலின் ரணதிவே, வியூசோஷி, ஹரி அபயகுணவர்தனா, பீட்டர் கெனமன் வயித்திலிங்கம் பொன் கந்தையா சண்முகதாசன் ஆகிய கம்ப்யூனிஸ்டுகளின் கருத்துரைகள், முழுத் தர்க்கங்களுக்குப் பின் இன மொழி தேச பேதமற்ற ஒரு புதிய உலகம் பற்றிய ஞானத்தை எங்களுக்கு ஊட்டின.

ஆயுத பலத்தால் உழைக்கும் மக்களை அடக்கி ஒடுக்கிச் சுரண்டுகிற முதலாளிய வர்க்கத்துடன் அதே ஆயுதங்கள் மூலமே தொழிலாள வர்க்கம் கணக்குத் தீர்க்கவேண்டும் என்ற கருதுகோள் இலங்கை இந்தியக் கட்சிக்குள் நிலவியதால் ஹரி அபயகுணவர்தனாவும் ரணதிவேயும் கடுங்கோபாடாளர்களாகக் கணிக்கப்பட்டு, 'நவீன ஸ்டாலின்கள்' என வர்ணிக்கப்பட்டனர். இந்த ஸ்டாலின்கள் மாதிரியே நாங்களும் இயங்க விரும்பினோம். இதன்கண் இலங்கைத் தேசிய இனப்பிரச்சினையில் கட்சி ஒரு முடிவுக்கும் வராமல் சுய விமர்சனத்துள் இறங்கி விவாதித்துக்கொண்டிருக்கவே, முதலாளியவர்க்க யூ. என். பி. இதனை வாறாகப் பயன்படுத்தியது.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக சிங்களமும் தமிழும் சம அந்தஸ்துக் கோரிக்கையை வலியுறுத்திய கம்ப்யூனிஸ்ட கட்சி, அதனை முன் வைத்து நாடு பூராவும் வேகமான பிரசாரம் செய்வதென முடிவெடுத்தது. டரொஸ்கிஸ்டுகளான சம சமூகக் கட்சி, தமிழ் சிங்களம் சம அந்தஸ்துக் கொள்கையில் இறுதிவரை உறுதியாக இருந்ததால், கம்ப்யூனிஸ்ட கட்சியின்

இந்த முடிவும் இறுக்கமானது. ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் மறு கன்னத்தைக் கொடு' என்ற முதலாளியத்துக்கு வாசியான சாந்த வாதமும், 'ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் மறு கன்னத்தில் திருப்பி அடி என்ற தீவிரக் கோஷமும் ஒரு மாதிரியே புலப்படன. மக்கள் மயப்படாத எந்தப் போராட்டமும் தனி நபர் வழிபாட்டுக்கே வழி சமைக்கும்' என்ற வெனின் நிலைப்பாடே கடசிக்குள் அப்போ மேலோங்கி நின்றது.

இந்த நெருடலுக்குள் யூ. என். பி. களனி மகாநாட்டில் சிங்களம் மட்டும் சட்டவாக்கத்துக்கான ஜே.ஆர் ஜெயவர்தனா மொழிந்த தீர்மானம் நிறைவேறியபின், பிரதமர் சேர் யோன் கொத்தலாவல யாழ்ப்பாணத்தில் 'சிங்களத்துக்கும் தமிழுக்கும் சம அந்தஸ்து வழங்கப்படும்' என்று 'சமமா' சொல்கிறார் என்று புரிந்தும், யாழ்ப்பாண பிரமுகர்களால் மலர்க் கிரீடம் குட்ப்பட்டபோது நிலமை மேலும் சிக்கலாகியது. கோழித் தூக்கத்தில் கிடந்த எஸ்டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா விழித்துக்கொண்டார் சிக்கலைச் சிக்கலாக்கிச் சிக்கலுக்குள் சில்லு விட்டுச் சிக்கல் படுத்தும் முதலாளியக் கன்னை ஒரு பக்கமும், தெரியாததைத் தெளிவாக்கி தெளிவுக்குள் தீர்வு காணும் சோஷலிஸ கன்னை மறு முனையாகவும் பொருதும் நிலை உக்கிரப்பட்டபோது, நாங்கள் வீறுடைத்த பேராளிகளாகப் பரிணமித்தோம்.

இவ்வித நெருக்குவாரத்தில் தமிழ் சிங்கள முதலாளியப் பிரமுகர்களின் கோஷக் கடசிகள் முதலாளிய வர்க்கம் சார்ந்த அதே வேளை, தமிழும் சிங்களமும் சம அந்தஸ்துக் கோரிக்கையை முன் வைத்த கம்யூனிஸ சம சமாதானக் கடசிகள் சொல்லிய தொழிலாளர்கள் கலந்து நேர் முனையில் போராட முனைந்தபோதுதான் கடசி உக்கிர வேகங்கொண்டு நேர்ப்போருக்கான முடிவு எடுத்து அதற்கான தயாரிப்பில் இறங்கியது.

பொரளை கொட்டா ரோட காரியாலயத்தில் தயாரிப்புக் கூட்டம் பீட்டர் கெனமன் தலைமையில் நிகழ்ந்தது. அவர் சொன்னார்:

அடுத்த வாரம் சனிக்கிழமை மூன்று மணிக்கு 'சிங்களம் தமிழ் சம அந்தஸ்துக் கோரிக்கைக் கூட்டம் கொழும்பு மாநகரசபை மண்டபத்தில் நடைபெறும். இதனைக் குழப்பி கலாட்டா செய்ய யூ. என். பி. பிக்காடையர்களும், யூ. என். பி. புத்த பிக்குகளும் முனைவார்கள். காவல் செய்ய வரும் பொலிஸ் காவலர்களோடே சேர்ந்துகொள்ளும். ஆதலால், கூட்டத்துக்கு வரும் அளவைய கடசித் தோழர்களும் கடசிக் கொடிகள் தாங்கிய கம்பங்களையே ஆயுதமாகப் பாவிக்கக் கூடிய விதத்தில் மண்டபத்துக்கு வரவேண்டும். கடசித் தோழர்கள் கடைசிவரை இருந்து கூட்டத்தைப் பொறுமையாக நடத்தவேண்டும். அனைவரும் முடிந்தவரை

சாறங்கள் உடுத்தி வருதல் வேண்டும். கூடத்துக்குத் தோழர் ஸ்ரான்லி திலகரத்னா தலைமை தாங்குவார்...கலாடாவால் காயம் அடையும் தோழர்கள் பக்கத்தேயுள்ள ரத்தினம் வைத்தியசாலையில் சிகிச்சை பெற விரைய வேண்டும்...

கொம்பனித்தெரு வட்டாரத்தில் சோடா விற்பனை செய்கிற தோழர் சிதம்பரம், மைமூன் ஆரியதாஸ், ஆபதீன் நான், ஆகிய ஐவரும் விடியும்வரை தமிழ் சிங்களம் வாழ்க்' இனவாதிகள் ஒழிக்' பனர்கள் தயாரித்து நெடிய கம்பங்களில் ஏற்றிக் கடடனோம். அவை படடொளி வீசின.

விடிந்தும் நாங்கள் நித்திரை கொள்ளவில்லை.

அன்று கொழும்பு மாநகரம் கம்பூனிலு - சம சமாஜக் கட்சிகளின் செங்கொடிகளால் நிரம்பி வழிந்தது. செக்கடித்தெரு நாகலிங்கம் சோத்துக் கடையில் கட்சிக் கொடியும் தமிழ் சிங்களம் வாழ்க பனரும் கம்பீரித்து நின்றன.

தரிசனம் 37

யூ. என். பி கைக்கூலிக் குண்டர்படை மண்டபத்தை முற்றுகையிடமுன் கடசித் தோழர்கள் புட்டுவங்களை அடைத்துப் பிடித்துக்கொண்டோம். சுளுவாக நுழைந்துகொண்டு முன் வரிசைப் புட்டுவங்களில் சடுதியாக வந்து பூந்த பத்து ஹாமுதுருப் பிக்குகள் முழிகண்ணர்போல் தறு தறுத்து விழி பேந்த அமர்ந்தபோதே, 'கஜால் காறங்க நசல் விழுத்த வந்திருக்காங்க என்று ஆரியதால தமிழில் என் காதில் மெல்லக் கூறினார்.

உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் என, நமது பாரதி அவாவின் அரிவாள் சம்மட்டிச் செங்கொடி ஏற்றியகொழும்பு மாநகரசபை மண்டப மேடைய பனர்கள் சிங்களம் தமிழ் வாழ்க் என இரு மொழி சமக இணைந்து பெரிய வெண் எழுத்துக்களால் கம்பீரித்துப் பளிச்சிடன.

புண்ணிசேன, ஆரியதால, சூரியப்பெருமா, மைமூன், சிதம்பரம், நாகலிங்கம், நான் உபட நேர்ப்பழக்கமில்லாத கடசித் தோழர்களும் தோழியர்களும் விடிகாலைக்கு முன்பே கொழும்பு மாநகரத்தைச் செஞ்சூரிய கிரணங்களாக்கி விட்ட குதூகலத்தில் திளைத்துப்போயிருந்தபோது, வீதிக்கம்பங்களை அகற்றுதல் என்ற கடசியின் புதிய அணுகுமுறை எங்களை நிலை குலைய வைத்தது. கம்பூனிஸ்ட கடசியின் சம அந்தஸ்துக் கோரிக்கைக் கூட்டத்தைக் குழப்பியடிக்க நிரந்தா கூலிகளாகவும், கசுவலாகவும் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்ட யூ. என். பி. குண்டர்களுக்கும் சேர் ஜோள் கொத்தலாவலை அரை நாள் லீவு வழங்க உத்தரவிட்டதோடு, அரச சார்பான புத்த ஹாமுத்துருக்களையும், பலப்பிடடியிலிருந்து தயார்படுத்தப்பட்டது. கூடபங் குழப்பும் தவறணைச் சண்டியர்களுக்கும் புத்த பிக்கு ஹாமுத்துருக்களுக்கும் பாதுகாப்பளிக்கப் பொலிஸ் படை உஷார் நிலையில் உள்ளது என்ற செய்தியும் மத்தியக் கமிட்டியால்

தெரிவிக்கப்பட்டது.

திகிலூட்டிய இந்தச் செய்தி வீதிகளில் ஏற்றிய செங்கொடிக் கம்பங்கள் எதிரிகள் கைகளுக்குப் போய் எங்களுக்கே ஆபத்தாகிவிடும் என்பதால் கம்பக்கொடிகள் இறக்கப்பட்டு, பணர்களை மட்டுமே தொங்கவிட்டோம். மண்டபத்துக்கு வெளியே உள்ள கம்பங்களையும் அப்படி அகற்றினோம். ரத்தக்களரியை இறுதிவரை தவிர்க்கவேண்டும் என்ற கட்சியின் உத்தரவு எங்களுக்கு உவப்பாக இல்லாதபோதும், அதன் கட்டுப்பாடு பேண எத்தியாகமும் புரிய நெஞ்சாரத் திடம் கொண்டோம். மானிட தர்ம நீதிக்காகப் போராடிய வீரரான யேசு சிலுவையில் கொல்லப்பட்டார் மனித குல வறுமைக்கெதிராகப் போராடிய மாபுரட்சித் தத்துவமேதை மார்க்ஸ் தாங்கொணா வறுமையால் மடிந்தார் இந்த இரு தியாக வேள்விகளின் கல்லறைகள் உலக மனச்சாட்சியில் இறுக வியாபித்துள்ளன என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒவ்வோர் கட்சித் தோழர்களும் துரித வேக கதியில் உஷாரானோம்.

பூ. என் பி கைக்கூலிக் குண்டர்ப்படை மண்டபத்தை முற்றுகையிடமுன் கட்சித் தோழர்கள் புடடுவங்களை அடைத்துப் பிடித்துக்கொண்டோம். சுளுவாக நுழைந்துகொண்டு முன் வரிசைப் புடடுவங்களில் சடுதியாக வந்தி பூந்த பத்து ஹாமுத்துரு பிக்குகள் முழிகண்ணர்போல் தறு தறுத்து விழி பேந்த அமர்ந்தபோதே, கஜால் காறங்க நசல் விழுத்த வந்திருக்காங்க' என்று ஆரியதாஸ தமிழில் என் காதில் கூறினார்

இதை அவதானித்த எச். எம். பி முகைதின், நான், மைமூன், புண்ணியசேன, நாகலிங்கம், ஆரியதாஸ, சிதம்பரம், கட்சி அனுதாபியான கரவெட்டிச் சந்திரன் ஆகிய என்மரும் அந்த ஆசனங்களுக்கு முன் பின் பக்கமாக சடக்கெனப் போய் அமர்ந்தோம்.

மண்டபம் ஜனத்திரளால் அடைந்துவிட்டது.

வெளியே எட்டிப் பார்த்தேன்.

நெஞ்சு ஒரு பாட்டம் திக்கிடது.

வீரம் விளையும் விலைமதிக்கமுடியாத இந்தப் போர்க்களத்தில் அது வீறுகொள்ளவேண்டும் என்ற இயல்பு கொண்ட நானும் என்போன்ற தோழர்களும் எதற்கும் தயாராகியதால் பசிபிக் சமுத்திரம்போல் மிக அமைதியாக அப்பாவிக்கள் போலிருந்தோம்.

பீடர் கெனமன், பாக்டர் எஸ். ஏ. விக்கிரமசிங்கா, எச் ஜீ. எஸ். ரத்தினவீர எல். டபிள்யூ. பண்டிதா எம். ஜீ. மெண்டிஸ், என். சண்முகதாசன்,

சரணங்கர தேரோ குலவீரசிங்கம், 'மௌபிம' ஆசிரியர் (சரியான பெயர் நினைவில்லை) ஆகிய மத்தியக்கமிட்டித் தோழர்கள் மேடை புடைகுழ அமர்ந்துகொண்டனர்.

ஸ்ரான்லி திலகரத்னா கம்பீரமாக எழுந்து நின்று அமைதியாகக் கூடத்தை அவதானித்தபின், 'வண ஹாமுத்துருனி, சகோதர சகோதரவருனி' என ஆரம்பித்துத் தலைமை உரை நிகழ்த்தலானார்

'எந்தப் பிரச்சினைக்கும் பொருளாதாரமே முக்கிய காரணமாகும். இந்தச் சிறிய தீவில் வாழும் சிங்கள தமிழ் முஸ்லிம் மக்கள் மொழியால் ஒருபோதும் பேதப்படவேண்டியதில்லை. பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ நிர்வாகத்தில் அரசு கரும மொழியாக இருந்த ஆங்கில மொழியின் இடத்துக்கு இந்நாட்டின் தேசிய மொழிகளான 'சிங்கள தமிழ்' மொழிகளுக்குச் சம உரிமை அளித்து நிர்வாகத்தை நடத்தினால் இந்தத் தீவில் ஒருபோதும் இனவாதமோ இனப் பிரச்சினையோ தலையெடுக்காது. அப்படியாயின் பொருளாதாரத்தில் எங்கள் நாடு ஆசியாவிலேயே முதன்மை பெற்ற நாடாகத் திகழும். இதற்காகத்தான் எமது கட்சி பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக சிங்கள தமிழ் சம அந்தஸ்துக்காகப் போராடி வருகிறது...

மவுன அமைதியைக் குலைக்குமாப்போல் முன் வரிசையில் மைமூன் தோழிக்குப் பக்கத்தில் வீற்றிருந்த புத்த பிக்கு. அந்தரபவனியில் ஆவேசமாகக் குதித்து எழுந்து நறுக்குத் துண்டாக உறுமிப் பேசினார்

'மேக்க அப்பே சியரட்ட அப்பே சிங்கள பாஷாவேங் தியன்ன பிரஷ்ன ஹர மெத்தன தெமல பாஷாவ சம்பந்தேங் கத்தாக் கறண்ட எப்பா ஏக்க அப்பிட்ட ஒண்த் நா' (இது எங்கள் தாய்நாடு. எங்கள் சிங்கள மொழியில் உள்ள பிரச்சினை தவிர இங்கே தமிழ் மொழி சம்பந்தமாக பேசவேண்டாம். அது எங்களுக்கு வேண்டியதில்லை)

எக்கச் சக்கமான தமிழ் சிங்கள இஸ்லாமிய மக்களுடன் ஒன்றர இணைந்து ஏக தோழமை பூண்டு வாழ்ந்த எனக்கு, ஒரு போதகரான புத்த மத பிக்கு படு காதையன்போல் எழுந்து இப்படி நறுவிசாகப் பேச, எனது தேகம் முறுகிப் பட படத்தது. இந்த மூதேவி இஞ்ச என்ன சவத்துக்கு வந்து தொலைச்சான்? என்று மனசு கறுவிற்று, தமிழே தாயாய், எழுத்தாய், மூச்சாய், வாழ்வாய் வரித்த என் 'ஸவான்' பேனாவால் இந்த வெறியனைக் குத்திக் கிழித்து ரண்டு பொக்லின் குத்து விட்டால் என்ன? என்று என்னுள் கறுமினேன். பக்கத்தே இருந்து கவனித்த சிதம்பரம் என் கரங்களை அமத்தி, கூடத்தைக் குழப்ப வாறவங்கள் மாதிரி நாங்களும் ஆக்கூடாது. கட்சி உத்தரவுப்படி முதலில் நடக்கவேணும். இப்ப அமைதியா இரும்

தோழரே' என்று அடக்கினார்

திலகரத்தினா சற்றும் அசையாமல் கை கூப்பி நின்று தொடர்ந்து சொன்னார்:

ஹாமுத்துரு ஸ்வாமிலா கருணாக்கர வாடிவெண்ட, பிரஷ்ன தியனவனங் ரஷ்வீம் இவருணாடப் பசேகத்தாக்கறண்ட புளுவங் அபபி ஏம பிரஷ்னவலட உத்தர தென்னம், தெங், கருணாக்கர வாடிவெண்ட (ஹாமுத்துரு ஸ்வாமிகளே தயவு செய்து அமருங்கள். பிரச்சினை இருப்பின் கூடம் முடிந்தபின் பேசமுடியும். நாங்கள் அபபிரச்சினைகளுக்கு மறுமொழி தருவோம். இப்போ தயவு செய்து அமருங்கள்.)

ஹாமுத்துரு ஸ்வாமி அமர்வதாயில்லை. அடகாசிக்கிறார் மண்டபம் அதிர்கிறது. கேள்விக் கணைகள் துஷணையாலும் பொறி கக்கப பாய்கின்றன. எங்கள் பசமையான அமைதியே ஹாமுத்துருக்களை முட்டாள்களாக்குவதை உணர்ந்தோம்.

சகிக்க முடியாத நிலையிலும் மைமூன் தோழி பதனமாக ஏழுந்து ஹாமுத்துருவை வணங்கி, பிச்சை வாங்கும் தோரணையில் கைகூப்பி நின்று சிங்களத்தில் வேண்டுகல் புரிந்தார்

'வணக்கத்துக்குரிய சுவாமிகளே தயவு செய்து அமைதியாக இருந்து கூடத்தைப் பாருங்கள் ஏதும் பிரச்சினை இருப்பின் எங்களோடு சகோதரர்கள்போல் அமர்ந்து சம்பாஷிக்கலாம்'

ஹாமுத்துரு பதில் ஏதும் சொல்லாமல் முறைத்துப் பார்த்தார்

இந்த இவளும் - இந்த முஸ்லிம் பெண்ணும் ஒரு கம்யூனிஸ்டா? என்று கேட்பதுபோலிருந்தது. அந்த முறுகற் பார்வை.

சடா'ரென்று மைமூன் தோழிக்கு எதிர் வந்து மஞ்சட போர்வையை கிளப்பி, 'ஏமனுங் உம்பலாகே கத்தாவ மென்ன மேக்கடக் கியப்பாங்' அபபடியானால் உன்னாக்களின் கதையை இங்கே இதுக்குச் சொல்லு என்று தன் போர்வையைக் கிளப்பிக் காட்டிக் கர்ஜித்தான்.

இதைக் கண்ணானிக் கவனித்த எல். டபிள்யூ. பண்டிதா படிகளையும் பார்க்காமல் மேடையிலிருந்து நேரே புலிபோல் பாய்ந்து ஹாமுத்துருவின் போர்வையைப் பிடித்து உலுப்பிக்கொண்டே, 'ஹாமுத்துரு, ரஸ்வீம் பளண்ட ஆவத, நத்தங் குப்பாடி ரண்டுவட ஆவத? (ஹாமுத்துரு, கூடம் பார்க்க வந்ததா அல்லது கேவலச் சண்டித்தனத்துக்கு வந்ததா?) என்று கேட்டுத்

துடி துடித்து நின்றார்

மின்னல்போல் பீட்டர் கெனமன் மேடையை விட்டு வந்து பண்டிதாவைப் பிடித்துக்கொண்டு, சத்தம் போட்டார்:

ஹாமுத்துருவனி, கருணாகல எலியட்ட யண்ட (ஹாமுத்துருக்களே, கருணை செய்து வெளியே செல்லுங்கள்), பின்னர் சபையைப்பார்த்து, 'தோழர்களே, அமைதியாக இருங்கோ எவரும் தபுத் தண்டாபுக்குப் போகவேண்டாம். ஹாமுத்துருக்களை வெளியே போக ஏவி வழி விடுங்கள்' என்று சிங்களம் இங்கிலீஷ் மொழிகளில் பலமாகச் சத்தம் வைத்தார்

இந்தக் கட்டத்தில் ஸ்ரான்லி திலகரத்னா மிக அழுத்தமாக நறுக்குத் தெறிக்க ஆவேசமாகச் சிங்களத்தில் சொன்னார்:

இந்த நாடில் இனவாதம் தலை தூக்குமானால் அது கம்யூனிஸ்டுகளின் ரத்தப் பிரேதங்களில்தான் சாத்தியமாகும்'

ஹாமுத்துருக்கள் சிங்களடட ஜயவேவா' என்ற கடுர கோஷத்தோடு வெளியேறினர்

அப்போது மண்டபம் எதிர்ப் வாதக் கோஷங்களால் அதிர்ந்து தொனித்தது:

சிங்கள தெமலட்ட ஜயவேவா!

சிங்களம் தமிழ் வெற்றி கொள்க!

குமுறித் துடி துடித்து நின்ற பண்டிதாவை பீட்டர் கெனமன் தாவிப்பிடித்து மடக்கி வைத்தபடி, வெளியேறிய பிக்குகளுக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கி நின்றார்

பிக்குகள் வெளியேறியபின் உள்ளே - வெளியே நிலவிய அமைதியால் உசாரடைந்த எங்கள் கூடம் ஸ்ரான்லி திலகரத்னா உரையோடு தொடர்ந்துகொண்டிருக்க, மண்டப யன்னல் கண்ணாடிகள் 'தடோம் புடோம்' என நொறுங்கிக் 'கலீங் கலீங்'கெனச் சிதறின. வாரி எறிந்த கல் வீச்சுகள் மண்டபத்து ஜனத்திரளில் கட்டுங்கடங்காமல் விழுந்தன. 'சடக்'கென வலக் கன்னக் கதுப்புள் கல் ஒன்று ஊடுருவியதால் கரவெட்டிச் சந்திரன் அறிவிழந்து மயங்கினார் சீறிய இரத்தம் சிவப்பாய்த் தோய்ந்துபோன என் சடடை சாறம் மேனியைக் கண்ட பீட்டர் கெனமன் என்னை ஆசுவாசப்படுத்தினார்

காதுகள் செவிடாகும் தோரணையில் வணக்கத்துக்குரிய பிக்குகளின்

கூச்சல் சவ்வுப்புடங்களில் கிண்ணிடன கோழி அடைகாக்கிற முடடைகள்போல் பிக்குகளின் மொட்டந்தலைகள் வெளி ஏகமும் வெடடையாகப் பரவித் தெரிந்தன.

ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மரத்துப்போய் மேடையில் நின்ற டாக்டர் விக்கிரமசிங்கா சரணங்கர தேரோ பீடர் கெளமன் மெண்டிஸ், சண்முகதாசன், பண்டிதா, ரத்தினவீர ஸ்ரான்லி திலகரத்னா - ஏதோ தீர்மானத்துக்கு வந்தபின், பீடர் கெளமன் சொல்கிறார்:

'தோழர்களே இத்துடன் கூட்டத்தை முடித்துக்கொண்டு சிங்களம் தமிழ் வாழ்க' என்ற உரிமைக் கோஷத்துடன் வெளியேறுவோம். நேற்று முன் எடுத்த தீர்மானத்தின்படி கம்பங்களோடு நிதானமாக - ஒருவரோடொருவராக வரிசையாகச் செல்லுவோம்...

'சிங்கத்தை வெல்லவென்று
சிறு நரி எதிர்த்தாற்போல
அங்கத்தில் துணிவு கொண்டு
அமருக்கு வந்தாயோடா'

என்ற கூத்துப்பாடடை என் மனசில் இறுக்கிக்கொண்டு மகா வணக்கத்துக்குரிய யூ. என். பி. பிக்குகளை வெறித்துப் பார்த்தபடி மைமூன் தோழி சகிதம் வெறிக் கூட்டத்தையும் ஊடறுத்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தோம்.

அந்த மாலை மயான அந்தி வேளையிலே பொலிஸ் படையும் காடைய பிக்குகளும் குடைகள் தடயத் தூணிகளோடு கும்பல் கும்பலாய் எதிர்கொண்டு நின்றன.

(இச் சம்பவத்தில் கலந்துகொண்ட கொம்பனித்தெரு வாசியான மைமூன் என்ற முஸ்லிம் பெண் தோழியரைக் கௌரவிக்குமுகமாக, இளங்கீரன் நடாத்திய மரகதம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த வட்டி என்ற சிறுகதையில் அவர் பெயரைக் கதாபாத்திரமாக்கினேன். அக்கதை ரஷ்ய மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டது).

தரிசனம் 38

கருக்கிய குடைக் கணுக்குகளை ஒங்கிச் சண்டமாருதம் புரிந்த பிக்குவைக் குறி வைத்துத் தாக்க நான் எத்தனித்தபோது, தோழர் சிதம்பரம் மின் வேகத்தில் பிக்குமேல் பாய்ந்து காலால் உதைத்து உழக்கவே, பிக்கு கற்குவியலில் இடறி வீழ்ந்தார். விழுந்த ஆள் எழாதபடி சிதம்பரம் பிக்குவின் 'லங்கோட்'டைக் கோதிக் கிழித்து, விதைகளைக் கோஷானுடன் சேர்த்துக் கசக்கிச் சிக்காராய் வறுகிப் பிடித்துக்கொண்டார். அந்தரபவனியான இந்தக் களேபரத்தில் வீரத்தைவிட வேறு ஆயுதம் எங்களுக்குத் தேவைப்படவில்லை.

மைதான வெளி ஜனத்திரளின் நெருக்கடியால் திமிலோகப்பட்டது.

திமிறி முண்டியடித்து வெகுண்டு விறல்மிகு வீராவேசத்தோடு நாங்கள் வெளியேறியபோதும், சில்லிட்ட எங்கள் முகங்களில் அம்மிய ஏக்கச் சாயல், 'கம்யூனிஸ்டுகள் மகா பயங்கரப் புரட்சிவாதிகள்' என்று புரட்டி ஒதும் சமயாதிகள் போல் பிக்குகளும் எங்களை நோக்குவதாகவே அவர்களின் மஞ்சட் போர்வைகளுடாகப் 'பளிச்சிட்ட ஊதாசீனப் பார்வை எங்களுக்குப் பட்டது எனினும், எங்களை மிகச் சிம்பிளாக' சவலைகளாகவே கணிக்கிறார்கள் என்பதும் அவர்களின் அட்டகாசங்களால் புலனாயிற்று.

எங்கள் பாசறைச் செம்படை எதற்கும் மசிந்து கொடுக்காத நெஞ்சுரத்தோடு வீறுநடை பவனியில் வீதிகளில் இறங்கிற்று.

நாங்கள் எந்த உணர்ச்சிக்கும் இரையாகாது வெகு நிதானமாக - தமிழ் சிங்களம் வாழ்க் என்ற கம்பப பொறி வாசகத்தை மீட்டு உரத்துக் கத்தி, வீர ரண சூரர்கள்போல் வேக நடை பாவி வீறாகச் சென்றோம்.

கரவெட்டிச் சந்திரன் கொம்பனிவீதி ரத்தினம் ஆஸ்பத்திரிக்கு எப்படிப் போய்ச் சேர்ந்தான் என்ற விபரமோ தகவலோ வடிவாகத் தெரியாமல் நாங்கள் தவண்டையடித்தபோதும், முன்னைய ஏற்பாடுகள் அவனுக்கும் தெரியுமாதலால், அவன் பற்றிய கரிசனையிலிருந்து விடுபட்டோம்.

மைதானம் ஏகமாய் மைம்மல்பட்டு இருள் பூமியடங்க மண்டிக் கவிந்துகொண்டிருந்தது. பிரகாச இரும்புத் தூபிகள் வீதிகளில் தூங்கி வளிந்துகொண்டிருந்தன.

ஆனையாள் இனங்காண முடியாத இந்த நெருக்குவாரத்தில் நமது யாழ்ப்பாணத்தவரான ஒரு வெள்ளவத்தைவாசி - சைவத்திருமகன் சிவஞானம், சற்றும் எதிர்பாராத கோலத்தில் என் தொலைதூரப் பார்வையில் பட்டபோது, என் சுள்ளித்தடித் தேகத்தில் மெய்யாகவே ஒரு யானைப்பலம் வந்துவிட்டது; பத்துப் பேருக்குத் தனியே நின்று வகை சொல்வேன்போலவும் தோன்றிற்று. கூடவே 'அவர்தானா இவர்?' என்ற சந்தேகமும் எழுந்தது.

ஒருவேளை ஆழம் தெரியாமல் காலை விட்ட அப்பாவிபோல் விஷயம் புரியாமல் இதுக்குள்ள வந்து மாட்டுப்பட்டுக்கொண்டாரோ? என்ற சபலத்தோடு கவலைப்பட்டபோதும், அந்தரித்த வேளையிலே வந்துதவும் அவரின் இனப்பாச மனிதாபிமானம் என்னை வெகுவாக ஆகர்ஷித்தது. நான் ஆட்டாத சதை தானாக ஆடிற்று.

மனசு குளிர்ந்த இந்த ஆகர்ஷிப்பும் அக்களிப்பும் கூடினமும் நீடிக்கவில்லை. பெரும் வெடி குண்டுகள் மாதிரி மின்னி இடிந்து தகர்ந்தன.

அவராகவே நுளுந்தி விரைந்து வந்து என் காதில் பசாசுபோல் கத்தினார்:

கரைச்சலில்லாமல் மனிசர் சுதந்திரத்தோட நிம்மதியாச் சீவிக்கலாமெண்டு பாத்தா, உந்தக் கம்முனிக்ககாறுங்களால அடுத்தவனோட மோட்டுத்தனமா வீண் கொழுத்தாடு பிடிக்க வேண்டிக்கிடக்கு

ஆளை வாறாகப் பிடித்து ஒருக்கா விளாசினால் என்ன? என்று துடித்த மனசை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டேன்.

உன் விசுவாசம் உன்னை ரட்சிக்கட்டும் என்று எதை யாரைக் குறித்து பைபிளில் எழுதப்பட்டதோ யாருக்கும் இன்றுவரை தெரியாது. ஆனால், இந்தச் சிவஞானத்தின் வர்க்க வாச விசுவாசம் யாரைப் பற்றியிருக்கிறது என்பது மட்டும் எனக்கு வள்ளீசாகத் தெரிந்தது.

இனப் பாசத்தை வர்க்க பாசம் எப்போதும்வென்று நிற்கும்

இயல்புடையது' என்று மார்க்ஸிய மெய்ஞானியே அபபோது என் மனக்கண்ணில் ஞானதீபமாகினார்

கட்டறுத்த செம்மறிப புருவைகள்போல் சிதறி அங்கலாய்த்து நாங்கள் முழிசி நிற்க. என் பிடரி மண்டை கலங்க ஒரு பலமான குண்டாந்தடி அடி சடக்கென விழுந்ததும், துள்ளிக் குதித்துச் சறுகப் பாய்ந்து விழித்துப் பார்த்தேன். அமெரிக்கனின் 'சண்டையிடும் பசாசு நாய்கள்' (Fighting Devil Dogs) எனும் இங்கிலீஷ் படத்தின் விறுமதடியன்கள்போல் பிக்குகள் புடை குழ்ந்து அட்டகாசமாய்க் கொக்கரித்த தோரணை என்னை எஃகவாக்கிற்று.

சுருக்கிய குடைக் கணுக்குகளை ஓங்கிச் சண்டமாருதம் புரிந்த பிக்குவைக் குறி வைத்துத் தாக்க நான் எத்தனித்தபோது, தோழர் சிதம்பரம் மின் வேகத்தில் பிக்குமேல் பாய்ந்து காலால் உதைத்து உழக்கவே, பிக்கு கற்குவியலில் இடறி வீழ்ந்தார் விழுந்த ஆள் எழாதபடி சிதம்பரம் பிக்குவின் 'லங்கோட்டைக் கோதிக் கிழித்து, விதைகளைக் கோஷானுடன் சேர்த்துக் கசக்கிச் சிக்காராய் வறுகிப் பிடித்துக்கொண்டார் அந்தரபவனியான இந்தக் களேபரத்தில் வீரத்தைவிட வேறு ஆயுதம் எங்களுக்குத் தேவைப்படவில்லை.

'தோழர் உந்தப் பிடியை விடாதே' என்று காது செவிடுபட ஆவேசமாகக் கத்தினேன். பிக்கு அபபடியும் துள்ளி எழுந்தார்.

ஆஞ்சாணைபோல் பாய்ந்த நான் வேங்கை முகச் சிலிர்ப்பாகி. பிக்குவின் தலையில் காத்திர பலத்தை வைத்து ஒரே ஒரு பொக்ஸின் இடி முகமட அலி பாணியில் பத்து நூத்தல் வீதத்தில் விட்டதும், நாசம் பிடித்த பிக்குவின் குண்டாளச் சட்டி மண்டை படாரெனக் குமுழ்த்து வெடித்து ரத்தம் சீறியடித்தது நான் ஒரு கணம் கெலித்து நின்றேன்.

தோழர் சிதம்பரத்தை நோக்கி மறுபடியும் பலமாகக் கத்தினேன்

அறுவாரில கை வைச்சிட்டோம். இனி விண் மண் கண் மூக்குத் தெரியாமல் வெளுத்து வாங்க வேண்டியதுதான்

சிதம்பரம், ஆபதீன், நான் மூவரும் ஆளையாள் தோசுபோகாமல் நின்று சிங்களத் தோழர்கள் சகிதம் எங்களுக்குத் தெரிந்த சீனடி சிலம்படி, அடி, தடி, பிடி, பொக்ஸின் இடி என்று பாக்கியில்லாமல் சிதம்பர சக்கரமாடினோம். ஒரு நீதியான கருத்தியல் புரட்சியாக வெடித்திருக்கிறது.

யாரோ குண்டர் படைப் பிக்கு அல்லது பொலிஸ் படடாளம் விட்ட குண்டாந்தடி அடிசூட மரத்துப்போன எனக்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை.

தலை மேவி நெற்றியால் ரத்தம் வளிந்தபோதுதான் நான் ரணகாயப்பட்ட உணர்வு தட்டிற்று.

விழுந்த பிக்கு மல்லாடிக் கொண்டிருக்க. இந்த ஆவேசத்தில் நான் பிக்குமீது குதறிப பாய்ந்து மஞ்சடபோர்வையை முற்றாக இழுத்து நிர்வாணியாக்கியபின் கானில் குதித்து வெளியேறும்போது, என்னையும் பிக்குவாகக் கணித்த பொலிஸ் நாலாமி. 'இக்குமனட யண்ட (கெதியாக போங்கள்) என்று சிங்களத்தில் வலு பக்குவமாகச் சொன்னார்.

நேரே ரத்தினம் மருத்துவ மனைக்குள் பிரவேசித்துப் பார்த்தபோது. கடசித் தோழர்களும் அனுதாபிகளும் புடைகுழ நின்று சிகிச்சையளிக்க அழைத்துச் சென்றனர்

மறுநாள் ஞாயிறு தினம்.

டாக்டர் எஸ். ஏ. விக்கிரமசிங்கா பீடர் 'கெனமன் படங்களை இருபக்க நுனியில் போட்டு, பெரிய கொடடை எழுத்தில் தலைப்புச் செய்தியாக டெயிலி நியூஸ், சிலுமின தினகரன் ஆங்கில சிங்கள தமிழ் பத்திரிகைகள் பிரசுரித்தன

'கொழும்பு மாநகரில் கம்யூனிஸ்டுகள் அடடகாசம். தமிழர் கடைகள் சொத்துக்கள் குறையாடப்பட்டன'

இதை மனம் பொறுக்காத சுதந்திரன் ஆசிரியர் எஸ். டி. சிவநாயகம். அதே பெரிய செங்கொட்டை எழுத்தில் அன்றே மறுப்பு எழுதி சுதந்திரன் தலைப்புச் செய்தியாக வெளியிட்டார்:

'கொழும்பு மாநகரில் கம்யூனிஸ்டுகள் தமிழுக்காக ரத்தம் சிந்தினர்'

(குறிப்பு: 1953 ஆகஸ்டில் இது நிகழ்ந்தது. இதை விரித்து எழுதின குறைந்தது பத்து அத்தியாயம் எழுதவேண்டும். தற்போது பம்பலப்பிடடியில் வசிக்கும் ஆசிரியர் எஸ். டி. சிவநாயகத்தின் பத்திரிகா தர்ம எழுத்தை நினைவு கூர்ந்து அவரை மெய்யாகவே பாராட்டுகிறேன்).

மானிட தரிசனங்கள்

எஸ். அகஸ்தியார்

Designed by Joolagan Foundation
joolagan.org | a@joolagan.org

